

Niên Kỷ Đại Liểu Nhất Điểm

Contents

Niên Kỷ Đại Liểu Nhất Điểm	2
1. Chương 1-1: Lớn Tuổi Một Điểm 1-1	2
2. Chương 1-2: Lớn Tuổi Một Điểm 1-2	3
3. Chương 1-3: Lớn Tuổi Một Điểm 1-3	5
4. Chương 1-4: Lớn Tuổi Một Điểm 1-4	7
5. Chương 2-1: Lớn Tuổi Một Điểm 2-1	9
6. Chương 2-2: Lớn Tuổi Một Điểm 2-2	11
7. Chương 2-3: Lớn Tuổi Một Điểm 2-3	13
8. Chương 2-4: Lớn Tuổi Một Điểm 2-4	15
9. Chương 2-5: Lớn Tuổi Một Điểm 2-5	17
10. Chương 2-6: Lớn Tuổi Một Điểm 2-6	18
11. Chương 3-1: Lớn Tuổi Một Điểm 3-1	19
12. Chương 3-2: Lớn Tuổi Một Điểm 3-2	21
13. Chương 3-3: Lớn Tuổi Một Điểm 3-3	23
14. Chương 3-4: Lớn Tuổi Một Điểm 3-4	25
15. Chương 3-5: Lớn Tuổi Một Điểm 3-5	27
16. Chương 3-6: Lớn Tuổi Một Điểm 3-6	29
17. Chương 4-1: Lớn Tuổi Một Điểm 4-1	30
18. Chương 4-2: Lớn Tuổi Một Điểm 4-2	32
19. Chương 4-3: Lớn Tuổi Một Điểm 4-3	34
20. Chương 5-1: Lớn Tuổi Một Điểm 5-1	36
21. Chương 5-2: Lớn Tuổi Một Điểm 5-2	38
22. Chương 6-1: Lớn Tuổi Một Điểm 6-1	39
23. Chương 6-2: Lớn Tuổi Một Điểm 6-2	42
24. Chương 7-1: Lớn Tuổi Một Điểm 7-1	45
25. Chương 7-2: Lớn Tuổi Một Điểm 7-2	49
26. Chương 7-3: Lớn Tuổi Một Điểm 7-3	52
27. Chương 7-4: Lớn Tuổi Một Điểm 7-4	55
28. Chương 7-5: Lớn Tuổi Một Điểm 7-5	59
29. Chương 7-6: Lớn Tuổi Một Điểm 7-6	61
30. Chương 8-1: Lớn Tuổi Một Điểm 8-1	65
31. Chương 8-2: Lớn Tuổi Một Điểm 8-2	69
32. Chương 8-3: Lớn Tuổi Một Điểm 8-3	72
33. Chương 8-4: Lớn Tuổi Một Điểm 8-4	76
34. Chương 8-5: Lớn Tuổi Một Điểm 8-5	77
35. Chương 9-1: Lớn Tuổi Một Điểm 9-1	79
36. Chương 9-2: Lớn Tuổi Một Điểm 9-2	84
37. Chương 9-3: Lớn Tuổi Một Điểm 9-3	87
38. Chương 9-4: Lớn Tuổi Một Điểm 9-4	90
39. Chương 9-5: Lớn Tuổi Một Điểm 9-5	97
40. Chương 9-6: Lớn Tuổi Một Điểm 9-6 End	101

Niên Kỷ Đại Liễu Nhất Điểm

Giới thiệu

Edit: Doremon BlueThể loại: Hiện đại, bá đạo công, nhả nhả mỹ nhân thụ, công Sủng thụ, ngọt ngào hạnh phúc. Vai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nien-ky-dai-lieu-nhat-diem>

1. Chương 1-1: Lớn Tuổi Một Điểm 1-1

Đầu sáng mùa xuân, mang theo một ít hàn khí, trong lúc mọi người còn đang thư thích trên giường cùng chăn bông nệm ấm, Tổng kinh lý(1) của tập đoàn Hoắc thị, cũng là người thừa kế hợp pháp-Hoắc Nguyên Khanh, ba mươi năm qua chưa từng gián đoạn việc tập luyện võ thuật vào buổi sáng.

(1) Kinh lý: chỉ những người cấp cao có quyền đi xem xét kiểm tra mọi việc.

Phủ trên người một trang võ phục Hoắc Nguyên Khanh kết thúc bài võ thuật vào buổi sáng, bước đi nhẹ nhàng không tiếng động hướng chính mình rời khỏi phòng ngủ.

Một tầng mỏng mồ hôi từ chân chảy xuôi xuống giữa lông mày trên khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Nguyên Khanh, đồng thời bình thuận mà phân tán trên người hắt một tầng cơ thể cường nhận tuyệt đối sẽ khiến nữ nhân mơ màng, nam nhân đổ gục khi nhìn thấy.

Bởi vì, Hoắc gia chuyên luyện võ cường thân nên đã xây lên hành lang tĩnh tâm đường, trong phút chốc sáng ngời dương quang hiện ra một thân ảnh Hoắc Nguyên Khanh, cũng đem nguyên bản dựa vào tia sáng không đủ mà tối tăm không rõ sáng rõ ngũ quan trên cơ thể.

Ngang nhiên với một cơ thể tinh anh cùng chiều cao 187 cm, không có xoắn xuýt, người chắc khỏe, bắp thịt rắn chắc, bước đi kiên định tản ra là một loại vương giả tự tin toát lên vẻ ngoài của một nam tử thành thực tao nhã.

Gương mặt tựa hình như được đao khắc, ngang mang theo hai mày đạo dày đặc có hình mày kiếm, dài nhỏ mắt một mí, không có cái gọi là thể tục đào hoa phong lưu, lại lập loè tinh nhuệ vừa bình tĩnh vừa hờ hững.

Sống mũi thẳng tắp, môi trên hơi mỏng hơn so với môi dưới, mím chặt mà khóe miệng không nụ cười, hiển hiện ra đây là một người kiên cường tự hạn chế, một nam tử không dễ dao động.

Hoắc Nguyên Khanh nam nhân như vậy, tổng thể có thể nói tới bề ngoài tuấn tú không nhả nhả, ít đi phong lưu phóng khoáng.

Nhưng cái này cũng không có tổn hại hấn tất cả, bất luận là ngoại hình giống như bàn thạch điêu khắc, khí chất không thỏa hiệp, dễ dàng mang lại cho người khác cảm giác ngọt ngào về chiều cao cùng khí thế, hết thấy tất cả tựa hồ cũng cho thấy hấn là một nam tử hấn với khí thế khai thiên lập địa, tay trái hô mây tay phải gọi gió, dễ dàng lật đổ thế giới sức mạnh.(cái này hơi quá nha nha...có người như thế sao ta...)

Có thể nói hấn vừa sinh ra đã đứng ở đỉnh điểm của vương giả, sự tồn tại của hấn làm cho nam nhân ước ao đổ kị, làm cho nữ nhân vô số đổ xô tới, mà đáng tiếc chỉ đối lại sự lạnh lùng vô tình trời sinh của hấn.

33 năm qua chưa từng có người có thể khiến hấn có thể yêu quý, như vậy thế nào hấn lại có một nam hài tử 5 tuổi, gọi là Hoắc Trần Vân, chưa từng công khai lai lịch danh tính mẹ đẻ, chỉ để lại rất nhiều suy đoán cùng nghi vấn.

Bước đi bất biến, biểu tình hờ hững tiến vào trong buồng tắm của phòng ngủ, động tác gọn gàng cởi bỏ quần áo hơi ướt trên người đi, Hoắc Nguyên Khanh dùng vòi hoa sen tẩy đi những tầng lớp mồ hôi trên người sau khi vận động.

Rất nhanh tắm rửa sạch sẽ, mang theo những tảng nước mỏng trên cơ thể-Hoắc Nguyên Khanh không chút xấu hổ lỏa thân thể đi ra khỏi buồng tắm, cơ bắp bóng loáng hoa văn, hông căng cứng rắn chắc, khắp nơi trên cơ thể đều tràn ngập mê hoặc hơn người.

Không chút nào cảm giác bất ngờ thời điểm hắn đang tắm quần áo đã được chuẩn bị thỏa đáng đặt trên giường. Nhanh chóng mặc quần áo xong xuôi, thu dọn một chút, liền xuất phát hướng về phòng ăn.

Chẳng biết vì sao, từ trước đến giờ mặt hắn không hề cảm xúc, cũng không chần chừ, càng mang theo khí thế không thể làm gì được, hơi nhíu mày một cái, sau đó liền quyết tâm hướng về phòng ăn bước đi.

※ ※ ※

Đi vào phòng ăn, Hoắc Nguyên Khanh liền nhìn thấy bên cạnh bàn ăn dùng bữa là cha mẹ, em gái cùng con trai hắn-Hoắc Trấn Vân.

“Ba mẹ, chào buổi sáng” hướng về cha mẹ vấn an, ở trong lòng suy nghĩ làm không tốt liền bị mẫu thân mệt nhọc cảm râm, liền ngồi vào trên bàn ăn đã được chuẩn bị thỏa đáng phong phú, ngồi trên ghế thuận thể sờ sờ đầu của con trai đang ngồi ở bên cạnh.

“Khanh con a~!” Đúng như dự đoán, Hoắc Nguyên Khanh vị trí ngồi còn chưa nóng, Hoắc mẫu-Liên Thu Nguyệt hay dùng những thanh âm dễ khiến người ngoài hiểu lầm, người quen cười sặc sụa bởi cách nói mang âm điệu ngọt ngào đến mức muốn làm khó dễ người nghe.

Nguyên lai chỉ cần người hiểu biết về Hoắc gia chút ít liền biết Liên Thu Nguyệt là người mà có thể dùng vô số từ để hình dung kiểu như là: nhỏ nhắn xinh xắn, sáng sủa hoạt bát, ngây thơ khả ái, hiểu lòng người... là người mà Hoắc lão gia-Hoắc Chính sủng ái nhất đến nỗi sớm bị huynh muội bọn họ nhìn thấu, ái tề như mạng phụ thân, căn bản coi mẫu thân bọn họ như ngón út quần chỉ nhu (cứ hiểu tạm là cực kỳ sủng nha~).

Nhưng là người quen thuộc với Liên Thu Nguyệt cũng đều biết, Liên Thu Nguyệt tối khinh thường nhất chính là cố tình mềm mại, nói chuyện ôn à ôn ỉn, đương nhiên đây là góp ý thường tình, nếu như người bất hạnh đụng tới Hoắc phu nhân Thu Nguyệt điệu lên âm thanh khi nói chuyện, vậy thì biểu thị có người muốn gặp xui xẻo, đảo đại mi la(1)!

(1) đảo đại mi la: thứ cho ta vô dụng không biết nó coa nghĩa gì a

~“Có chuyện gì, mẫu thân” không thèm đếm xỉa đến đệ đệ Hoắc Nguyên Hi đang giương ánh mắt xem kịch vui, muội muội Hoắc Như Nguyệt thì biểu tình như việc không liên quan tới mình, Hoắc Nguyên Khanh lấy bất biến ứng vạn biến(2) ngữ khí trả lời.

(2) Bất biến ứng vạn biến: là lấy cái bất động để ứng phó cái mạnh động a

~“...” Liên Thu Nguyệt viền mắt ửng đỏ, muốn nói lại thôi, ném ánh mắt có hàm ý sang Hoắc Nguyên Hi.

Trong nháy mắt tiếp theo liền nhìn thấy hoắc Nguyên Hi như có mưu tính gì đó: “Đúng vậy a! Mẹ, có việc liền cùng đại ca nói ra, đại ca nhất định sẽ giúp mẹ giải quyết. Đúng không, đại ~ ca.” Dứt lời còn không quên dùng ánh mắt đồng phạm liếc sang Liên Thu Nguyệt.

Hai người tự cho là không ai hay biết, nhưng vốn dĩ người nhà họ Hoắc đã sáng tỏ từ lâu, chỉ là mỗi người đều bất động thanh sắc, tránh cho có người không nhận được, trở mặt như lật sách.

2. Chương 1-2: Lớn Tuổi Một Điểm 1-2

“Ai!” Giả vờ ai oán thở dài, Liên Thu Nguyệt “đã xà tỳ côn thượng”(1) tiếp lời Hoắc Nguyên Hi “Không phải là ba ba người sao?”

(1) Đã xà tỳ côn thượng: xem xét thời cơ thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn khôn ngoan.

“Ba ba xảy ra chuyện gì.” Hoắc Nguyên Hi cùng mẫu thân một đáp một hát nói tới Song Hoàng(2).

(2) Song Hoàng: có nghĩa là kịch rồi, hay còn một ý nghĩa khác nữa là hát nhép, hát nhép ở đây cũng là một loại hình nghệ thuật của Trung Quốc, một người đứng sau màn hát, đọc lời thoại, người còn lại thì trên sân khấu biểu diễn.(Ấy da ở đây cứ hiểu là 2 mẹ con bọn họ phối hợp ăn ý a~).

“Cái này, mẹ vốn là không muốn nói a~, sợ làm cho các con lo lắng” làm ra vẻ lau đi khóe mắt căn bản không tồn tại nước mắt, Liên Thu Nguyệt nói tiếp “Nhưng là, ta thực sự quá lo lắng, bởi vì ba ba các con gần đây thân thể không được tốt, mấy ngày trước cho A Mát kiểm tra, A Mát nói ba ba các con bởi vì lớn tuổi, lại quá vất vả, cho nên tìm gặp một ít vấn đề, cần phải cố gắng điều dưỡng thân thể.”

A Mát là em trai Thu Nguyệt- Liên Thu Lương, năm nay 38 tuổi, chưa kết hôn, là viện trưởng cho bệnh viện của Hoắc gia, con người nho nhã, sạch sẽ khí tức phảng phất giống như học giả, nhưng không phải là diệp thủ hồi xuân(3), hành y tế thế.

(3) Diệp thủ hồi xuân: ý khen ngợi là y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng.

Cảm tình thế giới thành mê. Chính mình sau khi tốt nghiệp, một mực đảm nhiệm chức vụ y sư cho gia đình Hoắc gia.

Tuy cùng Liên Thu Nguyệt tuổi thọ cách nhau rất lớn, mà Liên Thu Nguyệt đối cái này chênh lệch 12 tuổi này cũng không quan trọng đối với em trai mình cưng chiều không ít, so với Hoắc lão gia và các con của mình chỉ có hơn chứ không kém.

Cũng bởi vì như thế, vào thời điểm Hoắc Chính đang đeo đuổi Liên Thu Nguyệt, đối với Liên Thu Lương cực điểm nịnh bợ,cái này cũng là bởi vì yêu ai thì yêu cả đường đi lối về, đạo lý này quả thực quá sâu sắc a~ đúng chất cáo già trên thương trường.

Tình hình như thế từ trước đến sau khi kết hôn chưa từng thay đổi, thậm chí mấy lần Hoắc Chính động viên không được Liên Thu Nguyệt, vẫn cứ phải đến nhờ em vợ đứng ra giải quyết, mới có thể dẹp loạn được a~. Cho nên mỗi vấn đề có liên quan đến Liên Thu Nguyệt thì chỉ vấn đề nhỏ, chỉ cần mời Liên Thu Lương ra, bảo đảm mã đáo công thành.

Nói ra cũng kỳ quái, Liên Thu Nguyệt tính cách tinh quái, ngang dọc Hoắc gia muốn làm gì thì làm, nhưng đối với tiểu đệ đệ Liên Thu Lương thì lời nói nhỏ nhẹ không triếp, bảo bối tới cực điểm, quả thực là nói gì nghe nấy, quả nhiên là một vật khắc một vật, không qua loa được.

Đối mặt tình hình như thế, bọn tiểu bối Hoắc gia đúng là phục sát đất, đại gia trưởng Hoắc gia-Hoắc Chính vừa ao ước vừa đổ kị, càng thêm trông ngóng vào Liên Thu Lương.

Chính bởi loại công năng đặc dị này nên rất được người nhà họ Hoắc kính yêu, Hoắc Chính cùng Liên Thu Nguyệt càng không chỉ một lần hi vọng Liên Thu Lương vào Hoắc gia ở cùng bọn họ.

Nhưng Liên Thu Lương lại cố ý dùng lời nói nhỏ nhẹ từ chối, họ cũng biết rõ cá tính Liên Thu Lương là trong cứng ngoài mềm,nên bất đắc dĩ chỉ có thể coi như thôi, cuối cùng quyết định tìm mua chỗ ở cho Liên Thu Lương, Liên Thu Lương cũng vô điều kiện chối từ mà nhận lấy.

Bởi vì cùng Hoắc gia quan hệ mật thiết,bởi vậy bọn tiểu bối Hoắc gia dùng cách xưng hô A Mát để gọi Liên Thu Lương.

“Như vậy, Thu Lương cứ cứ có nói ba ba cần điều dưỡng như thế nào không?”

“A Mát nói, tốt nhất là từ chức tổng tài, không cần quan tâm chuyện của công ty qua nhiều. Tốt nhất là có thể thả lỏng tâm tình xuất ngoại, giải sầu.”

Mấy câu nói đến tựa hồ là vì muốn Hoắc Chính khỏe mạnh,nhưng tình hình thực tế trong lòng mọi người đều rõ, thứ nhất chính là vị trí tổng tài xí nghiệp Hoắc thị muốn thay người làm một chút xem sao, thứ hai là bởi vì bản thân Thu Nguyệt muốn lấy việc công làm việc tư một vòng tròn hoàn du thể giới mộng đẹp mà thôi.

Hoắc Nguyên Khanh ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút thoáng thấy cha mẹ đệ muội ánh mắt dường như đèn pha tập trung ở trên người hắn, trong đó xen lẫn Liên Thu Nguyệt vô cùng đặc ý, Hoắc Chính cầu

xin, đồng lõa hoặc Nguyên Hi khiêu khích cùng với tiểu muội Hoắc Như Nguyệt xem kịch vui.

“Nhưng là...,” buông thực khí (cứ hiểu là khí chất khi ăn đi nha, khó quá mờ), Hoắc Nguyên Khanh tiếp nhận tách cà phê nóng hổi, “Con hai ngày trước nhìn thấy Thu Lương cừu cừu,” thoáng dừng lại đem ánh mắt đảo qua mọi người, “Cậu rõ ràng rất cao hứng gọi con bảo là chúc mừng mẫu thân, nói là thân thể của phụ thân một điểm xấu đều không có, năm mươi mấy tuổi nhưng thân thể vẫn rất tốt, những người 30~40 tuổi căn bản không sánh được.”

Lời nói làm tứ phía kinh ngạc, người nói thì cứ bình chân như vại, ngược lại là người nghe thì mang một bộ dáng như đang chột dạ, đặc biệt là Liên Thu Nguyệt, mắt thấy liền muốn không nhìn được mặt.

“Hơn nữa, Thu Lương cừu cừu còn nói....,” không để ý chút nào những ánh mắt chung quanh, Hoắc Nguyên Khanh ung dung thông thả uống cà phê sau đó nói tiếp: “Phụ thân mẫu thân tình trạng thân thể rất tốt, tiếp sinh hai đứa nhỏ nữa cũng không thành vấn đề.”

Trong nháy mắt, hai vị thành viên Hoắc gia mang theo nụ cười ranh mãnh, mập mờ ánh mắt trôi về hướng cha mẹ hành chú mục lễ.

Hoắc Nguyên Khanh thì lại như một người không có chuyện gì tiếp tục ăn điểm tâm, uống cà phê, đồng thời rất hài lòng vì phát hiện cuộc đối thoại nhảm chán này, cũng không có ảnh hưởng đến con trai đang ăn uống.

Hoắc Nguyên Hi càng không sợ chết đối Hoắc Chính nói: “Ba! quả thực không sai nha, bảo đao chưa lão, lúc nào đó liền cho chúng con thêm tiểu đệ, tiểu muội đi.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Hoắc Chính liền rất vui vẻ càng cười càng đắc ý, hoàn toàn không hề có một chút phong độ nào của lão tử.

Riêng bản thân Liên Thu Nguyệt thì vừa tức vừa xấu hổ, một khuôn mặt tươi cười lập tức chuyển hồng, miệng càng nói không ra lời.

“Hoắc Nguyên Khanh, cái đứa nghiệt tử này, con muốn chọc ta tức chết a~” thật vất vả mới nói ra lời, Liên Thu Nguyệt tức giận liền kêu đích danh con trai mà nói.

Mắt thấy nhi tử đối với mình không có nửa phần phản ứng, ngẩng đầu liếc nhìn mình một cái rồi phớt đi, càng làm Thu Nguyệt tức giận thêm bà nghiêng răng, vừa chuyển động ý nghĩ, quyết định thay đổi chính sách.

“Ta thật là khổ mệnh a! 18 tuổi bị lừa gạt tiến vào lễ đường, 19 tuổi liền sinh Hoắc Nguyên Khanh người là một đứa con xấu, làm mẹ 33 năm kiêm thiếu phụ luống tuổi có chồng. Hiện tại chỉ muốn để cho các ba ba người về hưu, theo ta cùng ra nước ngoài đi một chút, người không thể hiểu thuận mà chấp nhận chức vụ này sao? Sớm biết sẽ như vậy ta liền không gả cho ba ba người, sinh ra người một đứa con xấu muốn tới bắt nạt ta, ngay cả một tâm nguyện nho nhỏ cũng không đáp ứng ta, ta đi chết thôi.”

3. Chương 1-3: Lớn Tuổi Một Điểm 1-3

Liên Thu Nguyệt vừa dầm vừa xoa không thể thực hiện được mục đích, liền chuyển sang một khóc hai nháo ba thất cổ.

Tuy là mang tính diễn trò, nhưng cũng diễn hơi qua rồi vừa khóc vừa nháo, kể cả nước mắt cũng mang ra luôn, khiến người có chút hoài nghi.

Mấy câu nói nói ra, người trong cuộc mặt không đỏ không thở gấp, ngược lại là người nghe lú lờ không thôi, mọi người đều biết ngoại trừ 18 tuổi bị Hoắc Chính quẹo vào lễ đường kết hôn, 19 tuổi sinh ra Hoắc Nguyên Khanh là thật còn lại đều là lời bịa đặt.

Bởi vì Hoắc gia từ bên trong đến ngoài, từ trên tới dưới, người nào không biết Hoắc Chính đem Liên Thu Nguyệt cẩn thận sủng ái tới mức nào, làm sao lại có thể khiến cho bà bị vất vả, bị khinh bỉ đây.

Mà Hoắc Chính đường đường tổng tài xí nghiệp Hoắc thị, ở bên ngoài hô mưa gọi gió, không người dám đắc tội, vậy mà trong sinh mệnh nhược điểm duy nhất chính là Liên Thu Nguyệt, cho nên vừa nghe đến ái thê ai oán nói như vậy, Hoắc Chính cả người liền như bị kim châm, lập tức ra mặt vì ái thê.

“A khanh!” Hoắc Chính tỏa ra khí thế muốn bành bạc nói, nhưng đáng tiếc vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh nhạt giấu cốt của con trai, khẩu khí nhất thời mềm nhũn ra “Con không suy tính một chút sao?”

“Cần nhắc cái gì, phụ thân” Hoắc Nguyên Khanh bất động thanh sắc đáp lại, chỉ là hai chữ “phụ thân” hơi nhấn mạnh.

“... Ân, chính là... Chính là” Hoắc Chính lúng túng không cách nào nói ra, mà vừa lúc lại chạm vào ánh mắt ra hiệu cổ vũ của thê tử, không thể làm gì khác hơn là kiên trì nói xong “Chính là chuyện vị trí tổng tài ”

“Con cảm thấy được phụ thân làm thật tốt, cũng không cần con tiếp nhận.” Hoắc Nguyên Khanh dễ dàng bình thản trả lời.

“Cũng đúng... Với” Hoắc Chính đành phải chột dạ trả lời, chỉ là đôi mắt cũng không dám nhìn sang người kia với ánh mắt như sắp giết người.

Hoắc Chính chột dạ cũng không phải là không có nguyên nhân, bởi vì nhớ lúc đầu Hoắc Nguyên Khanh chính là bị hấn cùng thê tử, lừa gạt, uy hiếp cộng thêm dụ dỗ lên làm Tổng kinh lý của xí nghiệp Hoắc thị.

Sau đó, liền thấy mặt của con trai từ lạnh nhạt không biểu tình, biến thành lạnh như băng.

Thảm nhất chính là, Hoắc Nguyên Khanh oán ở trong lòng, lại không thể dùng bạo lực, không thể làm gì khác hơn là dùng miệng để phát tiết tức giận, từ cách gọi ba ba, ma ma, đổi thành phụ thân, mẫu thân.(Thấy cũng còn rất thân thiết mà ta..)

Cũng bởi vì như thế, vào ba năm trước lúc Hoắc Nguyên Khanh mang về Hoắc Trấn Vân 2 tuổi, Hoắc Nguyên Khanh không chịu thổ lộ thân phận mẫu thân đứa nhỏ, hai người phu thê bọn họ cũng chỉ có thể sờ mũi một cái cho qua. Tuy nhiên quang minh chính đại hỏi không được thì tuyệt đối ám sát vậy.

Nhưng bọn họ không hề nghĩ tới đạo cao một thước, ma cao một trượng, mặc dù gắn vào Hoắc thị mạng lưới tình báo, cũng không tiếc nên xuống số tiền lớn, nhưng là vẫn không thu hoạch được gì, phu thê hai người không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cũng không hoài nghi có người từ giữa giở trò.

Mãi đến tận có ngày phát giác được ánh mắt trào phúng như có như không của nhi tử, mới để cho hai vợ chồng họ không khỏi cảm thán công phu bảo mật thông tin của con trai mình một lỗ hổng cũng không có khiến người ta nhìn mà không khỏi than thở.

Tạm thời bất luận Hoắc Trấn Vân ngũ quan chẳng khác nào Hoắc Nguyên Khanh bản thu nhỏ, đứa bé kia cả người khí thế cũng phát ra vẻ lạnh lùng, quả thực cùng Hoắc Nguyên Khanh giống nhau như đúc.

“Nếu như phụ thân muốn kiên trì về hưu, cũng không phải là không có biện pháp ”

Một lời kinh người, mọi người phản ứng không đồng nhất, hai phu thê Hoắc Chính giống như nhặt được báu vật, tinh thần lúc này còn sa sút thoảng chút lại cong lên. Hoắc Như Nguyệt vẫn không thay đổi, trước sau vẫn ôm tâm thái xem kịch vui, chỉ có điều lúc này ánh mắt đồng tình đã đổi chủ rơi xuống trên người Hoắc Nguyên Hi.

Hoắc Nguyên Hi vừa nghe thấy đại ca lên tiếng, nhất thời như nghe thấy được một âm mưu đáng sợ. Hơn nữa Hoắc Như Nguyệt như có như không ánh mắt đồng tình càng làm cho hắn có loại cảm giác muốn “chạy trốn”.

“Cái gì biện pháp?” hai phu thê Hoắc Chính đồng thanh hỏi.

“Chính là nhượng quyền tổng tài cho Nguyên Hi.” Hoắc Nguyên Khanh như có ý riêng còn nói thêm: “Huynh đệ phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, có đúng hay không, phụ thân, mẫu thân còn có cục cưng đệ đệ ”

Vừa nói xong, phu thê Hoắc Chính đổi câu trước thái độ có hơi chần chờ, nhưng vừa nghe đến nửa câu sau “ có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu” liền liên tục không ngừng gật đầu, hoắc Nguyên Hi thì là kêu thầm một tiếng: “Lão đại!”

Hoắc Chính gật đầu là bởi vì chột dạ, dù sao ông bây giờ chỉ muốn cùng lão bà hưởng thụ tiêu dao, hoàn toàn đem cực khổ của nhi tử để ngoài thân, liền thế nào làm đến có nạn cùng chịu đây.

Liên Thu Nguyệt gật đầu là bởi vì nghĩ thâm, nếu bà có thể không để ý đến ý nguyện của Hoắc Nguyên Khanh, mà dùng kế đem hắc lữ gạt đi làm Tổng kinh lý của Hoắc thị, nhưng lại không đạo lý bày kế với Hoắc Nguyên Hi tên tiểu tử đối trá này.

Đến nỗi cái gì có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu bà hoàn toàn cho rằng mã tai đông phong(1), trước sau kiên trì có phúc ta cùng với lão công hưởng, gặp nạn các người đương.(cha mẹ thương con gồm nhĩ).

(1) Mã tai đông phong: thứ lỗi ta không biết nó có nghĩa gì a~, nhưng mà ta nghĩ nó có nghĩa là bỏ ngoài tai đi.

Hoắc Nguyên Hi khuôn mặt đau khổ, âm thầm chửi mình là đầu heo, ngớ ngẩn, ngu ngốc, biết rõ không đầu lại lão đại mà còn gắng sức.

Quả nhiên là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang. Tuy rằng như vậy, hắc vẫn là quyết định phải cố gắng không ngừng, một ngày nào đó muốn xem lão đại ăn con ba ba.

Kỳ thực lời tuy là nói như thế, mà nhiều người đều rõ ràng trong lòng, xí nghiệp Hoắc thị cái gánh nặng này chỉ có Hoắc Nguyên Khanh mới có thể khiêng nổi.

Không phải là bởi vì hoắc Nguyên Hi, Hoắc Như Nguyệt không đủ năng lực, cũng không phải là bởi vì hai người làm công tác thương mại không tốt, ngược lại hai người đều đã chuẩn bị tất cả, rất có khí chất thương nhân, đầu óc thanh tỉnh, thủ đoạn linh hoạt, tính cách giao hoạt cùng miệng lưỡi lừa gạt chết người không đền mạng.

Mà không miễn cưỡng hai người kế thừa Hoắc thị, nguyên nhân rất đơn giản, Hoắc Như Nguyệt là bởi vì thân là hôn ngọc quý duy nhất trên tay Hoắc gia nên nhờ duyên cớ mà tránh được một kiếp. Hoắc Nguyên Hi thì lại là bởi vì đủ kẻ đối trá, thêm nữa bản thân với tính cách du hí nhân gian, đối với một số trách nhiệm nghĩa vụ căn bản ngoảnh mặt làm ngơ.

4. Chương 1-4: Lớn Tuổi Một Điểm 1-4

Hoắc Chính một đời ngang dọc thương trường đều thuận buồm xuôi gió, trên thương trường đề hèn cùng không chứa thủ đoạn nào, cũng biết quá tường tận không phải không tín nhiệm nữ nhi năng lực không đủ, chỉ là đơn thuần không hy vọng con gái tiếp xúc tất cả.

Hưởng hồ Hoắc Như Nguyệt cùng Liên Thu Nguyệt lớn lên thập phần dung mạo đều vô cùng giống nhau, cho nên Liên Thu Nguyệt không muốn làm chủ Hoắc thị, Hoắc Chính không chỉ không miễn cưỡng mà còn toàn lực ủng hộ.

Còn mỗi Hoắc Nguyên Hi, nên hai lão Hoắc gia không thể không đem chủ ý đánh tới trên người hắc, mà là mỗi lần như thế lão nhị giao hoạt đều tìm cách trốn tránh, lâu dần cũng là chặn dè ăn cỏ đi theo hắc.

Mà đáng thương nhất nên thuộc về Hoắc Nguyên Khanh, tuy rằng hắc một năm 365 ngày gương mặt đều lạnh lùng, trời sanh tổng bạo ngược khiến người khác khó mà thân cận, thoát nhìn luôn là một bộ không huyết không nước mắt không tâm can đáng dấp, nhưng kì thực là trong Hoắc gia hắc lại là người rất có trách nhiệm, yêu thương che chở em trai, em gái là một hảo nhi tử, hảo ca ca.

Điểm này người khác có khả năng không biết, nhưng người nhà họ Hoắc lại không thể không biết, đặc biệt là Liên Thu Nguyệt mang thai Hoắc Nguyên Khanh 10 tháng nên bà càng biết rõ ràng tường tận hơn về

tính tình của con trai mình, chính vì thế mà bà luôn lợi dụng nhược điểm này của con trai để mưu cầu lợi ích, hoàn toàn không có lương tâm a~.

Đáng thương Hoắc Nguyên Khanh cứ như vậy bị người trong nhà già trẻ gắt gao ăn sạch, nếu không phải là như thế thì khôn khéo như hắn, từ lúc âm mưu bắt đầu liền bị hắn xóa sổ rồi, làm thế nào đến lượt bọn họ ép hắn lên làm tổng giám đốc Hoắc thị được cơ chứ.

Lời tuy như vậy, nhưng tâm luôn có chút không cam lòng, cho nên hắn cho phép mình ở trong phạm vi vừa phải, cũng chỉ làm cho cha mẹ em trai cùng em gái, trong lòng run sợ một trận liền thôi, không cần quá nhiều.

Cho nên Hoắc Nguyên Khanh người này a~, bề ngoài thoát nhìn lạnh nhạt không giống người sống, tâm tình cũng ít có lộ ra ngoài, nhưng dù sao trên người cũng mang dòng máu Hoắc gia nên giảo hoạt, ý xấu, bốn cọt, mưu mô hắn đều có, chỉ là phi thường ẩn dấu tốt căn bản làm cho người khác không dễ dàng phát hiện.

Người ngoài đối với hắn đều cho rằng là máu lạnh vô tình không biết yêu, nhưng chỉ có hắn tự mình biết hắn đang chờ đợi, chờ đợi một người xuất hiện có thể mở ra hết thảy nhiệt tình trên người hắn. Đối với ái tình hắn thà ít chứ không lung tung, hắn có thể vì tham sống vì yêu chết, có thể vì đối phương mà trả giá tất cả, cũng chỉ cầu mình là tất cả đối với đối phương.

Cũng bởi vì như thế, nam nam nữ nữ ái mộ hắn nhiều như bầu trời đầy sao, nhưng lại từ đầu đến cuối không có người nào có thể nắm giữ được trái tim của đại thiếu gia Hoắc gia, bởi vì hắn tin tưởng rằng người hắn yêu nhất sẽ ở thời điểm đầu tiên khi nhìn thấy liền xâm lấn tâm linh hồn của hắn.(là tình yêu trời đánh... à không sét đánh sao.....)

Như vậy lãng mạn ý nghĩ, cuồng nhiệt yêu thương, rất khó khiến người ta tin tưởng lại tồn tại trên người một người lãnh tuyệt như vậy.

Kỳ thực không chỉ có hắn là như vậy, toàn bộ người Hoắc gia đều là như vậy, chỉ là mỗi người biểu hiện phương pháp khác nhau mà thôi.

Cho nên lão gia Hoắc gia-Hoắc Chính chỉ mới quen biết Liên Thu Nguyệt hai tuần lễ, liền không để ý đến ý nguyện của Liên Thu Nguyệt mà kéo bà tiến vào lễ đường, vậy mà vô cùng ân ái qua 33 năm cuộc sống hôn nhân.

Cũng bởi thế mà ngay cả Hoắc Nguyên Hi, Hoắc Như Nguyệt không ai không lấy phương thức đó của mình để tìm kiếm, đang chờ đợi một tình yêu chân thật nhất.(cứ đợi đi rồi ể cả lũ nha...)

Mà Hoắc Trần Vân đưa cái nhử không rõ mẹ này là ai thực chất đối với Hoắc Nguyên Khanh là một việc ngoài ý muốn, nói như thế tuy rằng có hơi tàn khốc, nhưng mà tình thương của Hoắc Nguyên Khanh đối với nhi tử vẫn là không thể hoài nghi được.

Nhìn mình đưa tới hỗn loạn nhốn nháo, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy thú vị cực kỳ, ý đồ xấu vừa bị bóc lên, luôn muốn ngừng mà không được, cho nên hắn quyết định tuyên bố một điều mà hắn trước đây quyết định muốn làm từ rất lâu, mà chưa có báo cho mọi người về quyết định này.

“Đã thế, cứ như vậy đi! Vì để không ảnh hưởng Nguyên Hi kế nhiệm Hoắc thị tổng tài, con quyết định dời ra ngoài sống”.

Làm liền một mạch, Hoắc Nguyên Khanh nói là gió nhạt mây thanh, hiệu quả lại như bom nguyên tử vậy tại trong bữa tiệc nổ tung, trong phút chốc yên lặng như tờ, mọi người kinh sợ đến mức trợn mắt ngoác mồm, hai mặt nhìn nhau.

Thật vất vả hoàn hồn, lại phát hiện vai nam chính gây nên sóng to gió lớn đã mang theo nhi tử rời đi, chỉ còn dư lại bóng lưng để lại cho Hoắc gia vô vàn nghi vấn.

“Trần Vân sẽ theo con. Quyết định này không thể tay đổi. Địa chỉ thứ cho con không thể nói” như là biết mọi người sẽ nghi ngờ, Hoắc Nguyên Khanh cũng không quay đầu lại nói, cùng nhi tử nện bước càng đi càng xa.

Mọi người vừa nghe liền sững sờ, lập tức hoàn hồn mồm năm miệng mười, tình cảnh lập tức mất khống chế, có người khổ không thể tả, có người thì thất kinh.

Nhìn trước mắt hỗn loạn từng bừng, Hoắc Như Nguyệt cảm thấy đùa giỡn đã xem đủ rồi, mặc kệ huynh trưởng ánh mắt cầu cứu, ngược lại ném cho hắn một ánh mắt đáng đời, vừa không tiếng động, dùng khẩu hình nói với Hoắc Nguyên Hi ” tự cầu phúc ” sau đó liền không thận trọng đi theo bước chân Hoắc Nguyên Khanh mà rời đi, hoàn toàn không để ý tới hoắc Nguyên Hi tức giận nghiêng răng, lại không thể thoát thân khứ dạng.

※ ※ ※

Hoắc thị xí nghiệp, danh tiếng vang vọng khắp nơi, thế lực vượt qua toàn bộ xí nghiệp quốc gia, phàm là ăn, quần áo, ngủ, nghỉ, giải trí, truyền thông, khoa học kỹ thuật, chỉ cần có thể kiếm tiền thì ngành nghề nào họ đều có đặt chân vào, phú khả địch quốc (1), tuy nhiên vẫn cứ không thể tránh khỏi xuất hiện nguy cơ.

(1) Phú khả địch quốc: là vô cùng giàu có đi

~Chớ trách trên phố thường có lời đồn nói, Hoắc gia đời thứ hai, vì tranh đoạt vị trí Hoắc thị tổng tài, đã làm anh em trong nhà cãi cọ nhau đến thành thảm kịch.

Mọi người thờ ơ lạnh nhạt, luôn luôn chuẩn bị nhìn Hoắc gia cao cao tại thượng gặp rủi ro.

Trong đó có người chân tâm tiếc hận, có người tỉnh táo chờ đợi; một ít địch thủ trên thương trường làm nóng người, chuẩn bị đợi thời điểm Hoắc thị lộ ra nhược điểm một lần tiêu diệt.

Nhưng là chờ mãi, Hoắc thị lại không có lộ ra nửa phần mệt mỏi trái lại ngày càng trở nên vững mạnh hơn, rộng lớn hơn.(cái chỗ này nói cái quái gì mà em nó chẳng hiểu, thôi thì viết theo ý mình một chút chắc ko sao đâu nha~)

Kết quả như thế làm Hoắc gia dở khóc dở cười, không nghĩ tới ” nhượng từ ” biến thành ” đoạt từ “, làm cho Hoắc thị khuếch trương ngày càng lớn hơn trên bản đồ, đành phải thầm than trong lòng Hoắc thị cái này là ”khoai nóng bỏng tay”, thực sự là hại người rất nặng a!

5. Chương 2-1: Lớn Tuổi Một Điểm 2-1

Đạp trên ánh nắng chiều, bước chân nhàn nhã nện bước, Hân Du Sinh bước chậm bên trong khu dân cư Hoa Hướng Dương trên đường Đình Thạch Bản, vừa xem xét bên trong đình khu bốn mùa đều nở rộ những cây trồng mỹ lệ, hưởng thụ gió xuân hiu hiu ôn nhu, vừa hướng nhà trẻ hoa hướng dương mà đi tới.

Hân Du Sinh cư trú trong xã khu hoa hướng dương, ở Đài Loan có thể nói là khu dân cư cao cấp độc lập nhất. Toàn bộ xã khu được kiến trúc sư cố ý thiết kế thành một vòng tròn.

Nơi ở tuy là theo phương thức nhà trọ cao ốc, nhưng toàn bộ xã khu cũng chỉ có 12 tòa cao ốc, mỗi tòa cao nhất không vượt quá 16 tầng, hơn nữa hết sức quy hoạch, tương đương với một cái công viên nhỏ bên trong đình, đối với tắc đất tắc vàng ở Đài Bắc mà nói, xem như là tương đương với kiến trúc xa xỉ của Pháp.

Xã khu thành lập hoàn toàn là vì hướng về nhu cầu nơi ở, cũng vì để tránh cho giống với những nơi ở bình thường và những tình huống hỗn tạp với các thương gia, cho nên vẫn chưa có cửa hàng nào tồn tại. Bởi vậy nếu có nhu cầu mua sắm đều phải mua ở bên ngoài, mặc dù có chút không tiện, tuy nhiên các gia đình ở đây đều thuộc các tầng lớp trung và thượng lưu nên cơ hồ mỗi nhà đều có tài xế riêng, bởi vậy cũng sẽ không tạo thành bao nhiêu bất tiện, trái lại do không có thương gia mua bán hỗn tạp nên cũng tránh được những phiền phức phát sinh.

Mà giờ khắc này Hân Du Sinh chỉ muốn đi đến nhà trẻ hoa hướng dương nằm ở trung tâm khu dân cư. Toàn bộ khu dân cư, chỉ có nhà trẻ hoa hướng dương này, là có trồng hoa cỏ, cung cấp cho người ta nơi nghỉ mát mẻ tạo phong cảnh giả sơn lưu thủy.

Theo thường ngày, Hân Du Sinh thường đợi trước 15 phút khi nhà trẻ tan học, từ trong nhà hướng nhà trẻ xuất phát, chuẩn bị đi đón con trai-Hân Hoài An năm nay 5 tuổi đang học tập tại nhà trẻ hoa hướng dương.

Đầu mùa xuân nắng chiều chạng vạng tối, ánh sáng mỹ lệ cũng không đến nỗi quá khô nóng, chậm rãi xuất hiện một thân ảnh-Hân Du Sinh, cả người cậu tiết lộ ra hơi thở an tường, nhuộm đậm thành một mảnh sắc thái mỹ lệ.

Bởi vì có một phần tư huyết thống người nước ngoài, cho nên tóc cùng da dẻ của cậu, đều giống với người phương đông nhạt màu và trắng nõn, khí chất cũng thuộc về người phương đông vừa ôn nhu vừa nhỏ nhắn, cũng không có quá nhiều lông tạo cảm giác không sạch sẽ, hỗn loạn như người phương Tây.

Mang một bên mắt kính nhỏ nhắn, Hân Du Sinh thoáng nheo mắt lại ngăn cản thứ ánh sáng quá mức rơi vào mắt. Ngẩng đầu lên cảm thụ gió êm dịu lướt nhẹ qua mặt thật thoải mái, không chú ý đến sợi tóc màu nâu mềm mại đang khẽ bay của chính mình.

Cậu năm nay 25 tuổi, vừa lúc 10 tuổi phụ mẫu đều mất, bởi vì cha mẹ đều không có họ hàng, cho nên Hân Du Sinh là do tỷ tỷ-Hân Du Nhu hơn mình 8 tuổi nuôi nấng lớn lên.

May mà cha mẹ cần nhắc chu đáo, khi mất có để lại chút tài sản, cùng với một căn nhà nằm ở xã khu hoa hướng dương, bởi thế Hân Du Sinh hiện nay đang cư trú tại xã khu này, tỷ đệ hai người dưới tình huống không nơi nương tựa, trôi giạt khắp nơi ảm đạm sống qua ngày. Cũng bởi vậy Hân Du Nhu tựa như trở thành sinh mệnh Hân Du Sinh là người quan trọng nhất cũng là người mà cậu yêu quý nhất.

Với chiều cao 172 cm, cân nặng 48 kg, cùng tỷ tỷ giống nhau đều thừa kế khung xương mảnh khảnh của mẫu thân cùng ngũ quan tế nhị, bất luận là xem thế nào, thì thân thể như vậy đối với một thanh niên nam tử mà nói thì đúng là quá mức đơn bạc, bởi thế Hân Du Sinh trong lòng cũng cảm thấy không cam tâm a~(thân thể như thế mới làm thụ được chữ cứng *cười nham hiểm*)

Mắt to êm dịu, sống mũi thẳng tắp khéo léo, đôi môi hồng giống như ngọc, thân thể mảnh khảnh, hơn nữa ôn hòa giống như con thỏ nhỏ, tính khí cùng tính cách không tranh với đời.

Không giống nữ tính âm nhu, cũng không giống nam tử qua loa, vờn quanh trên người của cậu tỏa ra khí chất lưỡng tính khác biệt, lại càng thêm khiến người ta mê luyến.

Cũng bởi vì như thế mà người theo đuổi cậu rất đông đảo a~, không phân biệt là nam hay nữ, bởi vì khí chất của cậu, bên ngoài đều không thể khiến người khác dễ dàng đem cậu quy nạp lấy hai phần.

Nhưng như vậy cư nhiên cậu thủy chung vẫn là hoa đẹp vô chủ, truy cứu tới cùng, nguyên nhân là tại cá tính của của cậu quá đơn thuần lại không khéo léo.

Những người tìm cậu tỏ tình thì phương thức đó đối với cậu mà nói, chỉ đơn thuần là bằng hữu bình thường lui tới mà thôi, còn người lấy lòng đối với cậu mà nói, thì đã tập mãi thành quen; dù sao đối với cậu từ nhỏ đến giờ, người đối tốt với cậu nhiều như cá diếc sang sông.

Đương nhiên cũng có người dùng phương thức trực tiếp tỏ tình, nhưng mà thông thường mỗi lần khi nhìn đến Hân Du Sinh không một hạt bụi bằng phẳng đôi mắt đầy ngập yêu thương liền không cách nào nói ra khỏi miệng.

Dù là nhiệt liệt, hay ngôn ngữ cảm xúc mãnh liệt đến cỡ nào, khi bị Hân Du Sinh giống như hươu con ôn nhuận dùng ánh mắt tín nhiệm ngăn cản, cuối cùng cũng chỉ đành phải ngậm ngùi nói lời: " tôi yêu thích cậu "

Nhưng mà ngôn từ trẻ con như vậy, thông thường sẽ làm Hân Du Sinh rất cao hứng đáp lại một câu: " cảm tạ, tôi cũng yêu thích anh a~"

Hướng hồ người ái mộ Hân Du Sinh, ngoại trừ số ít là bằng hữu của chính mình ở ngoài, cơ hồ đều là do Hân Du Nhu giao thiệp quảng đại, kết quả cũng có phần lớn lẫn vào những người bất đồng trình độ nhận thức.(khúc này ta ko hiểu nó nói cái j a~)

Dựa vào người tư tâm như Hân Du Nhu thủ đoạn lợi hại đáng kính nể, khiến cho những kẻ lén lút liền có thể hiểu ngầm, nếu đều không theo đuổi được trong lòng nữ thần, không bằng khỏe mạnh bảo vệ cậu, đừng

làm cho a miêu a cầu những người không có liên quan tiếp xúc cậu.(có lẽ là tỷ tỷ của cậu không muốn người khác thích cậu chẳng, theo m hiểu là j)

Lâu dần, liền hình thành người theo đuổi thì ít, mà người bảo vệ thì lại đông đảo một cách kỳ dị.

Đối với tình hình như vậy, Hân Du Sinh cũng không biết chuyện gì cả, chỉ là tình cờ khi soi gương thì sẽ cảm thấy buồn bực, chính mình bên ngoài mặc dù không tuần soái đủ để điên đảo chúng sinh, nhưng cũng không đến nỗi xấu khiến người phải nhượng bộ lui binh đi!

Nhưng tại sao từ trước đến nay nhân duyên đối với cậu vô cùng tốt, ngoại trừ trải qua thời kì nhả trẻ kia “Tay trong tay cùng đi giao du” là tình nghĩa của trẻ nhỏ mà nói, thì ngay cả một lần tình khiết luyện ái đều không có.

Hơn nữa tại cậu chính bên trong trực nên về chuyện ân ái mà nói thì chính là có tình yêu tồn tại mới được tiến hành.

Cho nên cậu kiên trì với chính mình lần đầu tiên của cậu nhất định phải dâng cho người mà mình yêu nhất. Yêu cầu như thế, vào thời hiện đại mà nói đối với nữ nhân còn không khỏi khiến người khác phải buồn cười huống hồ càng hoảng sợ hơn là nó lại xuất phát từ miệng của một nam tử trưởng thành.

Nhưng mà lời nói này xuất phát từ trong miệng Hân Du Sinh, lại làm cho người ta tự đáy lòng cảm thấy cậu nghiêm túc cùng hồn nhiên, khiến người càng thêm muốn bảo vệ cậu, chỉ sợ người không phận sự làm bẩn.

Lâu dài, Hân Du Sinh cảm thấy đối với mình người tốt thật nhiều, nhưng cậu vẫn thủy chung không cách nào cùng người khác cọ sát ra tia lửa tình ái.

May là tư tưởng của cậu đơn thuần, chắc chắn sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt để cho mình khổ sở, khó chịu đều là cười cười với mình trong gương mà nói: ” chờ đợi người hữu duyên ”

Nhưng ngày thơ như cậu lại vào năm thứ nhất đại học khi chuẩn bị lên năm thứ hai lại lặng lẽ nghỉ học.

Tạm nghỉ học nguyên nhân thực sự không có nhiều người hiểu rõ, chỉ có người đồn nói Hân Du Sinh cùng một nữ nhân lớn hơn cậu kết hôn sinh con, vì gia đình, đành phải từ bỏ học tập, kiếm tiền nuôi gia đình.

Đối với chuyện như vậy, người ủng hộ Hân Du Sinh kiên trì cho rằng cậu là bị lừa, nhưng thanh quan khó đoạn chuyện nhà, tuy có người bất bình, nhưng cũng không trọng mà nhúng tay vào.

Đồn đại là như vậy, nhưng còn chân thực như thế nào, chỉ có người trong cuộc cùng Hân Du Sinh là hiểu rõ mà thôi.

Đến bây giờ, Hân Du Sinh thân vừa mang một tiểu nam sinh 5 tuổi, là điều xác thực nhất, hơn nữa bé trai ngũ quan ngoại hình, giống như Hân Du Sinh phiên bản nhỏ cho nên đối với việc đứa nhỏ có phải là con Hân Du Sinh hay không, thì người đã gặp qua chưa bao giờ quá hoài nghi.

6. Chương 2-2: Lớn Tuổi Một Điểm 2-2

Nhà trẻ đã xuất hiện ở trước mắt, Hân Du Sinh tăng nhanh cước bộ, đúng như dự đoán, nhà trẻ đã tan học, trên hành lang chỉ còn lại Hân Hoài An cùng một đứa trẻ khác chưa quen thuộc bóng người nhỏ bé.

“Phụ thân! Phụ thân” mắt sắc Hân Hoài An, nhìn lên thấy thân ảnh của Hân Du Sinh, liền không kịp chờ đợi chạy vội về phía trước nhào tới trên người cậu

Hân Du Sinh miễn cưỡng tiếp được Hân Hoài An thân thể nho nhỏ mềm mại, đem nhóc ôm chặt trước ngực, cũng xì xì kêu vang hôn một cái lên gò má của nhóc.

“Nói cho phụ thân, tiểu bảo bối, ngày hôm nay ở nhà trẻ có ngoan hay không, có nghe lời cô hay không, khỏe mạnh cùng bạn bè ở chung.”

Đem Hân Hoài An trong lòng chính mình thả trên mặt đất, để thân mình ngồi xổm xuống khiến tầm mắt Hân Hoài An cao bằng cậu sau đó liền hỏi.

“Ừm! Tiểu An ngày hôm nay thật ngoan nha~. Cô giáo còn nói bởi vì Tiểu An ngày hôm nay thật ngoan, làm chuyện tốt, cho nên cho con một cái bảo bảo huy hiệu.” Cao hững gật gật đầu, vừa nói một bên đem bảo bảo huy hiệu từ gói nhỏ trong bao của chính mình ngày hôm nay có được lấy ra đưa cho Hân Du Sinh xem.

“Thật sự, rất tốt nha~, ” nhìn một chút bảo bảo huy hiệu của Hân Hoài An có được, Hân Du Sinh cổ vũ xoa xoa tóc nhóc con, “Như vậy, có thể hay không nói cho phụ thân, Tiểu An ngày hôm nay làm cái chuyện tốt gì đây?”

“Ừm!” Dùng sức gật gật đầu biểu thị đồng ý, “Bởi vì ngày hôm nay có một người gọi là Tiểu Vân bạn học mới a, cô giáo nói bởi vì bạn học mới mới vừa tới nơi này, nên còn nhút nhát sợ sệt, cho nên tiểu An giúp bạn học mới... Ân...” Ngoạ cổ nỗ lực nghĩ cô giáo nói quá nhiều từ ngữ xa lạ, một hồi sau mới cao hững đối Hân Du Sinh nói: “.....làm quen hoàn cảnh.”

“Tiểu An giỏi a~, phụ thân thật là cao hững. Vì thường Tiểu An, phụ thân ngày hôm nay làm hamburger Tiểu An thích nhất cho Tiểu An ăn, có được hay không ”

“Phụ thân vạn tuế!”

Lần nữa hôn một cái lên trán Hân Hoài An, Hân Du Sinh đứng lên, nắm cánh tay nhỏ non nớt của con trai chuẩn bị về nhà, lại tại thời điểm đứng dậy, nhìn thấy nhà trẻ cũng đã không có một bóng người, vậy mà còn một thân ảnh tiểu nam sinh một mình ngồi ở hành lang trên bậc thang.

“Tiểu Vân!”

Tại thời điểm Hân Du Sinh cảm thấy nghi hoặc, muốn mở miệng hỏi một chút con trai mình, Hân Hoài An đã giành trước kêu lên, đồng thời bước chân nho nhỏ đi lại hướng cậu nhóc gọi là Tiểu Vân kia chạy đi.

“Tiểu Vân, Tiểu Vân, con cũng không muốn về nhà a!” Không chờ Tiểu Vân hội đáp, Hân Hoài An lại cao hững quay đầu về Hân Du Sinh nói: “Phụ thân, phụ thân, cậu ấy chính là bạn học mới Tiểu An vừa nói”

Đối Hân Hoài An động viên nở nụ cười, Hân Du Sinh đem ánh mắt đặt ở trên người Tiểu Vân, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Vân, có người đến đón con về nhà hay không?”

“Ừm.” Nhìn một chút đôi mắt ôn hòa của Hân Du Sinh, tiểu nam sinh phát ra thanh âm khẳng định.

“Như vậy thì cha, mẹ của con đâu?”

“...” Thanh âm trầm ổn không giống đứa nhỏ 5 tuổi đôi mắt nhìn thẳng Hân Du Sinh, cuối cùng tựa hồ phán đoán ra được nghi ngờ của cậu, mới chậm rãi trả lời: “Lái xe lão Vương bá bá.”

Hơi trầm ngâm, Hân Du Sinh cười đối tiểu nam sinh nói: “Như vậy, hân thúc thúc cùng Tiểu An cùng con chờ được không?”

Đại khái là hoàn cảnh xa lạ làm cho nhóc bất an đi, nguyên bản là rất thận trọng không giống tiểu hài nhi Tiểu Vân nha~, gật gật đầu biểu thị đáp ứng.

“Oa! Phụ thân tốt thật, Tiểu Vân chúng ta đi chơi thang trượt đi” Hân Hoài An vừa nghe, lập tức nhảy nhót lôi kéo Tiểu Vân hướng sân chơi trước nhà trẻ chạy đi.

Mỉm cười nhìn thân ảnh vui sướng của hai nhóc, Hân Du Sinh không dự định sẽ gia nhập vào đó, chỉ tính toán đóng vai người bảo vệ.

Tại trên bậc thang ngồi xuống, lấy ra bản tranh phác họa mang theo bên người, nghĩ thầm hay là có thể mang thời khắc sung sướng này, chuyển thành tranh ảnh cùng văn tự mỹ lệ, đặt trong sáng tác của chính mình đồng thời làm tranh minh họa đồng trong sách.

※ ※ ※

Nhấn lại đôi lông mày sáng sủa thanh tú, Hân Du Sinh thu hồi dụng cụ vẽ tranh, nhìn sắc trời đã có một chút âm trầm.

Cậu không có đeo đồng hồ, cho nên chỉ có thể suy đoán thời gian bây giờ khoảng chừng 6 giờ, nói cách khác bọn họ đã đợi hơn một giờ, mà tài xế Tiểu Vân vẫn chưa xuất hiện, sợ là đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Càng khó hơn chính là bên người mình không có điện thoại, không có cách nào liên lạc cho người nhà Tiểu Vân.

Nhà trẻ hoa hướng dương mặc dù các phương diện đều rất, nhưng bởi vì các gia đình ở xã khu đều thuộc về những gia đình có tiền, cho nên cũng không có những điều lệ giống như những nhà trẻ khác, chính là ” mỗi ngày đúng giờ tan học, sẽ không có nhiệm vụ trông coi bảo quản học nhi”.

Nói cách khác đúng 5 giờ vào thời điểm tan học, sẽ đem bọn nhỏ đặt ở trên hành lang chờ đợi người nhà đón về, vườn thuận tiện để tan tâm về nhà, mà phần lớn gia đình cũng sẽ đợi trước 10 phút tan học để đến nhà trẻ chuẩn bị đón hài tử về nhà.

Đối với điểm ấy, Hân Du Sinh không phản đối cũng không tán thành. Tuy rằng xã khu hoa hướng dương biện pháp an toàn phòng thủ kín kẽ không một lỗ hổng, nhưng để cho họ đem một tiểu hài nhi 5 tuổi một mình lưu ở chỗ này, chờ đợi một tài xế đến đón, thì là vụn vặt không thể chấp nhận.

Trong lòng có quyết định, Hân Du Sinh vội gọi hai nhóc lại.

“Tài xế bá bá có thể sẽ không đến, Tiểu Vân trước tiên cùng Hân thúc thúc về nhà, Hân thúc thúc lại gọi điện thoại liên lạc cha, mẹ con có được hay không” Hân Du Sinh khom lưng đối cùng Hân Hoài An dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Tiểu Vân hỏi.

“Thật sao! Thật sao! Phụ thân làm cơm ăn thật ngon nhá.”

Nhìn Hân Hoài An cùng mình nắm lấy tay nhau, còn có ánh mắt ôn nhu của Hân Du Sinh, Tiểu Vân trong lòng thật hạnh phúc hảo an tâm a~.

Không còn chần chờ, đối Hân Du Sinh gật gật đầu, sau đó liền nhìn thấy Hân Hoài An đối với mình cười thật vui vẻ, mà chính mình xem đến bộ dáng Hân Hoài An vui vẻ, một khóa trầm muộn trong tâm cũng không rõ mà vui vẻ theo.

Sờ sờ đầu Tiểu Vân, Hân Du Sinh quay người dùng giấy bút trên người viết xuống số điện thoại cùng địa chỉ ghi lại vài lời nói, đặt ở nơi rõ ràng trên hành lang, sau đó lại lấy đá cuội trên đường mòn tiện tay đặt lên, cuối cùng nắm tay hai nhóc đạp trên nắng chiều dần buông xuống về nhà.

7. Chương 2-3: Lớn Tuổi Một Điểm 2-3

Hân Du Sinh một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ buồng tắm bước ra, trong nháy mắt trong không khí tản ra khí vị khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Thật vất vả đem hai đứa nhỏ tinh lực dồi dào đưa lên giường ngủ, nhìn đồng hồ treo tường trong phòng sinh hoạt, thời gian đã lặng lẽ sắp đến 9: 30, Hân Du Sinh không khỏi lo lắng nhíu mày.

Từ bỏ, chính mình pha chén trà hoa cần thiết để thả lỏng tinh thần, sau đó lại từ trên người Tiểu Vân tìm được ba số điện thoại cậu quyết định gọi thử một lần.

Chán nản thả tay xuống đầu bên kia không có người trả lời điện thoại, ba số điện thoại, một số hoàn toàn không có người trả lời, hai số còn lại cũng không có ai tiếp, đương nhiên cũng sẽ không có người trả lời.

Hân Du Sinh thở dài, cậu vẫn chưa từng gặp tình huống giống như vậy, liền không khỏi thầm trách cứ cha mẹ đứa nhỏ không có tận cùng chiều cố càng không có trách nhiệm.

Trời sinh nhẹ dạ, thiện giải nhân ý, cậu ngược lại là âm thầm lo lắng đối phương có hay không đã gặp cái gì nên không cách nào đến đón đứa nhỏ được.

Vừa từ trong miệng Tiểu Vân lấy được một ít thông tin cũng không tính là nhiều gì, chỉ biết là Tiểu Vân họ Hoắc, gọi là Hoắc Trần Vân, phụ thân thì lại gọi là Hoắc Nguyên Khanh.

Đến mẫu thân thì chỉ thì thầm nói: “Không có”. Sau đó dúi dập rũ mắt, làm cho cậu không khỏi sinh lòng thương tiếc, thật chặt ôm lấy tiểu thân thể nhóc con.

Có lẽ là bởi vì mới vừa dọn nhà, hơn nữa còn nhỏ tuổi, không có cách nào cung cấp thông tin một cách cặn kẽ, chỉ có được số điện thoại trong nhà mình, điện thoại công ty phụ thân cùng tài xế lão Vương.

Nguyên bản Hân Du Sinh dự định nếu như Tiểu Vân biết địa chỉ nhà mình, liền tự mình đưa nhóc về nhà.

Trong lòng là có nghi hoặc nói tại sao bên trong nhà tiểu Vân lại không có người nghe điện thoại, sau đó mới biết được từ miệng tiểu Vân, nguyên lai bởi vì Hoắc gia nhân khẩu đơn giản, cũng không có nhiều hầu gái, cho nên lão Vương bá bá vừa làm tài xế vừa kiêm luôn đầu bếp.

Đến nỗi quét tước thì lại mượn người hầu, một tuần ba lần đến dọn dẹp. Mà Hoắc phụ bởi vì tự mình lái xe, cho nên lão Vương chỉ đảm nhiệm việc chuẩn bị ba bữa cơm cùng với việc đưa đón Tiểu Vân đến trường học.

Liên thử dài, cảm thấy suy nghĩ nhiều cũng vô ích, sau đó cậu quyết định uống một bình trà hoa để làm cho thần kinh căng thẳng của mình được buông lỏng chút ít, chăm chú nhìn hài tử đang yên yên tĩnh tĩnh ngủ trên giường, thuận tiện chờ đợi vì cậu không biết lúc nào người nhà Tiểu Vân sẽ xuất hiện.

※ ※ ※

Hoắc Nguyên Khanh dừng xe ở trước nhà trẻ hoa hướng dương, cửa xe cũng chưa kịp đóng, vừa bước nhanh hướng hành lang bên trong nhà trẻ mà đi đến, vừa ở trong lòng nguyên rửa.

Ngày hôm nay bởi vì xí nghiệp xảy ra chuyện, nên lẽ ra hẳn có thể tan ca về nhà đúng giờ thì lại phải vào dự hội nghị từ 5 giờ kéo dài đến tận 4 tiếng.

Toàn bộ hội nghị, quả thực là một đoàn hỗn loạn, thật vất vả để khống chế tình cảnh, đến lúc giải quyết ổn thỏa thì cũng đã đến 9 giờ nên mới tuyên bố tan họp.

Vốn chỉ muốn trở về văn phòng lấy một ít đồ vật liền về nhà nghỉ ngơi, không ngờ tới vừa bước vào văn phòng liền nhận được một cuộc điện thoại đến từ bệnh viện, báo rằng lão Vương sau khi mua sắm chuẩn bị trở về xã khu hoa hướng dương, đã xảy ra tai nạn xe, thương thế mặc dù không nghiêm trọng, nhưng lại rơi vào hôn mê, bởi vì lão Vương không có người thân, nên bệnh viện không có cách nào liên lạc, mãi đến khi lão Vương vừa tỉnh, mới vội vã nhờ người thông báo cho hẳn.

Điều này cũng biểu thị rằng trong khoảng thời gian này, căn bản không có người đi đón Hoắc Trấn Vân về nhà, hẳn biết rõ nhà trẻ sẽ không nhận trách nhiệm chăm sóc trẻ em sau khi tan học.

Nên ngày hôm nay chắc chắn là con trai hẳn không phải là đã chờ đợi suốt 4 tiếng đồng hồ đi~, mặc dù bình thường Trấn Vân biểu hiện coi như là rất bình tĩnh, nhưng nhóc vẫn chỉ là đứa nhỏ 5 tuổi a~!

Tuy rằng hẳn đối với xã khu hoa hướng dương là có lòng tin tuyệt đối về sự an toàn, dù sao nó từ bên trong đến ở ngoài đều do Hoắc thị đứng đầu xây dựng nên, nhưng mà chuyện một đứa nhỏ 5 tuổi ban đêm một mình ở bên ngoài, thì đúng là một chuyện ngu xuẩn không thể khiến người ta an tâm được.

Vừa nghĩ tới nhi tử kia thân thể nhỏ nhỏ giờ khắc này khả năng chính là đang co rúm lại trong góc tối, sợ hãi khóc lóc, làm cho tâm của người làm cha như hẳn không đánh mà đau.

Sải bước nhanh về trước, trong lòng cảm giác nặng nề, phóng tầm mắt nhìn chung quanh toàn bộ khu vườn, bao quát cả hành lang, nhưng là một bóng dáng ma quỷ cũng không có, càng không cần phải nói đến bóng dáng con trai hẳn.

Không buông tha lại hướng trên hành lang đi đến, bỗng nhiên một vật nhỏ đặt ở trên hành lang, dưới ánh trăng sáng vật thể màu trắng hấp dẫn sự chú ý của hẳn.

Đi về phía trước nhìn thử, bên trong tờ giấy là ghi lại lời nói, ôm lấy một chút hy vọng nhìn vào nội dung, nguyên bản thần kinh căng thẳng của hẳn, trong phút chốc thả lỏng xuống.

Lời nói ghi lại cho hẳn, đại thể nói cho hẳn biết nguyên nhân mang đi Trấn Vân đi, cùng phương thức liên lạc và địa chỉ nhà.

Nhìn thấy địa chỉ đối phương lưu lại, hần khê nhú mảy, vừa vặn nằm sát vách hai tòa nhà. Lại nhìn đến chữ viết đối phương tựa như nước chảy mây trôi, tuy rằng xinh đẹp, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đây là được viết ra từ tay nam nhân.(ai nha thí dụ bây giờ em viết anh có biết là nam hay nữ hok a~)

Ghi lại lời nói phần cuối đề tên Hần Du Sinh, ở trong lòng hần khê lặp lại cái tên này, hần không tự chủ được đối với chữ viết này đúng là hảo đẹp mà, làm hần cảm thấy vô cùng hiếu kỳ cùng hảo cảm.

Nhận ra được chính mình bản tính vô tình, vậy mà chỉ với tên cùng chữ viết của một người chưa từng gặp mặt lại khiến trong lòng hần sinh ra hảo cảm mà trước nay chưa từng có.

Trong lòng luôn cảm thấy ngày hôm nay tựa hồ như có một việc trọng đại sắp phát sinh đối với bản thân mình, nhưng là chính mình cũng không biết rõ, chỉ là tim chợt khê đập một cách lợi hại, từng tế bào toàn thân nổi lên một trận gáy rồi không rõ nguyên do, đặc biệt là thời điểm khi nhìn thấy cái tên Hần Du Sinh kia.

Hoắc Nguyên Khanh lắc lắc đầu, đem cái hiện tượng này quy nạp thành cảm kích đối với cái người tên Hần Du Sinh kia. Tuy rằng sâu trong nội tâm chính mình lại mãnh liệt phủ nhận ý nghĩ này.

Đem tờ giấy ghi lại lời nói cẩn thận xếp vào túi trong tây trang, hần bước chân kiên định bước thẳng về hướng xe, chuẩn bị đi đến Hần gia chào hỏi, cũng là mang Hoắc Trần Văn đón về nhà.

Chỉ là, chính hần tựa hồ như không phát hiện ra bản thân mình là do lý trí hay theo bản năng lại thận trọng đem một tờ giấy hần là không quá quan trọng xếp lại kỹ càng đồng thời đem nó đặt ở trong túi áo... Một vị trí gần nhất với tim mình.(ai vậy mà tác giả cũng nghĩ ra ha.... thật báỉ phục đi)

8. Chương 2-4: Lớn Tuổi Một Điểm 2-4

Thời điểm Hần Du Sinh nghe được tiếng nhạc dễ nghe của chuông cửa vang lên, kim đồng hồ trên vách tường cũng vừa vặn chỉ đúng 10 giờ, đối với việc đêm khuya có khách đến tìm mà nói hần là phải cảm thấy lo sợ, nhưng cậu thì ngược lại trong lòng giống như vừa vứt bỏ được một tảng đá nặng mà thở phào nhẹ nhõm, không chút chậm trễ hướng đại môn (cửa lớn) đi đến, bởi vì cậu biết, cậu đã chờ cả một đêm người nhà họ Hoắc cuối cùng cũng coi như đã xuất hiện.

Đem cửa lớn mở ra, trước cửa là một nam nhân đang đứng lạng. Với chiều cao 190cm, tuy rằng cách hai ba lớp âu phục, mà vẫn có thể dễ dàng phán đoán ra nam nhân này là một thân cơ thể cường tráng a~. Càng làm cho người khác không thể sao lường, hần cả người tản ra khí thế của một bậc nhân sĩ thành công.

Bởi vì nam nhân trên người mang theo quang khí, khiến người khác nhìn không rõ ngũ quan của hần, cho nên Hần Du Sinh liền thối lui một bước, muốn cẩn thận xem rõ dáng dấp của đối phương.

Không nghĩ tới khi cậu lùi lại, nam nhân dường như nghĩ cậu muốn chạy trốn, lập tức cũng tiến lên một bước, nắm thật chặt cánh tay của cậu. Trong nháy mắt mắt của đối phương lập tức hiện ngay trước mặt cậu, lộ ra ngũ quan lập thể, nam nhân trước mắt có một đôi mày kiếm dày đặc mê người, hai mắt một mí lấp lánh hữu thần, sống mũi cao cùng gợi cảm, cộng thêm một thân cơ thể hoàn mỹ, cả người tỏa ra một loại khí thế không giận mà uy.

Phát hiện chính mình đối dung mạo nam nhân tỏ vẻ thất thần, cũng nghĩ đến việc không muốn cùng nam nhân đứng mãi nơi này được, Hần Du Sinh vội vã kéo về lực chú ý của mình, đối nam nhân nói: “Xin chào, tôi là Hần Du Sinh, xin hỏi anh là Hoắc tiên sinh sao?”

“Cậu là nam nhân!”

Vừa nghe câu nói của nam nhân, cậu chấn động mạnh một cái, người này chẳng những đáp lạc đề, mà còn dùng một loại ánh mắt kinh ngạc nhìn chính mình, thật giống như cậu vừa giết người cướp của, làm mọi chuyện ác không thể tha.

Đối với tình hình như vậy cậu hơi xúc động, tuy rằng không phải lần đầu tiên bị hiểu lầm là nữ nhân, tuy vậy nhưng tâm lý vẫn cảm thấy thẹn thùng, không thể làm gì khác hơn là cố tình lơ đãng, khẽ cười trả lời: “Đúng vậy a~, tôi là thật trăm phần trăm nam nhân.”

“Xin lỗi!”

Biết mình đường đột, nam nhân lập tức nói ra lời áy náy, thanh âm trầm thấp tỏ vẻ thật lòng hối hận, khiến người ta không khỏi sinh ra hảo cảm.

“Không sao, cũng không phải lần đầu tiên ” cười cười tiếp thu lời xin lỗi, vì không muốn làm cho đối phương lo lắng, còn nho nhỏ mà trêu chọc chính mình một chút.

Đây là do lòng cậu rộng rãi, trời sinh không thể nào thay đổi, liền an tâm tiếp thu, không để tâm vào chuyện vụn vặt để cho chính mình khó chịu, cũng như làm đối phương lúng túng.

Cho nên cậu luôn sống vui vẻ không lo lắng, bản thân là một nam tử 25 tuổi trưởng nhưng lại trông giống như một thiếu niên 17, 18 tuổi ngại ngùng đơn thuần không hề có tạp chất.

“Hắn tiên sinh xin chào, tôi là Hoắc Nguyên Khanh, phụ thân Trần Vân. Cảm ơn cậu trong khoảng thời gian này chăm sóc cho nhi tử.”

Nói xong liền hướng nam nhân đưa tay phải ra, như là đã nghĩ thông suốt, ánh mắt của hắn từ lúc đầu là nóng bỏng, rồi đến kinh ngạc, cuối cùng là thâm trầm không rõ ý.

Không muốn suy nghĩ nhiều hàm ý trong mắt nam nhân, nắm chặt tay Hoắc Nguyên Khanh đuổi ra, Hãn Du Sinh thở phào nhẹ nhõm nói: “Quá tốt rồi, anh cuối cùng cũng coi như đã đến, Hoắc tiên sinh. Mời đến, Tiểu Vân đang ngủ ở trong phòng cùng Tiểu An.”

Cảm thấy đối phương không rõ, Hãn Du Sinh vừa đem dép lê (loại dép đi trong nhà ak) đưa cho Hoắc Nguyên Khanh, vừa giải thích: “Tiểu An là con trai của tôi ”

Nghĩ đến hai chữ nhi tử, thật giống như có chút sai lầm, thời điểm đang muốn giải thích, lại nhìn thấy ánh mắt Hoắc Nguyên Khanh, liền sợ hãi đến đem lời rụt trở lại.

Không phải hắn nhất gan, mà là bởi vì ánh mắt Hoắc Nguyên Khanh lúc này, thật giống bão táp cuồng loạn, tràn đầy huyết tính muốn cắn người a~, Tuy rằng hai mắt thẳng nhìn chăm chăm vào tay phải, nhưng tiêu điểm thật giống như thấu qua bàn tay, rơi vào một địa phương xa xôi không biết tên.

Cả người giống như cá mắc cạn, dần dần mất đi khí lực. Lại giống như giấc mộng bảo vật đã lâu, trải qua thiên tân vạn khổ, thật vất vả phát hiện, lại tại chính mình không chú ý thời điểm mất đi. (ko hiểu nói gì)

Đoạn ngắn thời gian, bầu không khí nặng nề cơ hồ khiến người ta nghẹt thở, thân là chủ nhà Hãn Du Sinh chỉ biết giả ngu, làm như không thấy bộ dáng dị dạng của Hoắc Nguyên Khanh.

“Mời vào ” đối với việc người khác khó xử, cậu không nghĩ cũng không dò xét, mang theo vẻ mặt mỉm cười thân thiện, cậu quay đầu hướng theo bước chân của hắn đồng thời vào nhà nói: “Đúng rồi, anh tùy tiện gọi tên tôi cũng được, luôn gọi hãn tiên sinh, hãn tiên sinh, như vậy rất khó chịu a~” (chỗ này edit theo ý mình luôn đi)

Như là cảm nhận được thành ý của Hãn Du Sinh, cuồng loạn trong mắt Hoắc Nguyên Khanh đã tản đi, nhưng cô đơn lại không cách nào ngăn cản được cứ như thế mà tràn ra, sâu sắc nhìn Hãn Du Sinh liếc mắt một cái, sau đó chậm rãi gật gật đầu, dùng tay đặt vào đồ vật quý báu nhất bên trong ngực (cái chỗ này m ko biết là đặt lên tim hay là tờ giấy kia nữa, nên thôi mình nghĩ sao thì edit vậy nha), ngừ khí tĩnh tế nói ra: “Cảm ơn cậu, Hãn Du Sinh.”

Hãn Du Sinh chỉ là cười cười, hướng phòng sinh hoạt đi tới, mà cậu dường như không để ý thời điểm Hoắc Nguyên Khanh gọi tên cậu, làm cho hắn không khỏi cảm nhận được chua xót cùng hạnh phúc.

9. Chương 2-5: Lớn Tuổi Một Điểm 2-5

Thời điểm cửa lớn Hân gia mở ra, sau cánh cửa lộ ra thân hình cùng khuôn mặt của đối phương, Hoắc Nguyên Khanh ngây ngẩn cả người. Toàn thân phảng phất dường như bị sét đánh trúng không thể động đậy. Trái tim dường như cũng mùng mùng như điên không cách nào tự kiềm chế.

Thật giống như đã tìm kiếm thăm dò rất lâu, dùng hết trăm phương ngàn kế nhưng vẫn không tìm được báu vật mà mình muốn, vậy mà vào thời điểm không ngờ tới lại xuất hiện trước mặt mình cứ nhiên lại không hề báo trước.

Tinh tế, nhìn hình dáng trước mắt từ từ hiển hiện dưới ánh đèn dịu dịu, hình thể mảnh khảnh, ngũ quan khéo léo xinh xắn, làm người khác không khỏi muốn thương yêu, như vậy lại vô cùng hồn nhiên, giống như tiểu tiên trên trời.

Bởi vì tia sáng có chút yếu ớt, nàng vẫn chưa phát hiện ánh mắt nóng bỏng của mình (ai nha đừng hiểu lầm khúc này anh công tưởng em thụ là nữ nhân a), mong muốn tiến vào con người đen bóng ôn nhu của nàng, đáp lại hân giống như là hươu con ngây thơ đơn thuần, thật là không tự chủ được muốn quyến rũ người khác phạm tội mà.

Cảm thụ được thật giống muốn đem cái linh hồn kia hấp thụ vào từng tế bào của chính mình, lại một lần nữa nhịn xuống muốn dùng hai tay chạm đến sự vọng động của nàng.

Hắn sợ tất cả những thứ này chỉ là mộng đẹp do chính mình sâu sắc hy vọng, mà mộng đẹp thì từ trước đến giờ luôn dễ dàng tỉnh dậy. Cũng sợ trước mắt chính mình từ lúc sinh ra liền bắt đầu chờ đợi tìm kiếm tình nhân trong mộng, lại chỉ trong chớp mắt liền tiêu biến.

Trong nháy mắt tại thời điểm chính mình trầm mặc bất động, lại dường như ác mộng đã trở thành sự thật, đối phương lặng lẽ lùi lại một bước.

Ở trong mắt hắn, thật giống như nàng sợ hãi liền muốn rời xa hắn, buộc hắn lập tức cũng tiến một bước, đồng thời theo bản năng chăm chú nắm lấy tay của nàng.

Cảm giác được nàng kinh ngạc, nhưng là hắn không thêm để ý, khiến cho hắn cảm động chính là hắn cảm nhận được thân thể cùng nhiệt độ của nàng là thực không phải mơ đâu.

Nhưng là thanh âm của nàng lại như một cây kim đâm thủng không gian yên tĩnh không khỏi làm người khác chấn động.

Âm thanh cũng không khó nghe, ôn hòa mềm mại, lời nói rõ ràng nhỏ nhẹ mang theo thoáng trầm thấp gợi cảm, là âm thanh có thể động viên lòng người.

Mà điều đáng nói là, mặc kệ là thanh âm quyến rũ dễ nghe, nhưng vẫn không thể che giấu một sự thật, đó chính là thanh âm của nam nhân, chứ không phải nữ nhân như hắn nghĩ.

“Cậu là nam nhân!” Kinh ngạc làm cho hắn không để ý lễ phép mở miệng dò hỏi.

“Đúng vậy a, ta là thật trăm phần trăm nam nhân.”

Được cậu khẳng định mà khiến lòng hắn đáp loạn, làm Hoắc Nguyên Khanh áy náy không thôi.

Tuy rằng lập tức nói áy náy, mà hắn cũng ngại ngùng cười nói không hề để ý, trong lòng biết chính mình vẫn như cũ đã làm thương tổn đối phương.

Bởi vì cậu kia là không giấu được tâm sự, vẻ mặt chính là cho thấy lúng túng cùng thẹn thùng, da dẻ giống như sứ trắng càng nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt.

Nhìn đôi mắt cậu thẳng thắn cùng mê người đích xác thần sắc ngượng ngùng, Hoắc Nguyên Khanh chấn động trong lòng, tại đầu tiên nhìn liền xúc động chính mình tiếng lòng không phải là này đó sao?

Vậy mình tại sao lại đi quan tâm giới tính của cậu làm gì chứ, đây chẳng qua là thể tục thiển cận thôi, chẳng lẽ bởi vì lý do nhỏ bé không đáng kể này, liền từ bỏ nhớ thương nửa cuộc đời từ bỏ người mà mình mong đợi yêu thương nhất sao? .

Cái này cũng là Hoắc Nguyên Khanh tuổi còn trẻ, lại có thể tại ăn tươi nuốt sống trên thương trường, ánh mắt chuẩn xác không chậm trễ chút nào, ngay thời khắc đầu tiên đã đưa ra quyết định vĩnh viễn.

“Hân tiên sinh xin chào, tôi là Hoắc Nguyên Khanh, phụ thân Trần Vân. Cảm ơn cậu trong khoảng thời gian này chăm sóc nhi tử.”

Trong lòng như đã đưa ra quyết định, ánh mắt Hoắc Nguyên Khanh thâm trầm một lần nữa tự giới thiệu chính mình, hy vọng có thể xóa bỏ ác ý vừa rồi do chính mình làm cho cậu mất tự nhiên để lấy lại ấn tượng lần đầu gặp mặt a~.

Cùng mình nắm lấy tay nhau, bàn tay nhỏ bé mà non mềm, chỉ là ở ngón tay có một ít vết chai nhỏ. Ngón tay như giống xuân hành thon dài, móng tay sạch sẽ chỉnh tề, hiện ra màu sắc mê người.

Nhìn bàn tay mình ngăm đen cương tính bao lấy bàn tay bạch ngọc nhu đề lại cảm thụ sự ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến càng làm cho hắn đắm chìm quên mất thanh âm Hân Du Sinh.

Bởi vì như thế, khi nghe được hai tiếng “Tiểu An” một cái tên xa lạ, không khỏi làm hắn sinh ra tí tẹo nghi hoặc.

Nhưng hắn không nghĩ tới, nghi vấn nho nhỏ như vậy lại tựa hồ như bom kíp nổ, đủ để phá hủy tất cả nóng bỏng cùng hi vọng nảy sinh ái tình của Hoắc Nguyên Khanh.

Hân Du Sinh thời điểm cảm thấy nghi ngờ trong ánh mắt Hoắc Nguyên Khanh, lại giống như tâm ý tương thông nói: “Tiểu An là con trai của tôi ”

Như vậy một câu bình thường vô hại, lại như sấm sét giữa trời quang đánh vào trong đầu Hoắc Nguyên Khanh, gây nên một trận sóng to gió lớn trong nội tâm hắn.

10. Chương 2-6: Lớn Tuổi Một Điểm 2-6

Tuyệt vọng a! Tuyệt vọng!

Cậu ấy có nhi tử, nói cách khác vào thời điểm chính mình còn chưa xuất hiện, cậu đã cũng nữ nhân khác tạo thành một cái gia đình để cho bản thân mình không cách nào xen vào được.

Vừa nghĩ tới việc nữ nhân khác đã giữ lấy toàn bộ ái tình của cậu, trái tim liền không thể tự kiềm chế mà nổi lên một trận chua xót.

Đây chính là đồ kị sao?

Này có phải là trời cao trả thù hắn, trả thù hắn chưa từng đáp lại dù chỉ một lần đối với việc các nữ nhân khác yêu thầm hắn nguyện ý cùng hắn hay không.

Cho nên làm cho hắn thật vất vả phát hiện người hắn yêu nhất chỉ sau một khắc bị người khác hung hăng cướp đi từ trong tay chính mình. Đây đúng là chuyện đáng cười a!

Bonus:

Mon: Chỉ mới gặp nhau thôi từ bao giờ lại thành người người yêu nhất nhỉ? Khó hiểu a~, hay là do người ảo tưởng.kkkk *cười không nhin được*

Khanh: Chuyện này liên quan gì đến cậu, đây là bốn thiếu gia thích..... còn dám cười *trợn mắt*

Mon: e hèm..... em nghĩ là em nên tập trung edit thì hơn nhỉ?

Hắn không cam lòng a, thật sự không cam lòng.

Nhìn chằm chằm tay phải của chính mình, lại như liên tục đảo tới tảo lui một khúc phim ngắn, mới vừa cùng Hân Du Sinh hai tay nắm lấy nhau ôn tồn phảng phất còn lưu ở lòng bàn tay, ngón tay của hắn.

Ai tới nói cho hần biết, thế nào chỉ mới một phút trước rõ ràng còn nắm tay trong hạnh phúc, như vậy sao dễ dàng liền nát tan mất? (sao ta lại có anh công hơi ảo tưởng nhỉ?)

Không cách nào thay đổi hiện thực đang hướng về hần mà tấn công tới, do vậy cách làm nhất quán nhất chính là dùng cảm đối mặt với thực tế.

Nhưng là bây giờ, như vậy tử giải quần vòng quanh hần, hần biết mình nên tuệ kiếm chém tơ tình đứt đoạn mất đối Hần Du sanh vọng tưởng.

Bởi vì hần không tư cách cũng không có cơ hội lại đi tranh thủ chiếm đoạt một người đã thuộc về người khác mà lại đang sống cùng hạnh phúc vui sướng.

Nhưng hần quảng không ra, chém không đứt, rõ ràng biết không có nửa điểm hi vọng, nhưng vẫn là thân bất do kỷ mà trầm luân.

Hồ mưa gọi gió thì thế nào, thích làm gì thì làm thì lại làm sao, quay đầu lại nhìn tình yêu trước mặt vẫn là không đỡ nổi một đòn yếu đuối, chưa thi đấu mà đã bị tước bỏ quyền, làm sao chịu nổi a?

Tại sao? Tại sao? Tại sao? Hần không để ý Hần Du Sinh cùng mình giống nhau giới tính, bởi vì hần có tự tin đoạt được yêu thương từ Hần Du Sinh, đồng thời bãi bình trong thế tục kỳ quái này.

Mà cuồng ngạo như hần, dù sao vẫn là người bình thường, hần không cách nào vì hoàn toàn tình yêu của mình mà hi sinh một gia đình.

Nếu như cậu chưa kết hôn, nếu như có thể sớm một chút gặp được cậu, nếu như cái nữ nhân kia giữ lấy Hần Du Sinh chưa bao giờ xuất hiện, nếu như, nếu như, nếu như, có quá nhiều quá nhiều nếu như, nhưng đáp lại hần vẫn là hư không, để rồi khiến cho bản thân mình cười một cách cô đơn.

Thời điểm coi như Hoắc Nguyên Khanh sắp bị tuyệt vọng ngập đầu, Hần Du Sinh lại mang theo thanh âm ấm áp lần nữa vang lên.

Nhìn trước mặt có một đôi mắt đơn thuần mà thiện giải nhân ý, hai mắt ôn nhu, tự mình nhìn lại bản thân phát hiện chính mình là đang lo lắng không rõ nguyên do, khóe miệng mới cố lộ ra ý cười.

Nhìn thấy như vậy, bản thân hần vừa mới sôi trào bị thương cùng tuyệt vọng, phút chốc mới bình tĩnh lại.

Cuồng loạn tản đi, cô đơn nhận thức vô tận, sâu sắc nhìn Hần Du Sinh liếc mắt một cái, chậm rãi gật gật đầu, thật nhỏ nói ra: “Cám ơn cậu, Hần Tiên Sinh.”

Thời điểm nhìn người phía trước dẫn đường, Hoắc Nguyên Khanh tinh tế phẩm chất thường đã ở trong lòng vờn quanh ngàn lần, vạn lần tên Hần Du Sinh

Đúng, cám ơn cậu, Hần Tiên Sinh. Cám ơn cậu sinh ra ở trên đời này, cám ơn cậu giúp tôi gặp được cậu, cám ơn cậu giúp tôi lĩnh hội tư vị tình yêu, mặc dù nó chưa xốt không cách nào nở hoa kết trái. (cứ như yêu quá rồi bị bệnh j, thấy cũng tội đó, nhưng ta không quan tâm.kk)

Tuy rằng nguyệt lão kiếp này đã đem hồng tuyến (là dây tơ hồng đi) trói lằm trên thân thể cậu, mà tôi nguyện ý dùng tính mạng đi chờ đợi, kiếp này coi như bỏ qua không liên quan, còn có kiếp sau, cho nên xin hãy cho tôi lắng lặng canh giữ ở bên cạnh cậu.

Lần này tôi muốn theo cậu thật chặt, như vậy tôi liền sẽ không lại bỏ qua cơ hội, bỏ qua cậu...Hần Du Sinh

11. Chương 3-1: Lớn Tuổi Một Điểm 3-1

* Lưu ý nhỏ: chương 3-1 này thật sự là khó edit a~, toàn bộ là miêu tả về xí nghiệp Hoắc thị mà ta thì học kinh tế a~ mấy cái vấn đề kiến trúc này thì thôi khỏi bàn cãi đi, cho nên ta edit ko trôi chảy lắm với lại có lượ đi một số đoạn, mong là mọi người thông cảm, với lại thật sự là xin lỗi tác giả a~.hjhchj.

Xí nghiệp Hoắc thị tổng bộ, nằm ở đoạn đường cao cấp nhất trong thành phố, từ mặt đất trở lên là lầu cao 40 tầng, từ mặt đất trở xuống cộng thêm năm tầng, toàn bộ tòa kiến trúc đồ sộ này hết thảy đều thuộc quyền sở hữu của xí nghiệp Hoắc thị.

Trước tiên không đề cập tới biển chữ vàng Hoắc thị, chỉ mới là kiến trúc đã đủ thể hiện khí thế bản thân, vượt xa giống như tòa đại lâu thương mại.

Hoắc thị phúc lợi tiền lương tuy rằng không tệ nếu không muốn nói là quá tốt, nhưng ngược lại yêu cầu tổ chất công nhân cũng không phải là tùy tiện tiện lợi cái xanh cái đỏ đều được.

Cho nên cũng không ít người mới đầu còn cao hứng đi vào Hoắc thị thì sau đó lại là vẻ mặt đau khổ rời đi, mà nếu còn lưu lại được cũng coi như là tình anh trong tình anh đi.

Hoắc thị xí nghiệp đại lâu, chỉ đối với việc giữ xe cho công nhân cũng đã trở thành vấn đề, bởi thế công ty hi vọng công nhân có thể chăm chú trong công tác, cho nên 5 tầng phía dưới toàn bộ đều quy hoạch thành bãi đậu xe cho công nhân.

40 tầng trên mặt đất, ngoại trừ 1 tầng để tiếp đón khách, 2, 3 tầng là phòng ăn công nhân, tầng 4 công ty còn lập thêm nhà trẻ cùng phòng y tế ở bên ngoài, riêng tầng trệt thì được bày trí như văn phòng.

Đương nhiên tầng trệt càng cao cấp càng thể hiện quyền lực của công ty, đây là không kể đến thiết kế. Tầng cao nhất, lầu 40 là văn phòng tổng tài, trong đó cũng bao gồm phòng làm việc của bí thư cùng phòng họp.

※ ※ ※

Trong không gian yên tĩnh, không có một chút tiếng ồn nào, chỉ có âm thanh trang giấy tình cờ được lật xem.

Đây là tầng 39 của Hoắc thị xí nghiệp, phòng làm việc của Tổng kinh lý cũng là người nắm quyền lực cao thứ hai trong tổng công ty – Hoắc Nguyên Khanh.

Phòng làm việc của Hoắc Nguyên Khanh ước chiếm cả một phần ba diện tích tầng lầu, vào khoảng 70 m².

Trong đó 15 m² được xây dựng thành phòng nghỉ ngơi, bởi vì Hoắc Nguyên Khanh thường xuyên ở công ty tăng ca cả đêm không về, vì để tiết kiệm thời gian qua lại, cùng với lo lắng về vấn đề an toàn, cho nên đặc biệt cho người xây dựng nên. Mặt khác 55 m² còn lại hoàn toàn được quy hoạch thành văn phòng chuyên dụng.

Phòng nghỉ ngơi ngoại trừ chức năng cơ bản nhất là cung cấp nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, mặt khác còn bao gồm phòng tắm, nơi giặt giũ quần áo....vân vân và mây mây.....

Toàn bộ phòng nghỉ ngơi tuy rằng đơn giản, tuy nhiên trang thiết bị sử dụng bên trong thì hoàn toàn thuộc loại cao cấp nhất; không gian mặc dù chỉ có 15 m², nhưng là bởi sự phối hợp tinh xảo của nhà thiết kế, liền biến một phòng nghỉ ngơi nhỏ nhỏ thành một khách sạn cao cấp hoàn toàn không thua kém khách sạn 5 sao nhà.

55 m² của phòng làm việc thì không cần phải nói đến, bên phải cửa lớn đặc biệt trang bị một màn hình TV treo tường, phụ trách 24 giờ liên tục nhu cầu của chủ nhân cùng với việc hiển thị toàn bộ trạng thái hoạt động của xí nghiệp Hoắc thị, bên trái còn trang bị cả một quầy bar, bên trong còn có cả người phụ trách làm nhiệm vụ trao đổi cùng phục vụ.

Mà giờ khắc này Hoắc Nguyên Khanh chính là đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc duy nhất trong phòng, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, giờ khắc này chỉ chăm chú nhìn vào tập tin để trên bàn, làm bạn cùng hần là những tập tin được sắp thành đồng như ngọn núi nhỏ đang chờ phê duyệt.

Bên trong phòng làm việc của hần yên tĩnh không hề có một tiếng động, chỉ có Hoắc Nguyên Khanh thỉnh thoảng phát ra âm thanh chuyển động của tập tin, phòng làm việc không có ai cũng mang đến một chút xiu sinh khí.

Đổi qua một phần tập tin khác đang chờ đợi hần phê duyệt, lòng mảy Hoắc Nguyên Khanh vẫn không nhúc nhích tiếp tục công việc. Nhưng khi thời điểm con mắt của hần nhìn được kiểu chữ trong sách, dường như

hắn trở nên suy tư, nhưng chỉ phút chốc liền bình tĩnh từ trước đến nay hắn chưa từng nghỉ ngơi hay lơi là trong công tác.

Chán nản thả xuống tập tin vừa mới cầm vào chưa bao lâu, mang theo dáng vẻ không thể làm gì, tư duy dường như chuyển sang nơi khác.

Quay mắt về phía cửa sổ, nguyên bản phía ngoài khung cửa thường ngày phải có bao nhiêu phong cảnh đẹp, nhưng hôm nay lại âm âm u u đủ để khiến người ta nhúu mày. Phiên lòng đứng thẳng người, Hoắc Nguyên Khanh làm như không thấy đem ánh mắt hướng vào địa phương xa xôi không biết tên.

Không biết đây đã là lần thứ mấy chính mình không thể chăm chú công tác, mà hành vi thất thường này ngày càng nhiều lần hơn, đều là đột nhiên tâm tư gián đoạn, tựa như ngày hôm nay vậy đưa mắt tập trung ở phương xa nào đó không rõ mục đích, trên mặt lại hiện ra vẻ âm u làm cho người nào đó khó có thể dự đoán.

Gượng ép chính mình bứt lên khoe miệng nụ cười khổ, trong lòng hắn hiểu rất rõ bản thân mình là vì cái gì mà buồn bã ủ rũ, ngay cả thời điểm nào bắt đầu như vậy dĩ thường hắn cũng biết rõ ràng rành rành.

Lão Vương thương thế vốn cũng không nghiêm trọng, cho nên công tác đưa đón Trần Văn vẫn cứ tiếp tục, tự nhiên cũng không còn lý do cùng Hân Du Sinh gặp mặt. Nhưng, trong lòng hắn hiểu rất rõ đây chỉ là hắn nhất gan tìm lý do trốn tránh mà thôi!

Chính mình thường xuyên mất tập trung bất đắc dĩ toàn bộ cũng là vì một người. Mà bao lâu hắn không cùng cậu gặp mặt, cũng là bấy lâu thời gian hắn thường mất tập trung như thế.

Hân Du Sinh, Hân Du Sinh, Hân Du Sinh, cái người khiến cho mình vừa yêu vừa đau, chỉ là trong miệng nở tên của cậu, liền làm cho hắn có một loại cảm giác như vừa trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng coi như tìm được thứ thuộc về chính mình khiến bản thân hắn mừng như điên. Nhưng kế tiếp là muốn gặp cậu một lần, nhưng lại không có cách được như nguyện khiến hắn hoàn toàn thất vọng.

Công việc thì nhiều vô số kể, biết bao nhiêu hội nghị không thể từ bỏ, lại còn có dư ảnh người nào đó cứ đi theo khiến bản thân ngày nhớ đêm mong đúng là bức hắn không cách nào thở nổi mà.

12. Chương 3-2: Lớn Tuổi Một Điểm 3-2

Đúng là tương tự khiến con người ngọt ngào đến chua xót.

Sinh ra trong một gia đình hiển hách, sống qua 33 năm, đi qua mưa gió, thất bại nào cũng từng nếm trải, chính mình cũng không phải chưa từng trải qua thế sự đời tư, mặc dù thân thể con ông cháu cha nhưng cũng chưa bao giờ tự tôn vọng lớn cho rằng mình ta là vô địch, thành công không chỉ nằm ở thiên phú mà còn dựa vào nỗ lực và cố gắng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, có một số việc sẽ khiến chính mình chưa có nỗ lực đã phải từ bỏ. Nhưng là ái tình trước mặt, hắn lại chưa chiến mà đã chạy, chỉ có thể nằm rạp mà tương tư, cúi đầu xưng thần.

Hắn mặt ngoài lạnh nhạt vô tình, kì thực lại là đa tình lãng mạn, chỉ là hắn đem tất cả si tình cuồng yêu của chính mình chôn giấu ở đáy lòng, chờ đợi một thời khắc nào đó sẽ như cánh bướm xin đẹp mà phá kén chui ra.

Thuở thiếu thời, nhìn thấy cha mẹ kiêu diệp tình thâm, yêu nhau vượt qua sinh tử, chính hắn cũng từng hy vọng mong đợi người mình yêu nhất xuất hiện; nhưng 33 năm qua, cái người nắm giữ chìa khóa nội tâm của chính mình vẫn bất vô âm tính, một khóa cuồng liệt trong tâm không khỏi trầm tĩnh, ngày một vẫn cứ chờ đợi.

Liền tại thời điểm vô cùng bình thản, khát vọng trong lòng hắn từng giọt nhỏ gần như muốn khô héo, thì ái tình lại xuất hiện, mỹ lệ như vậy khiến người khác hoa mắt mê mẩn, ngọt ngào khiến bản thân hắn mừng như điên cơ hồ còn quên mất hô hấp.

Nhưng hần lại chưa bao giờ dự liệu được, tình yêu phát sinh cùng biến mất chỉ trong một thời điểm, thiên đường cùng địa ngục như thế mà chỉ cách nhau một khoảng rất ngắn, nguyên bản đó phải là ngày hần nên quý nhất khi tìm được tình yêu, nhưng cơ hồ đó cũng là ngày làm hần đau nhất khi bản thân thất tình.

Ái tình tới không có đạo lý, làm cho hần có nỗi khổ khó nói, đau đến không muốn sống, nhưng là hần không có hối hận, coi như bản thân như vậy mà đắm máu và nước mắt, hần vẫn như cũ nguyện ý chịu đựng, chỉ vì mong ngày tương phùng.

Công tác quá nhiều – lý do!

Mở không xong hội nghị – lý do!!

Từ trước đến giờ hần không muốn trốn tránh, nhưng ngay khi đối mặt thực tế thì lại không có dũng khí, một trái tim rõ ràng cả ngày lẫn đêm reo hò muốn gặp lại cậu một lần, lại động cũng không dám động chỉ có thể mua dây buộc mình, tùy ý tương tư quẩn quanh người.

Hần rõ ràng để cho mình đánh mất cơ hội gặp mặt nguyên nhân là vì cái gì, là sợ cùng sợ hãi. Hần sợ sệt nhìn thấy thê tử Hần Du Sinh, sợ sệt nhìn thấy Hần Du Sinh đối với mình như người bên ngoài; sợ hãi mình không cẩn thận lại lộ ra được ghen tỵ dần vật đáng ghê tởm.

Tâm tư trăm chuyển ngàn lộn, đột nhiên nhớ tới một bài thơ:

“Cuộc đời sẽ không tương tư, nhưng có thể tương tư liền hại tương tư.

Thân giống như phù vân, tâm bay phát phơ, hơi thở mong manh.

Khoảng không còn lại một tia dư hương, trông mong thiên kim du tử gì.

Chứng minh chờ đợi khi đến,

Đền bán hôn mê thời điểm, ngày rằm rõ ràng thời điểm”.

(em xin phép không edit bài thơ này, ai có lòng hảo tâm thì edit dùm em đi em mang ơn ạ)

“Nguyên bản bài thơ của nó là như vậy:

， ， ．
， ， ．
， ．
，
， ．”

Tiếp xúc bài thơ này thời gian cùng địa điểm đều đã quên mất, chỉ là ký ức đột nhiên nhớ đến.

Ký ức có lúc ngược lại cũng khiến người ta không thể đoán trước được, muốn đến là đến đi là đi không nắm bắt được.

Hần vẫn cứ nhớ tới, thời điểm lúc đầu đọc bài thơ này, không hiểu cái gọi là tương tư sao có thể lợi hại như vậy có thể khiến người thân giống như phù vân, tâm bay phát phơ, hơi thở mong manh.

Khi đó hần cảm thấy mấy vị cổ nhân này dường như là khuếch đại sự thật hơi quá, không được chuẩn xác. Nhưng hôm nay, chính mình thân thân thể sẽ lại cảm thấy được văn nhân nhà thơ tựa hồ vẫn còn hơi xem thường nỗi khổ tương tư a.

Mới có thể tương tư, liền hại tương tư a!

Thu hồi ánh mắt tiêu thất, chính hần sáng tỏ tương tư nhiều bản thân sẽ khổ, nhưng lại khó có thể chịu đựng đến cực hạn.

Tương tư a! Lại như lúc nào cũng có thể xuất hiện như nước vào đê, không ai có thể ngăn cản được.

Tự giễu lung lay cười khổ, xoay người không muốn lại đối mặt tâm tình chính mình giống như bầu trời tối tăm, xem tình hình e sợ chỉ chốc lát liền sẽ mưa rào tầm tã đi! Đúng như dự đoán, vừa mới muốn xong,

từng giọt mưa lớn như hạt đậu toàn bộ đều trút xuống đem toàn bộ cửa sổ sát đất nhuộm đẫm thành một mảnh vũ hoa.

Nhìn ngoài cửa sổ giàn giụa mưa rơi liếc mắt một cái, Hoắc Nguyên Khanh như từ bỏ được cái gì cầm lấy áo khoác, bước dài ra văn phòng.

“Tôi không trở về văn phòng, có việc thì nhờ phó tổng xử lý.”

“Vâng”

Cũng không quay đầu lại quyết định để chính mình nghỉ nửa ngày, ấn nút thang máy chuyên dụng xuống thẳng từ tầng 39.

Hoắc Nguyên Khanh biết phó tổng căn bản không có đi làm, dựa vào đệ đệ của mình chỉ trầm mê trong thế giới âm nhạc, đối với Hoắc thị hoàn toàn không có hứng thú.

Như vậy thuyết pháp, chỉ là để thư ký nắm chắc trong lòng, thư ký nguyên bản là do mẫu thân cấp cho phụ thân, 25 năm qua việc nhỏ đều do bản thân nàng quyết định, đại sự liền lưu lại chờ đợi hần phản quyết.

Theo quy mô Hoắc thị, có lẽ sẽ có việc gấp, nhưng ngàn vạn lần không thể có đại sự phát sinh, đây cũng chính là nguyên nhân để Hoắc Nguyên Khanh dễ dàng như vậy liền đem sự vụ giao cho thư ký xử lý.

13. Chương 3-3: Lớn Tuổi Một Điểm 3-3

Đứng chen chúc bên trong xe bus, Hãn Du Sinh cảm giác từ hông và lưng chính mình truyền tới cảm giác không tốt, cũng không phải là bởi vì nhiều người chen chúc nhau, cũng không phải xuất phát từ sức khỏe bản thân, mà cái này mọi người vẫn thường gọi là “Quấy nhiễu tình dục”.

Bản thân Hãn Du Sinh nguyên lai chỉ từng nghe qua, cũng chưa bao giờ gặp phải, nên nhất thời không cách nào phản ứng kịp, vội vã ấn vào cái chuông nhỏ (để thông báo cho tài xế là mình muốn xuống xe a~), căn bản là vẫn chưa đến được chỗ cần đến, mà bên ngoài mưa cũng thực sự rất to đi, tại thời điểm xe bus vẫn còn chưa dừng hẳn bản thân không thể chờ đợi được mà nhảy vào bên trong màn mưa.

Mưa rơi thật lớn cơ hồ khiến tầm mắt Hãn Du Sinh không còn nhìn rõ bốn phía, mà phản ứng chán ghét vừa nãy chưa kịp xua tan thì một trận buồn nôn từ trong cơ thể cấp tốc dâng lên, làm cho cậu không tự chủ mà tăng nhanh cước bộ đi thẳng về phía trước.

Gấp đến nỗi cậu còn không bận tâm nơi mình vừa băng qua chính là giao lộ cao tốc, tại thời điểm còn đang luống cuống thất thần cậu bỗng nghe được tiếng thắng xe chói tai, giây sau đó cả thân thể liền ngã ngổ xuống mặt đất.

Theo tiếng đóng cửa là tiếng bước chân đang bước đến vừa lúc dừng trước người cậu, tầm mắt mờ lung vừa chạm vào mắt đối phương, kinh hoàng trong lòng chớp mắt lảng động, khóe miệng chợt mang theo ý cười chưa rõ nghĩa, chỉ vừa mới kịp phát ra một thanh âm đơn lẻ: “Hoắc...”, liền không có đoạn sau.

Cả người sau đó liền rơi vào hôn mê, hoàn toàn không cảm nhận được thân thể bị người nào đó ôm chặt lấy cùng vẻ mặt đau lòng của ai kia, chỉ cảm thấy được sự ôn nhu, âu yếm, khiến cho người ta cảm thấy hảo hảo an tâm.

※ ※ ※

Buồn bực rầu rĩ nhìn chính mình cơ hồ đang nằm trên một cái giường lớn, cả thân thể bị che lấp bởi một cái mền màu đen, tuy rằng sắc mặt đã không còn màu trắng xanh như vừa nãy khiến người phải kinh sợ, khiếp đảm, thân thể cũng bởi vì nội thất ấm áp mà khiến cậu như trở thành trẻ con mới sinh mang theo một sắc thái mỹ lệ, tuy nhiên vẫn không cách nào trấn an trái tim đang đập loạn điên cuồng của cậu.

Ngón tay khẽ run rẩy châm lửa sấp, đã một năm hần chưa từng chạm qua thuốc lá, thời điểm đưa đến gần bên môi hần lập tức chuyển xuống dập tắt nó, bởi vì hần bỗng nhiên nghĩ tới một điều thuốc có hay không sẽ ảnh hưởng đến thân ảnh nhỏ bé của ai kia đang nằm trên giường.

Lý trí nói cho hần biết, hành động như vậy là vô bổ, nhưng tâm tình hần hoảng loạn không muốn làm bất cứ chuyện gì gây tổn hại đến Hần Du Sinh dù là việc nhỏ bé không đáng kể như vừa rồi.

Nguyên bản không muốn thương tổn cậu chính là mình, muốn đem cậu nâng ở trong tay, ôm vào trong lòng tinh tế che chở thương yêu cưng chiều cũng là chính mình.

Nhưng, tại sao chính mình cũng là người khiến cho cậu nằm ở trên giường đến giờ vẫn chưa chịu tỉnh đây?

Trong đầu không ngừng tái hiện lại tình cảnh vừa nãy Hần Du Sinh ở bên trong màn mưa, cơ thể nằm trong lòng ngực mình dần dần mất đi ý thức, lại khiến tâm can bản thân đau đớn như bị xé rách, làm cho hần tới bây giờ vẫn cứ kích động không thể kiềm chế được.

Ký ức sau đó, mơ hồ chính mình mang theo Hần Du Sinh không rõ tình hình điên cuồng chạy trên đường.

Chính mình sau khi về đến nhà liền mời cữu cữu Liên Thu Lương đến chẩn đoán cho cậu, đến lúc thấy Hần Du Sinh an an ổn ổn nằm ở trên giường, bản thân vẫn còn phảng phất mông lung, tâm trạng tựa hồ như bị một tầng sương mù bao phủ, nửa thật nửa giả.

Chỉ nhớ rõ lúc đối mặt với Thu Lương cữu cữu, là ánh mắt quan tâm đầy lo lắng, bởi vì bản thân hần từ khi sinh ra đến giờ chưa từng thất kinh đến vậy làm cho người cữu cữu này không khỏi ngạc nhiên.

“... Cậu ấy...?” Tựa hồ không còn khí lực, Hoắc Nguyên Khanh chán nản nhìn thân ảnh Hần Du Sinh bên dưới, sau đó chuyển tầm mắt lên người Liên Thu Lương.

“Hoàn hảo, không gì đáng lo.” Thở dài, Liên Thu Lương nói ra kết quả chẩn đoán.

Nhìn ra Hoắc Nguyên Khanh trong mắt lộ vẻ không tin, không chờ hần đưa ra phản bác, Liên Thu Lương bổ sung: “Ngoại thương không có gì đặc biệt, não cũng không có hiện tượng bị chấn động. Cậu ấy chỉ là kinh hải quá độ, thêm vào thân thể không được tốt, cơ hồ lại mắc mưa to, nên mới mê man đến giờ chưa tỉnh lại, cho nên trên căn bản thân thể cậu ấy cũng không có gì quá đáng lo, bất quá...”

“Bất quá cái gì!!” Hoắc Nguyên Khanh ánh mắt sáng rực nhìn Liên Thu Lương.

“Bất quá ái tình khi đến phải cố gắng nắm bắt, đừng để cho cơ hội đến tay lại vụt mất.” Lộ ra nụ cười trên choker, Liên Thu Lương vẽ mặt không liên hệ một câu nói ra. (Ông cữu cữu này đúng là nhân vật không tầm thường a~)

Trầm mặc một hồi, Hoắc Nguyên Khanh lúng túng cười khổ mà nói: ” Rõ ràng như vậy à!”

“Ừm!” gật gật đầu khẳng định, Liên Thu Lương nói thêm: “Nhìn đến con cuối cùng cũng coi như động tâm, ta cảm thấy thật cao hứng. Tuy rằng ta chỉ là cữu cữu, tuổi cũng hơn con không nhiều, nhưng là ta quan tâm, tâm tình của các con cũng không thua gì cha, mẹ các con”.

Khẽ gật đầu bày tỏ, Hoắc Nguyên Khanh biết rõ mặc dù hơn mình 5 tuổi, nhưng cơ hồ lại cùng nhau trưởng thành, nên cữu cữu đây là thật tâm lo lắng cho bản thân mình.

“Tình cảm nguyên bản đều là khiến người ta không thể phỏng đoán trước được. Động tâm không có đạo lý, thường thường cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Quan trọng là ... làm thế nào để không oán không hối hận, đồng thời hiểu được đạo lý đúng lúc mà nắm chắc.”

Lời vừa nói xong, Liên Thu Lương nhìn hần, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Hần Du Sinh đang say ngủ, ngữ khí lại mang theo một chút an ủi: “Cứ lấy chị ta cùng anh rể làm điển hình, tin tưởng chỉ cần là xuất phát từ thật tâm thì dù chuyện gì xảy ra cũng đều có thể chống đỡ được.”

Hoắc Nguyên Khanh nghe vậy, chỉ đành im lặng mà cười khổ không lên tiếng, tuy rằng trong lòng cảm động, nhưng là bản thân có nỗi khổ khó nói a.

Hần phải như thế nào nói với Liên Thu Lương hần yêu một nam nhân chỉ chuyện nhỏ, nếu như là thật sự khó khăn thì hần chắc chắn sẽ tìm cách khắc phục.

Nhưng hẳn phải như thế nào nói với Liên Thu Lương người ta đã có vợ a!

Muốn nói rõ rằng cậu đã là chồng của một người khác còn là phụ thân của một đứa trẻ 5 tuổi, những lời này làm sao hẳn có thể nói ra được đây.

“Con...” Nhìn thấy bộ dáng Hoắc Nguyên Khanh âm trầm sâu nã, Liên Thu Lương muốn nói nhưng bất quá lại thôi, đem đề tài chuyển tới trên người bệnh nhân.

Ai! Luôn có chút khổ, là người bên ngoài căn bản không giúp được gì, nhất định phải tự chính mình chân thật mà bước qua một lần.

“Chăm sóc thật tốt cho cậu ấy, hẳn là khoảng một tiếng nữa thì sẽ tỉnh lại. Còn có, bởi vì thân thể cậu ta không được tốt, buổi tối có thể sẽ phát sốt, ta để lại thuốc hạ sốt, con dựa theo cách thức ta lưu lại mà cho cậu ấy uống, nếu như vẫn không có chuyển biến tốt thì cứ gọi cho ta, biết không?”

Phiền phức nhất chính là việc bàn giao người bệnh như thế này, nhưng ngày hôm nay căn bản nhìn bộ dáng thất thường của cháu mình khiến anh không khỏi muốn dặn dò vài câu.

“Vậy ta đi trước, không cần tiễn ta.”

Vung vung tay, Liên Thu Lương mang theo vẻ bất đắc dĩ quay người rời đi.

Biết Liên Thu Lương là cân nhắc chính mình, trong lòng nóng như lửa đốt Hoắc Nguyên Khanh tiếp thu đề nghị của anh, gật đầu nhìn theo Liên Thu Lương an tĩnh đi ra khỏi phòng ngủ của mình.

14. Chương 3-4: Lớn Tuổi Một Điểm 3-4

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Liên Thu Lương rời đi cũng sắp được một giờ.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng người kia kể cả một dấu hiệu chuyển động cũng không có.

Nghĩ đến đây, Hoắc Nguyên Khanh ánh mắt không khỏi ngầy dại.

Không kiềm hãm được vọng tưởng nếu Hân Du Sinh không tỉnh lại, cả đời mình sẽ không bao giờ có được cậu. Đầu óc không tỉnh táo thường khiến cho người ta suy nghĩ những chuyện vô căn cứ?

Đột nhiên phát hiện chính mình tại thời điểm Hân Du Sinh còn mê man chưa tỉnh tâm tư bản thân lại phác họa ra những điều không đứng đắn, Hoắc Nguyên Khanh không khỏi cười khổ, thậm chí chính mình xấu xa.

Tuy là như vậy, nhưng đầu óc lại không thể chuyển đến những ý nghĩ đẹp đẽ nào; hai mắt dần đánh mất ý thức, cuồng quấy nhìn chăm chăm Hân Du Sinh, trên mặt cứng nhắc lập tức đỏ bừng, thân thể không tự chủ được mà tiến lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Một lần, hai lần, nguyên bản nhẹ nhàng hôn, chẳng biết từ lúc nào đã không thể thỏa mãn, Hoắc Nguyên Khanh bắt an mà khát khao, cùng dục vọng.

Nhẹ nhàng cạy ra đôi môi ướt át nhỏ nhắn xinh đẹp, đầu lưỡi linh hoạt nhanh nhẹn tiến vào trong miệng Hân Du Sinh. (thừa nước đục thả câu,... nhưng ta thích.kk)

Tựa hồ biết chủ nhân không thể chờ đợi được nữa, đầu lưỡi bá đạo dễ dàng quần lấy ngoan ngoãn không có chống cự, hút, liếm, trêu đùa đến thỏa mãn.

Cơ hồ giống như muốn đem cậu nuốt vào trong cơ thể, Hoắc Nguyên Khanh không có một chút nào lùi bước điên cuồng chiếm đoạt trong miệng Hân Du Sinh.

Cảm giác như vậy làm cho hẳn không khỏi cảm thấy hạnh phúc, ý chí sắt thép chỉ có bản thân không ngừng trầm luân, mãi đến khi người dưới thân phát ra thanh âm kháng nghị, lý trí mới có thể trở lại trong đầu của hẳn.

Quảng đi đầu óc phóng túng cùng thân thể khát cầu, Hoắc Nguyên Khanh mừng rỡ như điên nhìn Hân Du Sinh chớp chớp mi mắt dày đặc giống như cây quạt nhỏ.

Từ từ mở mắt, mờ mịt ngăm nhìn bốn phía xa lạ, thỉnh thoảng nghi hoặc mà nhăn mặt cái mũi nhỏ khẽ nhếch lên, động tác ngây thơ khả ái như thỏ nhỏ, Hoắc Nguyên Khanh mê muội cơ hồ nhào tới trước, hung hăng muốn yêu cậu một phen.

“Cậu có khỏe không? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?.” Kiềm nén lại tâm tư suýt nữa mê loạn, Hoắc Nguyên Khanh vội vàng hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì a?” Nhất thời không cách nào nhớ được chuyện gì đã phát sinh, Hân Du Sinh đáp phi sở vấn* hỏi ngược lại.

(*) Đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo, kiểu như “ông nói gà, bà nói vịt” của mình vậy.

“Cậu không nhớ sao?” Tâm tình áy náy, đối mặt ánh mắt nghi ngờ Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh tỏ vẻ thương yêu không dứt, tối tăm hít một hơi nói tiếp: “Vừa nãy bên ngoài mưa to, tôi... Lái xe đụng vào cậu, sau đó cậu liền té xỉu và bất tỉnh.”

“Té xỉu!?”

Hơi nghi hoặc lẫn bầm một chút, hồi ức liền như dời sông lấp biển mà ùn ùn kéo đến, kể cả những kí ức lúc bị quấy rầy trên xe bus cũng như thế mà lấp kín khoảng không trống trải trong đầu cậu.

Nhìn hai gò má Hân Du Sinh hơi có tí huyết sắc, trong nháy mắt chuyển thành trắng bệch, thân thể mảnh khảnh càng không tự kìm hãm được mà hơi run rẩy, Hoắc Nguyên Khanh tưởng chính mình là nguyên nhân gây ra chuyện, liền nghĩ muốn nói ra những lời áy náy, làm dịu đi tâm tình kích động của Hân Du Sinh.

Không ngờ một giây sau, Hân Du Sinh liền che miệng, xóc mền lên, đi chân đất hướng cửa phòng ngủ chạy như bay.

Hoắc Nguyên Khanh sững sờ, lập tức theo sát Hân Du Sinh hoảng sợ bước chân dòn dập mà đi.

Chưa tiến vào buồng tắm liền nghe được tiếng nồn mửa không ngừng truyền đến, vừa vào đến bên trong phòng tắm, chỉ thấy được Hân Du Sinh ngồi quỳ trước bồn cầu không ngừng nồn ra, nhìn ra cậu khế nhủu mày, tâm hần cũng không khỏi nổi lên một trận đau đớn.

Rốt cuộc không quản được tình yêu say đắm, hoảng hốt hần chỉ muốn động viên Hân Du Sinh; chỉ muốn cậu khỏe mạnh, muốn ôm chặt lấy thân thể trước mặt, thân thể của người làm cho hần yêu mến cùng thương tiếc.

Hân Du Sinh chỉ cảm thấy cơ thể có cảm giác khó chịu nhưng lại bị cái ôm ấm áp của ai đó xua tan, thân thể run rẩy cùng buồn nôn cũng theo thanh âm ôn nhu trầm thấp của nam nhân từng tiếng, từng câu mà biến mất “Không sao rồi, yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu, xin lỗi, đừng sợ”.

Hân Du Sinh tình tự dần dần lắng đọng, chỉ cảm thấy người ôm mình, không ngừng phát ra lời nói nhỏ nhẹ động viên mình, dĩ nhiên có thể mang đến cho cậu cảm giác ấm áp cùng an tâm. Mà đối phương đối với mình bất quá chỉ là một nam nhân hoàn toàn xa lạ.

Lặng lẽ đánh giá nam nhân vẫn đang toàn tâm toàn ý an ủi chính mình.

Ngũ quan giống như đao khắc, gương mặt tuần tú, vóc người rắn chắc, đôi môi mỏng khiêu gợi, khiến người khác không khỏi say đắm.

Đây là một nam nhân cùng mình hoàn toàn khác nhau, tràn đầy khí khái nam tử, khắp toàn thân tản ra khí chất hấp dẫn hơn người.

Nam nhân như vậy, hần là trong lòng ngực phải ôm những người kiều diễm, phong tình vạn chủng đại mỹ nhân, chứ không phải người như cậu, cơ thể gầy yếu như chim bìm bịp, càng không cần phải nói mình cùng hần giống nhau đều là thân nam nhi a.

Ai! Ngẫm lại cũng thật là oan ức cho hần.

Bất quá hẳn chịu tí mĩ như vậy trông nom một người chỉ mới gặp mặt qua một lần, thật là khiến người ta cảm động, chính mình lần đầu gặp mặt đối với hẳn đã sản sinh ý nghĩ không tin cậy cùng hảo cảm không tốt thật là không đúng nha, bởi vì hẳn thật sự là người tốt a!

Ngay sau đó, Hãn Du Sinh lập tức đem Hoắc Nguyên Khanh xem như là Bồ Tát tái thế là người vô cùng lương thiện.

15. Chương 3-5: Lớn Tuổi Một Điểm 3-5

Nhưng có ai ngờ được, Hoắc Nguyên Khanh vị nam nhân lãnh tình này, đối với cậu là có ý đồ riêng, mơ ước chiếm đoạt đã từ lâu, chuyện đương nhiên đối với hẳn là muốn móc tim móc phổi, chiều cổ tí mĩ chu đáo.

Trong lòng Hãn Du Sinh không có bất kỳ ý nghĩ quá mức nào, căn bản chỉ là cảm động trước hành động của hẳn mà thôi, cậu kéo kéo Hoắc Nguyên Khanh một chút, không muốn để cho cái người nam nhân tốt này bị ủy khuất khi cứ ôm chính mình một thân nam nhi như vậy, nghĩ vậy cậu liền vội vã thoát ly khỏi cái ôm ấm áp kia.

Lặng lặng rời khỏi Hoắc Nguyên Khanh, Hãn Du Sinh bắt đầu bình tĩnh, hành động vừa rời của mình có hay không là quá đột ngột, bởi vì cậu nhìn thấy trong mắt Hoắc Nguyên Khanh lộ rõ vẻ ngạc nhiên, dường như không muốn cậu rời khỏi, nhưng chính mình lại không cách nào hiểu rõ được.

“Xin lỗi, đã phiền anh phải chăm sóc cho tôi, hiện tại tôi đã không sao, cảm ơn nhiều.” Hai mắt khôi phục vẻ trấn tĩnh, ôn nhu mang theo nụ cười trên khóe môi nói ra lời cảm ơn.

Thời điểm Hãn Du Sinh đột nhiên từ trong lòng mình rời đi khiến bản thân hẳn tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng thất vọng, trong phút chốc lại nhìn thấy đôi môi nhỏ xinh, tinh tế như gió xuân nhàn nhạt nói lời cảm tạ chính mình, Hoắc Nguyên Khanh đành phải liều mạng nhắc nhở bản thân cố gắng kiềm nén ái tình sắp nổ tung trong người, không thể để cho mình không khắc chế được mà đường đột làm điều mạo phạm đến người bản thân đã mơ ước bấy lâu nay.

“Không, đây là điều nên làm thôi. Huống hồ cậu té xỉu, đều là bởi vì tôi lái xe đụng vào cậu, khiến cậu phải kinh sợ. Cho nên người phải nói xin lỗi là tôi không phải cậu. Cậu cảm tạ sẽ chỉ làm tôi càng thấy hổ thẹn, cho nên...”

“Không phải như thế!”

Hoắc Nguyên Khanh nói còn chưa hết, Hãn Du Sinh liền kịch liệt hô lên phủ nhận.

Lời nói đột nhiên kịch liệt vang lên, bất giác khiến không khí trở nên im lặng cùng lúng túng.

Yên ổn yên ổn có chút cảm xúc dâng lên, thẹn đỏ mặt vì hành vi thất lễ của chính mình, Hãn Du Sinh lộ ra nụ cười nhẹ, tự đáy lòng hi vọng Hoắc Nguyên Khanh bỏ qua cho.

“Việc này không phải là anh sai, là tôi chính mình không có chú ý xung quanh, mới có thể xông đến trước xe. Huống hồ anh cũng không có đụng vào tôi.” hai mắt âm u óng ánh, Hãn Du Sinh cường chần tỉnh thần gượng cười nói.

“Nhưng là cậu lại bởi vì kinh sợ quá mà té xỉu rồi bất tỉnh.” Hoắc Nguyên Khanh cố ý đem sai lầm hướng lên trên người mình.

“Tôi té xỉu, cũng không phải là do anh gây ra.” Hãn Du Sinh đoạn tuyệt từ chối Hoắc Nguyên Khanh tự trách.

“Xin cậu không cần vì tôi tìm lý do, như vậy sẽ làm tôi càng thêm áy náy.”

(*Bẹp bẹp* hai đứa cưng khi nào mới xong đây,.....)

“Không phải, không phải!” ánh mắt dao động, Hãn Du Sinh không đồng tình phản bác.

“Thật vậy sao?”

Chuyện đã tới nước này, khôn khéo như Hoắc Nguyên Khanh, làm sao lại không nhìn ra Hãn Du Sinh là đang nói dối chứ.

Vốn tưởng rằng chỉ là việc đơn giản, lại không nghĩ tới sẽ khiến cho Hãn Du Sinh phản ứng lớn đến vậy, thôi thì cứ mặc kệ vậy dầu gì bản thân mình nhìn ra là được, huống hồ từ lâu Hoắc Nguyên Khanh đã đem Hãn Du Sinh đặt ở nơi sâu nhất trong tâm mình rồi.

Như một con thỏ nhỏ tránh né thợ săn, Hãn Du Sinh hốt hoảng không dám nhìn thẳng Hoắc Nguyên Khanh, lại nhìn đến đồng hồ trên tường, bỗng nhiên cả kinh, nhưng sau đó lại cảm thấy trong lòng như trút bỏ được gánh nặng mà vô cùng an tâm. (cả kinh là chưa đi đón con, còn an tâm là sắp không còn phải đối mặt với anh công khiến em khó xử a~)

“Ai nha! Gần 5 giờ rồi, tôi phải đi đón tiểu An.” Tự cho là bản thân tìm được lý do tốt để thoát thân Hãn Du Sinh thở phào nhẹ nhõm nói.

“Không cần vội, tôi đã cho người đi đón hai thằng nhóc rồi. Huống hồ tình trạng thân thể của cậu vẫn chưa ổn định, tôi làm sao an tâm để cho cậu rời đi được chứ? ”

Hoắc Nguyên Khanh bình chân như vại đem lý do Hãn Du Sinh tự nhận là cao minh đánh lùi.

Lúng túng ngập ngừng, ánh mắt bất an lưu chuyển, ngay cả đôi mày cũng cau lại, Hãn Du Sinh chính cậu cũng không nhận ra bất cứ điều gì, nhưng trong mắt Hoắc Nguyên Khanh tràn ngập thương tiếc, cùng phần nộ.

Hắn không cách nào tha thứ cho bất kỳ ai xúc phạm đến Hãn Du Sinh, nhưng chính bản thân hắn lại làm cậu hoảng sợ đến ngất xỉu, thậm chí đến thân thể tâm tình cũng ra nông nổi này.

Hoắc Nguyên Khanh theo tuần tự, sử dụng kế sách bi thương muốn thuyết phục Hãn Du Sinh có thể cho hắn biết nguyên nhân khiến cậu ra nông nổi này.

“Cũng là cậu căn bản không nguyện ý tha thứ cho tôi, mới có thể vội vã rời đi, không cho tôi bù đắp cậu, tận lực tận tâm.” Tiếp tục cố gắng bức cung.

“A!!” Hãn Du Sinh liều mạng lắc đầu phủ nhận, kinh ngạc chỉ có thể từ cổ họng phát ra âm thanh ngắn ngủi.

“Không phải sao?” Nhìn cậu tận lực lắc đầu, Hoắc Nguyên Khanh đau lòng nhưng vẫn là không cho phép bản thân mình nhẹ dạ “Nhưng là, cậu ngay cả việc té xỉu, nguyên nhân cũng đều không nói ra được?”

“Ban đầu... ban đầu... Nguyên nhân là!” Càng hoang mang càng khiến cậu lắp bắp không nói ra được nguyên nhân.

“Xem đi! Quả nhiên là lỗi của tôi, cậu bây giờ đều bị tôi làm hại đến nằm ở trên giường, còn liều mạng nói không phải lỗi của tôi, cậu như vậy, bảo lương tâm của tôi làm sao có thể an ổn đây?”

Mấy câu nói khiến Hãn Du Sinh chỉ có thể đem mười đầu ngón tay xoắn lấy drap trải giường đến ửng đỏ, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy vô cùng chói mắt, lại kiên định hơn muốn chính mình quyết tâm phải hỏi đến cùng.

“Lẽ nào chỉ có tôi mới xem giữa chúng ta là ...”

Làm ra vẻ thở dài, Hoắc Nguyên Khanh sử dụng một đòn trí mạng,

“..... bằng hữu sao?”

16. Chương 3-6: Lớn Tuổi Một Điểm 3-6

Hoắc Nguyên Khanh ánh mắt ai oán, ca hát, biểu diễn lại còn làm ra vẻ lạnh lùng vô tình, vô tâm vô phể đối Hãn Du Sinh.

Mà lời nói nặng nề như vậy, đương nhiên trong lòng Hoắc Nguyên Khanh có chút không ổn, tuy rằng hắn muốn biết nguyên nhân, nhưng lời nói đó có lẽ đã sâu sắc đánh động vào tâm Hãn Du Sinh, khiến cho hắn muốn từ bỏ.

“Không phải, tôi té xỉu là bởi vì... Bởi vì...” Quần bách Hãn Du Sinh dốc hết tâm can hồi tưởng, lại khiến cổ họng càng rít lên, chỉ có thể khàn khàn liên mớ hồ nhỏ giọng nói: “...”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Hoắc Nguyên Khanh nghe không sót một chữ, đặc biệt là hai chữ “sắc lang” kia, càng giống như là sấm dậy khiến trong lòng hắn chấn động, nhất thời trong lòng như lửa cháy nổi lên mãnh liệt lan ra đồng cỏ.

Dám không có mắt, bản thân mình đối với cậu nâng ở lòng bàn tay sợ rơi mất, ngậm vào trong miệng còn sợ tan ra, Hoắc Nguyên Khanh hận không thể đem thằng nhóc kia ngàn đao băm thây, lăng trì xử tử khi dám làm ra chuyện như vậy với người hắn yêu.

Cố gắng kiềm chế lửa giận chính mình cơ hồ như muốn nổi điên lên, trước mắt điều quan trọng không phải là phần hận, mà phải tìm cách xoa dịu tâm tình đang nổi loạn của Hãn Du Sinh.

Nói thì nói vậy nhưng khi vừa nhìn thấy bộ dáng Hãn Du Sinh đôi mắt đỏ rực, cơn giận lại nổi lên hắn liền ước gì lập tức bắt được tên sắc lang kia, mang đi tể sống, để thỏa mối hận trong lòng.

Ý nghĩ đầm máu hiện ra, cuối cùng lại bị Hãn Du Sinh khắc chế, khi hắn nhìn thấy tại hốc mắt cậu từng giọt từng giọt nước mắt rơi ra không dứt.

Hắn lập tức nhắc nhở chính mình, phải xua tan buồn bực trong lòng Hãn Du Sinh, tránh cho bởi vì quá khích mà ảnh hưởng không tốt đến thân thể cậu.

Nhẹ nhàng đem thân thể bởi vì nỗ lực khắc chế gào khóc mà khẽ run run, nhu thuận ôm vào trong lòng ngực, không để ý tiểu nhân nhi trong lòng dường như kháng nghị mà giãy dụa; giống như động viên con mèo nhỏ, nhu tình xoa nhẹ qua lại sống lưng Hãn Du Sinh, một mặt phát ra thanh âm ”xuyt, xuyt” nhỏ nhẹ không có ý nghĩa nhưng lại mang tính trấn an rất tốt.

“Xin lỗi, đều là tôi không tốt, không nên ép buộc cậu nói ra.”

Tiểu nhân nhi trong ngực cảm xúc dần dần trở lại bình thường, Hoắc Nguyên Khanh vẫn một mực giãy bày an ủi không ngừng.

Cảm giác được Hãn Du Sinh ở trong ngực mình lắc đầu phủ nhận, Hoắc Nguyên Khanh tăng thêm sức lực ôm lấy cậu, hắn quyết định ngày hôm nay nhất định phải đem khối u ác tính trong lòng Hãn Du Sinh nhổ bỏ tận gốc, không để cho cậu cứ như vậy phá hỏng tâm tình của hắn.

“Tôi biết giữa chúng ta còn rất xa lạ, không tính là quen biết, đưa ra yêu cầu như thế có lẽ có điểm không thích hợp; ”

Tối tắm lấy khăn khít, Hoắc Nguyên Khanh mượn cơ quan tâm nói ra ra tâm tình, mập mờ biểu lộ tâm ý của chính mình: “Thế nhưng tôi từ khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu, liền có một loại cảm giác như cùng cậu quen biết đã lâu.”

Biết trong lòng ngực Hãn Du Sinh lặng im chăm chú với lời nói của chính mình, Hoắc Nguyên Khanh can đảm nói ra thỉnh cầu: “Cho nên, nếu như cậu nguyện ý, xin hãy nói cho tôi biết, để cho tôi với cậu cùng chia sẻ có được không?”

※ ※ ※

Nhịp tim vững vàng, màng nhĩ run lên, khiến cho người ta không khỏi an lòng, cảm giác giống như quay trở về trong bụng mẹ an nhàn thỏa mãn cùng bình tĩnh.

Bầu không khí tinh tế, chìm đắm trong giọng nam nhân trầm thấp, lẩm bẩm thì thầm phảng phất giống như lời nói tình nhân; thời khắc này, Hân Du Sinh thật muốn cứ như vậy mà hôn mê tại đây-trong lòng ngực ôn nhu căn bản không nên thuộc về chính mình.

Cậu biết, lúc này vây quanh cậu, có một cái ôm mềm mại ấm áp lại rộng rãi trong lòng nam nhân, đang dùng sự kiên trì cùng sẵn sàng khuyên nhủ chính mình, đợi chờ mình đem những khổ sở giấy bìa cùng hân.

Nhưng chính mình thật sự có thể ích kỷ như vậy đem nỗi khổ của chính mình chuyển gả cho hân sao?

Kỳ thực bản thân mình biết rất rõ, cậu cùng với hân đều có cảm thụ giống nhau, thời điểm ban đầu nhất thời khi gặp mặt; lại như đã quen từ rất lâu rồi, có một loại cảm giác mờ mịt cùng tin cậy mà khó có thể phân loại chân tình.

Trong tai nghe được những thứ không thuộc về chính mình, tiếng tim đập càng kiên cường, mạnh mẽ hơn, trong lòng có một loại đồ vật không biết tên lặng lẽ rơi mất, khiến người ta vừa cảm động vừa tràn ngập hạnh phúc.

Loại cảm xúc sung sướng hạnh phúc như vậy, căn bản cậu chưa bao giờ từ trên người thân nhân, bằng hữu cảm thụ qua, khiến người ta thật giống như đám mây bay lơ lửng, nhẹ bỗng, nguyên bản như muốn buông lỏng tinh thần căng thẳng, cùng thân thể suy yếu.

Giữa bầu không khí yên tĩnh, Hân Du Sinh không tự chủ đem oan ức nói ra miệng.

Những lời than thở khuất nhục, chán ghét này cùng với chính mình thân là nam nhân, cũng không muốn quấy rầy hân, nên mới không thể nói ra được, ngược lại giống như kẻ nhu nhược mềm yếu.

Nói, nói liền rơi lệ, thanh âm khàn khàn, hai mắt sưng lên, ý thức lại càng mơ hồ, cả người mệt mỏi cuối cùng khiến cho cậu không cách nào loại bỏ cơn buồn ngủ.

Hân Du Sinh cảm giác mình trôi nổi giữa không trung, một giây sau liền nhẹ nhàng được đặt vào bên trong chiếc giường mềm mại, từ đầu đến cuối bản thân cậu luôn cảm nhận được một loại tình cảm nồng nàn.

“... An ổn... Tiểu... An ổn” trước khi ý thức chìm vào giấc ngủ, Hân Du Sinh chợt nhớ đến con trai, lẩm bẩm nói lên trong đầu tỏ vẻ lo lắng.

Mãi đến khi cảm giác được bàn tay Hoắc Nguyên Khanh nhẹ nhàng ma sát trên trán mình, nhẹ giọng nói: “An tâm ngủ đi, tôi sẽ chăm sóc nó.” Thời điểm nghe được lời bảo đảm từ nam nhân lúc này cậu mới dần tỉnh mím cười, bình yên lần thứ hai đi vào giấc ngủ, đem chính mình bước vào bên trong mộng đẹp.

17. Chương 4-1: Lớn Tuổi Một Điểm 4-1

Sau ngày ấy, Hoắc Nguyên Khanh vốn cho rằng bản thân hoàn toàn thất thủ, khi nghĩ rằng Hân Du Sinh có một gia đình mỹ mãn, lại nghĩ tới người thê tử sinh đẹp của cậu mặc dù chưa từng xuất hiện nhưng cũng đủ khiến trái tim hân tan vỡ.

Hơn nữa vào thời điểm Hân Du Sinh phát sốt ban đêm đều luôn nhắc tới tên của nữ nhân kia, bản thân hân như không cách nào thở nổi nữa.

Lúc đầu khi trong miệng cậu bắt đầu gọi “tiểu nhu”, hân chỉ là lẳng lặng an ủi bản thân, nhưng sau đó liền nghĩ đến việc người này căn bản là phải có vị trí ngang hàng với tiểu An ở trong lòng cậu nên mới có thể khiến cậu mang cái tên này âm thầm đặt ở trong lòng.

Cũng là vào lúc ấy, hân không hề muốn nhớ tới, nhưng Hân Du Sinh lại luôn miệng lẩm bẩm cái tên kia nên bản thân hân không thể nào không đem cái tên đó nhớ đến.

Mặc dù tư tâm chỉ muốn độc chiếm Hân Du Sinh, nhưng lại nghĩ đến giữa đêm khuya có một cô gái đáng thương đáng dấp yếu đuối khắp nơi tìm kiếm không được trợ giúp cùng nhi tử, hân liền không khỏi thương xót.

Hoắc Nguyên Khanh bất chợt nhớ đến căn bản Hân Hoài An từ đầu đến cuối không có đề cập đến tình hình mẫu thân, tại lúc nửa đêm mang theo chút hổ thẹn, cấp tốc nhấn số điện thoại liên lạc đến Hân gia. (số điện thoại là lúc trước HDS để lại ak nha).

Bất quá hết thấy cảm giác tội ác lại khiến hấn gọi liên tiếp hơn mười phút, cho dù người chết cũng sẽ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhưng là từ đầu đến cuối hoàn toàn không có người bắt máy, cái gì mà hình tượng thê tử đã sớm bị Hoắc Nguyên Khanh đánh vào 18 tầng địa ngục đi.

Lần thứ hai trở lại đầu giường, chạm vào đôi tay mềm yếu, vô lực của Hân Du Sinh, hấn thậm nghĩ bản thân không còn trốn tránh, mà là đối người mình yêu vô cùng thương tiếc.

Hấn không dám tưởng tượng, giả như ngày hôm nay người đụng vào Hân Du Sinh không phải là hấn, như vậy bọn họ một lớn một nhỏ phải như thế nào vượt qua đây?

Không nghe được bất cứ tin tức gì của cậu, không đến gần được bên cạnh cậu, thậm chí ngay cả cơ hội nhìn ngắm thân ảnh cậu cũng không có; nếu như mình trốn tránh cuối cùng đối lấy lại là kết cục như vậy, bất kể là cái gì, liền để cái đồ đáng chết kia xuống địa ngục đi.

Trải qua hết thấy các loại lo lắng, nếu như có thể mà như khói nhẹ biến mất không còn chút tăm hơi.

Cảm giác không an toàn làm cho hấn không cách nào phải nắm chặt lấy tay cậu, hấn muốn tự nhắc nhở bản thân mình, giờ khắc này người hấn yêu đang yên yên ổn ổn ngủ ở trên giường hoàn toàn không phải do hấn vọng tưởng.

Hoàn toàn đối lập với nụ hôn mãnh liệt trước kia, Hoắc Nguyên Khanh dùng môi vuốt ve cảm thụ sự ấm áp của Hân Du Sinh, một lần, hai lần, ba lần ma sát để có thể tự nói với chính mình, người hấn yêu hiện tại an toàn mà chân thật tồn tại bên cạnh hấn.

Nói là tư tâm cũng được, thời điểm khi hấn đem thân thể mềm mại ấm nóng của Hân Du Sinh ôm vào trong lòng ngực, tất cả mọi bất an lo sợ đều cứ nhên mà biến mất.

Thư giãn buông xuống tâm tình, một cỗ khí tức ấm áp như có như không lan tỏa trên người, không biết từ khi nào bản thân mình chìm vào giấc ngủ, hấn chỉ biết vào lúc này người hấn tìm kiếm cả một đời đang yên ổn nằm trong lòng ngực hấn nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

※ ※ ※

Sáng sớm khi tỉnh lại Hoắc Nguyên Khanh cực kỳ thỏa mãn nhìn Hân Du Sinh đang ngủ say trong ngực mình, cảm giác lâng lâng khó tả trong lòng dường như chính là hạnh phúc.

Ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua, đôi mày ung dung, cặp mắt khép kín, bờ môi hơi ửng hồng thanh tú, không một nơi nào trên cơ thể cậu không khỏi dấy lên trong lòng hấn yêu thương.

Thật là cứ muốn như vậy mà ôm cậu cả đời không buông tha, muốn vươn tay chạm lấy làn da trắng mịn xinh đẹp như cánh hoa kia.

Theo ý nghĩ mà đưa tay tiếp cận mục tiêu, tìm hấn như lần đầu tiên được tiếp xúc với ái tình cứ như vậy mà “Thình thịch” nhảy lên.

Thời điểm hấn vừa mới cảm nhận được làn da mềm mại kia, lại cơ hồ nghe được tiếng mở cửa nhẹ truyền đến, quay đầu nhìn lại kết quả khiến hấn vừa tức lại vừa không có biện pháp.

Tức giận là tại sao chính mình ngày hôm qua không khoá cửa, làm hại chính mình ngày hôm nay làm việc không chính đáng, lại trực tiếp bị hai đứa nhỏ kia dùng ánh mắt ngây thơ chất phác bắt gập, cho dù có thiên đại oán khí (oán giận đầy trời) cũng không phát ra được.

“!!”

Tại thời điểm chính mình còn đang ai oán than thở hai tiểu oa nhi kia đã cọ đến bên giường Hân Du Sinh vừa đưa tay làm động tác cấm khẩu, nhìn tiểu An ngón tay nhỏ nhỏ đưa lên trước miệng phát ra thanh âm “Xuyt xuyt” hấn không khỏi thậm nghĩ đây thực trăm phần trăm là Hân Du Sinh phiên bản nhỏ a, đáng yêu không cách nào diễn tả nổi.

Trái lại nhi tử chính mình trưng ra dáng dấp một tiểu lão đầu, nhìn ánh mắt kia rõ ràng là đang hoài nghi hành động quý quá vội rồi của hắn, khiến hắn có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Hoắc Nguyên Khanh đột ngột sinh ra ý nghĩ nơi đây không thích hợp ở lâu, cố tìm cách thoát khỏi ánh mắt khinh thường kia thuần túy chỉ mới là một tiểu oa nhi 5 tuổi nhỏ nhỏ.

Nói là sợ quấy rầy đến Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh một giây không chậm trễ dùng động tác cẩn thận không muốn đánh thức ai kia nhẹ xuống giường, một tay mang hai đứa nhóc rời khỏi.

Mới vừa xuống lầu, liền nhìn thấy lão Vương, bản thân còn chưa kịp nói lời chào buổi sáng, liền bị hai cái tiểu oa nhi đang kẹp dưới nách khí thế bùm bùm cắt đứt: “Lão Vương, buổi sáng hảo”.

Lão Vương là từ nhỏ nhìn Hoắc Nguyên Khanh lớn lên, nên cũng vô cùng tự nhiên, thêm vào việc Hoắc gia từ trước đến giờ cũng không lưu hành cái loại chủ tớ phân minh, nên khi nghe hai tiểu quỷ nhỏ bắt chuyện, hai người sững sờ nhìn nhau, sau đó liền mang ý cười ha hả, quả nhiên trẻ nhỏ lúc nào cũng đáng yêu mà.

Tuy rằng không biết hai cái đại nhân kia đang cười cái gì, thế nhưng trời sinh vốn đơn thuần nên Hân Hoài An cứ vậy mà khúc khích cười theo, Hoắc Trấn Văn nguyên bản trước sau không đổi nhưng là vừa nhìn thấy nụ cười Hân Hoài An cũng không tự chủ mà cười theo.

Lập tức dưới ánh mặt trời tràn đầy ấm áp, một nhà già trẻ lớn bé, cũng hòa thuận vui vẻ cười đến toàn gia ấm áp. (sáng sớm cả nhà đều cười sao? có bình thường không đây, cơ mà 2 bé đáng yêu ghê, cứ như phiên bản thu nhỏ của 2 ông bố vậy ^^).

18. Chương 4-2: Lớn Tuổi Một Điểm 4-2

Mãi đến khi ngồi xuống bàn ăn, trên mặt Hoắc Nguyên Khanh vẫn tràn ngập ý cười nhìn hai đứa nhỏ đối thoại, nghĩ đến nhi tử cùng mình giống nhau đều là trong nóng ngoài lạnh, nhưng cuối cùng cũng coi như gặp được đối tượng hợp ý, có thể biểu hiện ra giống như những đứa nhỏ cùng tuổi khác ngây thơ, hoạt bát, đáng yêu.

Hoài An nhìn hắn ánh mắt có chút xấu hổ, miệng nhỏ lúng túng dường như có điều nghi vấn, nhưng trước sau vẫn không phát ra được thanh âm nào, ngược lại là Hoắc Trấn Văn một bên xem đến nóng lòng, thay nhóc mở miệng: “Ba ba, Tiểu An muốn hỏi người Hân thúc thúc khỏi bệnh rồi phải không?”

Nhìn nhi tử dễ dàng liền nói ra, tiểu An ánh mắt sùng bái, còn con trai hắn nghiêm nhiên cũng tỏ ra dáng dấp sứ giả thanh cao, Hoắc Nguyên Khanh bật cười thầm nghĩ {đây thật sự là nhi tử ít lời của hắn sao?}.

“Hân thúc thúc ngã bệnh, bác sĩ nói phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, ” nếu không phải chịu không nổi ánh mắt ôn nhu thỉnh cầu của Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh vẫn còn muốn trêu chọc nhi tử một phen “Cho nên không thể đi quấy rầy thúc thúc được.”

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, trên căn bản Hoắc Nguyên Khanh cho rằng dọa đứa nhỏ một chút thì có gì quá đáng chứ, với lại Thu Lương cứ cừ cừ cũng có nói qua phải để cho cậu hảo hảo nghỉ ngơi thật tốt.

Ít nhất đối với hai tiểu bảo bối kia lời nói của bác sĩ có bao nhiêu ảnh hưởng không cần nói ra cũng có thể thấy rõ.

Nghi vấn được giải đáp, hai nhóc cuối cùng cũng coi như yên ổn mà ăn xong bữa sáng, trái lại Hoắc Nguyên Khanh đang trầm tư suy nghĩ làm cách nào để dò hỏi chuyện về cái người tên “tiểu Nhu” kia.

“Tiểu An ...” nhét tràn đầy hai má không có không gian lên tiếng, chỉ có hai con mắt to đáp lại hắn, “Mẹ... Thường xuyên không có ở nhà phải không?”

Không có ngăn nghĩ, không có cân nhắc, coi như trong lòng liền thấy nghi vấn, hài tử vẫn là không biết nói dối mà gật đầu coi như trả lời.

Hắn không biết bản thân mình mong đợi là đáp án như thế nào, chỉ có lòng bàn tay hơi rỉ ra mồ hôi, cười nhạo chính mình âm thầm mơ ước mong mỏi.

“Mẹ... mẹ tên gọi là gì?”

Nuốt xuống một miệng tràn đầy đồ ăn, đồng thời khoái hoạt hô lên: “tiểu Nhu!”

Đúng như dự liệu là cái tên này, khiến cho hắn không khỏi cúi đầu cười khổ. Hắn không nghĩ muốn từ bỏ, bởi vì bản thân thật vất vả mới có được một cơ hội, cũng không muốn quản người phụ nữ kia đến tột cùng là có lý do gì, trái tim của hắn hoàn toàn không dành bất cứ thiện ý nào đối với tình địch của mình.

Vì cả đời này một lần yêu say đắm, không ngừng không ngừng thôi miên chính mình “là người phụ nữ kia không biết quý trọng cậu”

Tình cảm trấn áp lý trí, ánh mắt phát sáng, hắn ngẩng đầu biểu thị công khai đối Hân Du Sinh là bản thân quyết tâm không hối hận.

※ ※ ※

Sau đó, quan hệ của hai người không còn những tình huống cố kỵ như trước nữa, thêm Hân Du Sinh đối Hoắc Trấn Văn cũng hảo hảo tốt, thuận gió đẩy thuyền càng đi càng xa.

Ngay cả cách xưng hô lẫn nhau cũng có tiến bộ, không còn là Hoắc tiên sinh như lúc mới gặp, nhưng cũng không phải là cách gọi “Nguyên Khanh” mà hắn muốn nghe, Hân Du Sinh vẫn là kiên trì cứ thế gọi “Hoắc đại ca”.

Tuy rằng có hơi thất vọng, nhưng nghe thấy thanh âm êm ái khi gọi mình tâm hắn cũng liền cảm thấy thỏa mãn cùng vui sướng.

Coi như sớm một giây cũng tốt, để thuận lợi cho hai người có nhiều lần gặp mặt, hắn đầu tiên là không giải thích mà cho lão Vương nghỉ dài hạn, sau đó lại nói với nhi tử là do di chứng sau tai nạn cần phải nghỉ ngơi.

Lời nói khoác từ hắn thông qua đứa nhỏ truyền đến tai Hân Du Sinh, cậu hoàn toàn không nghi ngờ tất cả đều được tiếp thu, thậm chí không chờ Hoắc Nguyên Khanh sử dụng đến kế sách bị thương, Hân Du Sinh liền cứ thế mà rơi vào bẫy, chủ động tiếp nhận việc đưa đón Hoắc Trấn Văn.

“Này thực là không tốt lắm. Huống hồ cậu cũng phải công tác a!”

Nói thì nói thế, nhưng căn bản dựa vào thời điểm nhà trẻ tan học hắn cũng chắc chắn được khoảng 95% Hân Du Sinh là công tác tại nhà.

“Không sao, tôi đều ở nhà công tác, rất tự do.”

Quả nhiên!

Nhìn cậu ánh mắt mười phần chân thành, gãi đúng chỗ ngứa, nhưng bắt quá cũng phải nói lời khách khí a: “Vậy thì đành làm phiền cậu vậy.”

Cứ như vậy, việc đưa đón đứa nhỏ đến trường về nhà cậu đều bao hết, bất giác Hân Du Sinh từng bước từng bước bị Hoắc Nguyên Khanh nuốt vào bụng.

Lần này thực sự là như ý nguyện Hoắc Nguyên Khanh, khiến hắn trong giấc mộng cũng có thể nở nụ cười.

Một ngày tiếp tục một ngày thân cận, hai nhà cứ thế mà dần dần rất nhanh chóng trở nên thân thiết.

Phụ tử Hoắc gia từng giọt nhỏ xâm lấn đến sinh hoạt hàng ngày của phụ tử Hân gia, đương nhiên có thể là không tấn công toàn diện mỗi ngày nhưng hắn cư nhiên sẽ không bỏ qua những ngày trọng yếu như ngày nghỉ chẳng hạn.

Cho nên vào một ngày nghỉ nào đó, lấy hai tiểu nhi tử làm cớ mà đến nhà gặp mặt cậu, biết đâu sẽ có ngày nào đó cả hai nhà sẽ cùng nhau đi du lịch vừa không khiến người khác dị nghị vừa đạt thành ý nguyện bản thân. (nếu là dị nghị thì gọi là gì ta, dù dỗ chồng người khác hay vợ người khác nhỉ).

19. Chương 4-3: Lớn Tuổi Một Điểm 4-3

Ngày mà hắn mong đợi rất nhanh liền tới, vào ngày mà cả ông trời cùng Hoắc Nguyên Khanh đều vui mừng như nhau, bầu trời trong xanh không lẫn một tia tạp chất.

Tuy rằng trong lòng vui sướng nhảy nhót như thiếu niên mới biết yêu nhưng ngoài mặt Hoắc Nguyên Khanh vẫn làm ra vẻ bình tĩnh không lay động, chỉ là ôm lấy nhi tử động tác có nhanh hơn, và đóng cửa hơi thô lỗ một chút thôi.

Hai nhà cách nhau cũng không xa lắm, thêm vào theo bản năng mà tăng nhanh cước bộ, không mất vài giây liền đến cửa Hãn gia.

Trên tay vẫn còn ôm nhi tử Hoắc Nguyên Khanh trường ngón tay hướng về phía chuông cửa, nhưng giữa chừng lại bị một cái không muốn của Hoắc Trấn Văn ngăn lại.

“Con muốn tìm Tiểu An.”

Nói đơn giản chính là muốn giành quyền nhấn chuông là được rồi, cần chi phải viện cớ chứ.

Nhượng mảy nhìn gương mặt chấp nhất của nhi tử, Hoắc Nguyên Khanh không có hai lời nhường con trai nhấn chuông, Trấn Văn ra hiệu bằng ánh mắt cơ hồ bảo hắn bỏ mình xuống đất.

Nhìn nhi tử đáng đi cà nhắc đem chuông cửa ấn xuống, âm nhạc vang lên tuy rằng rất hay, nhưng so với thanh âm mê người của ai kia còn kém rất xa.

Trong lòng liền là bất đắc dĩ mà cam nguyện, liền nghĩ: “nguyên lai Hoắc gia bị say đắm thần hồn điên đảo không chỉ một người a!!”

“Chào buổi sáng.”

Cửa vừa mở ra, người bên trong, bên ngoài không phân lớn nhỏ, cùng một câu nói vang lên.

Hai đứa nhỏ, không có tâm tư chú ý nhiều như vậy, đặc biệt là Hãn Hoài An ngây thơ ngọt lập tức tự động tiến lên dắt tay Hoắc Trấn Văn, lách tách lắm bảu cần lên lỗ tai nhóc.

Ngược lại là hai đại nhân kia nhìn nhau nở nụ cười, cơ hồ như tâm ý tương thông, mềm nhẹ lẫn nhau nói: “Chào buổi sáng.”

※ ※ ※

Trời trong xanh, sáng sủa lại gặp ngày nghỉ, trong công viên trò chơi không thể tránh khỏi có nhiều người đến du ngoạn.

Mà nếu như có nhiều người hơn nữa, Hoắc Nguyên Khanh ánh mắt trước sau vẫn chỉ chăm chú nhìn vào thân ảnh phía trước đang tung tăng nắm tay hai đứa nhỏ.

Hãn Du Sinh chuyên chú đem tâm tình hướng vào các phương tiện trò chơi xung quanh, cùng hài tử trên người, còn Hoắc Nguyên Khanh nguyên bản đem toàn bộ ánh mắt giằng co trên người cậu.

Đi được một đoạn tình cờ gặp hai người kia gương mặt nhả tú quay đầu hướng về hắn nở nụ cười, khiến Hoắc Nguyên Khanh không khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn làm ra vẻ mặt bình thường, không can hệ.

“Xem kìa, xem kìa toàn gia hảo xuất sắc a!”

“Chồng soái, vợ xinh, liền nhìn hai đứa nhỏ đi hảo đáng yêu a!!”

“... Hạnh phúc đến khiến người ta phải ghen tỵ mà!!”

Lời nói tình cờ kia cư nhiên lại xen lẫn ước ao của hắn, càng khiến Hoắc Nguyên Khanh đắm chìm trong hạnh phúc, làm cho bản thân không khỏi liên tưởng đến một nhà gia cảnh hòa thuận yên vui.

Bị hạnh phúc nhét đầy, như vậy thỏa mãn khiến Hoắc Nguyên Khanh hồi tưởng lại ngày đó khi hắn đem cậu ôm vào trong ngực.

Nhớ tới thời điểm kia, bản thân hắn không khỏi thất thần nhìn chăm chú xa xăm, đôi tay buông lỏng, trong lòng nặng nề chìm sâu vào suy tư.

{ Quả nhiên là nam nhân tốt! Ngay cả bộ dáng suy nghĩ cũng hảo soái a }

(đây có lẽ là lời của tác giả, nhưng cũng có thể là lời của mấy người qua đường a~)

Mà trạng thái không tưởng như vậy, khiến hai đứa nhỏ cùng Hân Du Sinh quay đầu nhìn lại trong lòng không khỏi phát ra than thở.

“Tiểu Vân, Hoắc thúc thúc đang làm cái gì a!”

“Ngắn người a!”

Bất quá ngắn người không được bao lâu lập tức bị lời nói nhi tử kéo trở về hiện thực.

“Con, tiểu tử này dĩ nhiên dám nói baba đang ngắn người sao.”

Duỗi thẳng 10 ngón tay, làm ra dáng dấp dữ tợn, muốn hướng nhi tử bên dưới trừng phạt, còn chưa kịp làm gì hai đứa nhỏ lập tức kỷ kỷ tra tra rút gào, như một làn khói dất tay nhau chạy mất, đến khi xác nhận khoảng cách đã an toàn mới quay mặt trở lại nhìn nhau cười thành đoàn.

Nhìn nhi tử như vậy toát lên nụ cười ngây thơ khả ái, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy bình yên nở nụ cười, trong lòng đối Hân Du Sinh, càng yêu tha thiết hơn.

“Có chuyện gì vui sao?” Sung sướng từ trên người Hoắc Nguyên Khanh truyền tới, khiến cho cậu rất nhanh cũng cảm nhận được.

“Không có, chẳng qua là cảm thấy ngày hôm nay khí trời rất tốt, rất thích hợp để ra ngoài đi dạo.”

Muốn nói với cậu được cùng cậu ra ngoài đương nhiên là rất vui rồi, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một câu thỏa mãn hơi hột mà qua.

Đột nhiên hắn cảm thấy nhân sinh hiện tại không thể nào mỹ mãn hơn thế nữa, bất kể như thế nào ngày hôm nay có thể ở bên cạnh người mà hắn yêu, dù là giả, dù là ngắn ngủi nhưng cũng đủ để bản thân mình cảm thấy hạnh phúc.

Tâm vừa mới được khai mở, sương mù dày đặc bao phủ trước mắt cũng như vậy mà tản đi, Hoắc Nguyên Khanh không để ý tới hàng trăm cặp mắt đang đổ dồn vào, tính trẻ con trong người trỗi dậy nắm lấy tay Hân Du Sinh hướng về hai đứa nhỏ trông giống như anh em sinh đôi kia mà chạy tới.

Chỉ muốn nắm chặt cánh tay kia không tha, cơ hồ như nắm chặt hạnh phúc của bản thân.

Có chút ít kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh chóng liền qua đi khi Hân Du Sinh nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ cùng tràn ngập hạnh phúc của người đang nắm lấy cánh tay mình.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cậu, gò má Hoắc Nguyên Khanh có chút biến sắc, tầm mắt giăng co trên không trung, thời khắc này dù cho có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào diễn tả được, mà căn bản cũng không cần dùng từ ngữ chỉ cần bản thân chân thành ghi nhớ, linh hội là được.

Niềm vui cùng hạnh phúc không cách nào có thể hình dung được, chỉ tựa hồ trong lòng như có một loại cảm xúc mãnh liệt đang ngày một lớn dần ra.

Riêng bản thân Hân Du Sinh không thể nào cảm thụ được loại cảm xúc như vậy cậu căn bản chỉ cảm thấy rất ngọt ngào ...

... Đơn thuần như vậy vui sướng cùng hạnh phúc, thật sự, rất tốt.

20. Chương 5-1: Lớn Tuổi Một Điểm 5-1

Một mỗi ngồi thư thích trên ghế salon bên trong Hân gia, đêm đã khuya hai tiểu oa nhi đã sớm bị Hân Du Sinh hống lên giường ngủ.

Hân luôn cố gắng tận lực nắm bắt mỗi một giây, một phút được ở cùng Hân Du Sinh, cũng vì thế mà đã có không ít lần bản thân phải tự kéo dài thời gian tan sở, để hoàn thành công việc.

“Uống chén trà nâng cao tinh thần đi!”

“Cảm ơn.”

Thanh âm ôn nhuận, dễ nghe, Hoắc Nguyên Khanh đưa tay tiếp nhận tách trà do cậu pha vừa uống vừa chăm chú nhìn vào thân ảnh Hân Du Sinh dưới ánh đèn tỏa ra một sắc thái mỹ lệ đến mê người, hương thơm ngọt ngào tràn đầy tư vị hạnh phúc khiến hân không khỏi cảm thấy thoải mái, từ cổ họng phát ra thanh âm lẩm bẩm hài lòng.

Nghe thanh âm của hân, Hân Du Sinh dời lực chú ý đem sách trên tay đặt xuống, nhẹ nhàng nói: “Tiểu nhu khi một uống trà cũng rất giống anh a~.”

Nhìn dáng dấp nói cười an nhàn của cậu, như là cảm nhận được có vô hạn hồi ức ấm áp ở bên trong, bất giác trong mắt Hoắc Nguyên Khanh tràn ngập đau khổ, lời muốn nói ra cũng bất giác bị ngăn lại, trong lòng không khỏi nổi lên một trận chua xót.

Kể từ lần trước Hân Du Sinh hôn mê nói ra cái tên này, hân vẫn luôn cố gắng tìm cách lảng tránh không muốn nhắc đến cái tên đó lần nào nữa.

Bởi vì không muốn người bên ngoài nhìn thấy mình thẹn mặt, đồ má hân chỉ biết ngượng ngùng cười khổ, chỉ cần vừa nghĩ tới trước sau đã có người chi phối tình cảm của cậu, sẽ khiến tâm Hoắc Nguyên Khanh như bị nhéo lên không khỏi cảm thấy đau đớn.

Có lúc khi nhìn xung quanh nhà cậu, không hề có nửa tấm ảnh của nữ chủ nhân ngôi nhà, hân sẽ tự lừa gạt bản thân mình là căn bản không hề có cái người tên tiểu Nhu kia.

Nhưng hiện thực thì vẫn là hiện thực, khi hân nghe tiểu An bảo rằng: ” Mama không thích chụp ảnh nha~”

“Cậu... Nhớ cô ấy sao?” Không muốn hỏi, nhưng miệng lại không kiềm chế mà lên tiếng.

“A!”

Nhất thời không cách nào hiểu ý Hoắc Nguyên Khanh, nhưng bất quá chỉ vài giây sau liền có thể hiểu ra “cô ấy” là chỉ ai, mới nhẹ nhàng đáp: “Đương nhiên.”

“Rất nhớ, có đôi khi nhớ rất nhiều ” dừng một chút, mất đi ý cười, không tự chủ mà nắm lấy tay Hoắc Nguyên Khanh đặt lên ngực trái chính mình: ” Mỗi khi nghĩ tới nơi này đều cảm thấy rất đau”

Sau khi nói xong, Hân Du Sinh trong nháy mắt trở nên thất thần, đến khi hoàn hồn mới phát hiện Hoắc Nguyên Khanh biểu tình có chút quái lạ, dường như tâm tình chứa rất nhiều thống khổ, còn chưa kịp suy nghĩ hàm ý trong mắt hân, liền phát hiện tay của nam nhân còn đang bị tay của chính mình kẹp sát ở trước ngực, vội vàng ba chân bốn cẳng buông tay, hai gò má lập tức chuyển hồng, hai tai cũng như bị thiếu cháy.

“Thực... Xin lỗi.” Hân Du Sinh cúi đầu lộp bộp xin lỗi.

Một lát sau, Hoắc Nguyên Khanh vẫn không có trả lời, Hân Du Sinh lặng lẽ dò xét liếc mắt hân một cái, mới phát hiện Hoắc Nguyên Khanh hoàn toàn yên tĩnh, sao vậy a mới giây phút trước còn bình thường, sau khi bị mình nắm tay lại thành ra như vậy, Hân Du Sinh bất giác liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì? Trả lời tôi a!”

Hoắc Nguyên Khanh vẫn không trả lời, Hân Du Sinh liền kêu vài tiếng, Hoắc Nguyên Khanh đột nhiên dùng tay nắm lấy tay phải Hân Du Sinh, dường như vừa mới trải qua thống khổ đau thương chậm rãi hỏi: “Hiện tại còn đau không?”

Vừa dùng tay phải đặt vào ngực trái Hân Du Sinh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cậu, giống như là muốn đem tất cả tình cảm truyền vào linh hồn của cậu.

Đường như bị ánh mắt Hoắc Nguyên Khanh thôi miên, Hân Du Sinh cười cười, lẳng lẳng lắc lắc đầu.

Liếc mắt nhìn Hoắc Nguyên Khanh hơi buông lỏng, cậu nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn. Hân Du Sinh bất giác đứng lên, đối Hoắc Nguyên Khanh cười hậu, sau đó thuận thế kéo tay hắn hướng phòng tiểu An đi tới.

※ ※ ※

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa phòng như chưa từng được đóng lại, bên trong phòng yên tĩnh, chỉ nhìn thấy ánh đèn ngủ ấm áp, cùng với khí tức ngủ say của hai nhóc.

Nắm tay Hoắc Nguyên Khanh, Hân Du Sinh không tiếng động tiếp cận đến bên giường hai đứa nhỏ đang ngủ ngon ngọt.

Dùng ánh mắt yêu thương vô hạn nhìn chăm chú, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc nhu mềm của hai bé hành động ôn nhu, tinh tế, nhưng lại tràn ngập tình thương cùng âu yếm.

Một lúc sau cả căn phòng đều tràn ngập cảm giác an tường, ấm áp, vào lúc đó thời gian cũng như hoàn toàn dừng lại.

Hoắc Nguyên Khanh vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng nhìn động tác ôn nhu của Hân Du Sinh, mặc dù biết chính mình rất ngốc, nhưng vẫn là không nhìn được trong lòng nổi lên chua xót, như vừa mới ăn xong mấy thùng giấm chua.

Âm thầm cười khổ, Hoắc Nguyên Khanh không khỏi hoài nghi, bản thân hắn hiện tại có chỗ nào giống với đã từng bị người khác gọi là nam nhân lãnh khốc vô tình đây.

Mặc dù biết chính mình đối tình yêu mà nói yêu cầu phải to lớn và mãnh liệt, nhưng lại không biết dục vọng chiếm hữu cùng ghen tỵ của bản thân cũng mãnh liệt như vậy.

Mãnh liệt đến khi vừa nghe Hân Du Sinh nói vẫn rất yêu thê tử của cậu, vẫn cứ vì thê tử của cậu mà cảm thấy đau lòng, thì một cỗ khí tức ghen tỵ cùng thù hận mãnh liệt đến cơ hồ như muốn nuốt chửng cả bản thân hắn không ngừng phát tiết.

Mặc dù chưa từng thấy qua thê tử “tiểu Nhu” của cậu, nhưng bản thân từ lâu đã đem tất cả nỗi oán hận trút hết lên người nữ nhân kia, cư nhiên lại dám cướp đi Hân Du Sinh người mà hắn yêu thương nhất.

Thế nhưng, hắn càng hận hơn chính là tại sao ông trời lại không công bằng như vậy, không để cho hắn gặp Hân Du Sinh trước cái người nữ nhân kia dù là chỉ sớm hơn một khắc thôi cũng được. Bởi vì hắn chắc chắn có thể khiến cậu yêu hắn cùng hắn ở một chỗ ngay từ lần gặp đầu tiên, bản thân hắn có thể tự tin đến vậy.

Thế nhưng đã quá muộn, bởi vì Hoắc Nguyên Khanh biết rất rõ ràng, Hân Du Sinh cùng mình giống nhau, đối với ái tình thì luôn đồng dạng và kiên trì.

Mà điều này nguyên bản đối với người mình yêu thì phải nên vui mừng, hạnh phúc, nhưng ngược lại đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn đau buồn cùng thống khổ. Có thể nói nam nhân như Hoắc Nguyên Khanh từ trước đến giờ chưa từng có bất cứ điều gì khiến hắn phải sợ, nhưng đây lại là lần đầu tiên bản thân hắn không tự chủ được mà cảm thấy sợ sệt.

Hắn sợ Hân Du Sinh cánh cửa lòng đã đóng chặt, không bao giờ mở ra; sợ cậu đối với tình yêu của mình là chân thực, sợ tâm cậu đã bị người khác chiếm lĩnh lấp kín, lại không cách nào có thể tiếp nhận tình yêu của chính mình.

Cho nên hắn thống khổ, tuyệt vọng, bất đắc dĩ bị ghen tỵ như sóng lớn mà nhấn chìm, cả tâm tư như bị một bàn tay vô hình nắm chặt tràn ngập đau đớn, bị thương.

Đố kị cùng dục vọng chiếm giữ đang ở trong lòng mà lên men, ngay cả hiện tại Hân Du Sinh đối hai đứa bé đơn thuần chỉ là tràn ngập tình thân yêu thương, nhưng ở trong mắt hắn đều là đồng dạng không thích a!

Ai tới nói cho hắn biết, đến tột cùng có cái biện pháp gì có thể làm cho ánh mắt Hân Du Sinh chỉ dừng lại ở trên người hắn đây?

Van cầu cậu, quay đầu lại nhìn tôi một chút đi!

21. Chương 5-2: Lớn Tuổi Một Điểm 5-2

Từ khi vào phòng Hân Du Sinh liền không nói gì cũng không xoay người lại chỉ nhẹ nhàng thực hiện vài động tác đơn giản, tinh tế giúp hai đứa nhỏ đắp lại chăn, sau đó dường như phảng phất biết được lời van cầu của Hoắc Nguyên Khanh, cậu liền xoay người lại sâu sắc nhìn hắn.

“Tôi rất yêu mẹ của Hoài An, trước kia, bây giờ và tương lai cũng vậy.”

“Tiểu nhu vừa mới bắt đầu đã không ở cùng với chúng tôi, xác thực rất cô đơn, chúng tôi một lớn một nhỏ cũng coi như có thể yên yên ổn ổn mà sống tốt, tuy nhiên cũng sẽ có lúc tiểu An khóc lóc tìm mẹ lúc đó tôi thực sự là rất khổ sở, thời điểm trời tối người yên càng dễ dàng nhớ tới tiểu nhu, nghĩ đến liền không cách nào ngủ được”.

Hai mắt hơi buông xuống, nhẹ giọng hỏi: “Tôi có phải là rất nhu nhược không?”

“Cậu không nhu nhược chút nào, tôi...” Mạnh mẽ nuốt vào hai chữ yêu cậu, Hoắc Nguyên Khanh lại nói: “Cậu là người ôn nhu nhất tôi từng thấy, lại còn là người rất có kiên nhẫn, tôi rất... Yêu thích cậu” không cách nào kiềm nén yêu thương mà nói ra.

“Cảm tạ, tôi cũng yêu thích anh.” Hân Du Sinh không có suy nghĩ nhiều cười cười đáp lại.

Mặc dù biết Hân Du Sinh ngoài miệng nói yêu thích, nhưng căn bản lại cùng mình không giống nhau, dù vậy nhưng cũng đủ khiến trái tim Hoắc Nguyên Khanh không tự chủ được mà run lên, cả người như bị sét đánh qua.

“Nhưng là, tôi hiện tại vẫn sống rất tốt, ” Hân Du Sinh đem ánh mắt chuyển sang hai nhóc đang ngủ trên giường, “Bởi vì có người có thể khiến tôi tín nhiệm cùng ý lại, khiến tôi cảm thấy an lòng. Đầu tiên là Hoài An, sau đó là tiểu Vân..., ” bất đắc dĩ ngưng lại, hít một hơi thật sâu nói ra “... Còn có anh.”

Hoắc Nguyên Khanh như bị điện giật, cả người sững sờ, hoài nghi mình có hay không nghe nhầm ngừng nghe lắm, bản thân mừng như sắp phát điên, trong đầu tựa như sóng triều cuộn cuộn dâng lên.

Mặc dù chỉ là tín nhiệm, ý lại cùng an lòng, nhưng lại đem Hoắc Nguyên Khanh lúc trước còn mù mịt quét đi sạch sành sanh, mang đến vô tận tự tin cùng hi vọng, bởi vì điều này đại biểu cho việc Hân Du Sinh nguyện ý tiếp nhận hắn.

“Xin lỗi, tôi thật giống như đơn phương mà mong mỏi, tôi trước tới giờ vẫn cứ như vậy, có lúc dường như bị thiếu gân, tiểu Nhu cũng vì chuyện này mà mắng tôi không biết bao nhiêu lần rồi, hi vọng anh bỏ qua cho, tôi cũng không muốn quấy nhiễu và mang lại cho anh rắc rối, dù sao cũng không có một nam nhân nào lại thích thú khi nghe nói một nam nhân khác muốn ý lại vào mình, nên...”

“Dừng lại!”

Hoắc Nguyên Khanh biết bởi vì mình thất thần không có trả lời, nên khiến Hân Du Sinh nghĩ rằng bản thân cậu đã quấy nhiễu hắn, vội vàng đánh gãy lời Hân Du Sinh.

Mặc dù trong lời nói đột nhiên lại xuất hiện “Tiểu nhu” khiến hắn đứng ngồi không yên, cảm giác ghét cay ghét đắng, nhưng chỉ cần nghe Hân Du Sinh nói cũng “Yêu thích” mình, sự kích động trong ánh mắt nhất thời bị che lấp đi.

Ôn nhu đem lưng Hân Du Sinh chuyển hướng đối mặt với chính mình, Hoắc Nguyên Khanh làm sáng tỏ nói: “Tôi không có cảm thấy bị quấy nhiễu, ngược lại tôi thấy thật cao hứng khi có thể làm nơi cho cậu ý lại cùng tín nhiệm.”

“Thật sự? Xin đừng nên bởi vì không tiện mà nói dối an ủi tôi ”

“Tin tưởng tôi.” Hoắc Nguyên Khanh trình trọng như tuyên thệ nói ra ba chữ này.

Dùng hai mắt xác nhận tính chân thực trong lời nói, nhưng đáp lại hắn vẫn là sự thần nhiên, vô khí trong suốt.

Như là sợ Hãn Du Sinh không tin, Hoắc Nguyên Khanh vội vã nói tiếp: “Xin tin tưởng tôi, tôi không chỉ cao hứng, còn rất vinh hạnh, nếu như có thể, xin hãy cho tôi nói một câu-tôi cũng yêu thích cậu.”

Nhìn thấy Hoắc Nguyên Khanh cố tình làm ra dáng dấp pha trò giống hài tử, Hãn Du Sinh đã sớm bị ánh mắt của hắn chinh phục, cũng thối phù một tiếng cười thoải mái, tâm trạng có một loại cảm động nhanh chóng tràn ra.

“Tôi cũng cảm ơn anh đã yêu thích.”

Hoắc Nguyên Khanh một lần nữa như bị sét đánh không kịp phản ứng nhất thời thân thể liền lui đến tận cửa. (hình như bị sét đánh hơi nhiều nhỉ....)

Thầm mắng chính mình đầu heo, Hoắc Nguyên Khanh theo hướng Hãn Du Sinh đi tới, chỉ thấy cậu đang đứng tại cửa, tay cầm nắm cửa, chuẩn bị đem cửa phòng đóng lại.

Bước nhanh đi ra cửa phòng, sau khi đem cửa phòng khép hờ lại, hai người liền hướng phòng sinh hoạt đi tới.

Vài bước ngắn ngủn, không có lời nói, tâm lại thật bình tĩnh, giống như biết bên cạnh người này dù có khó khăn hơn nữa cũng vĩnh viễn không từ bỏ.

Mang theo niềm tin mới được xây dựng, đập lên vô hạn sung sướng ôn hòa, tương lai bất đắc dĩ cũng hiện ra trước mắt hảo hảo từng bước tiến lên theo câu “yêu thích” kia.

22. Chương 6-1: Lớn Tuổi Một Điểm 6-1

Trời bắt đầu vào thu, kể từ ngày đó khi chính mình nói ra hai chữ yêu thích kia Hãn Du Sinh đối với hắn tình cờ trở nên thân mật hơn cũng không còn kháng cự như trước kia nữa.

Hơn nữa đối với cái người tên “tiểu Nhu” kia cũng không có bất kì tin tức gì (nói đúng hơn thì bản thân hắn không muốn nghe bất cứ tin gì từ cô ta), không có một chút xiu vết tích nào, khiến tâm tình lo lắng của Hoắc Nguyên Khanh bỗng chốc trở nên thư giãn.

Cho nên Hoắc Nguyên Khanh mấy ngày nay quả thực là tràn đầy hạnh phúc. Tâm tình của hắn tốt, tự nhiên thuộc hạ cũng cảm thấy thoải mái.

Ban đầu là có chút không quá thích ứng khi thấy sếp của mình dõ xuống dáng dấp băng lãnh. Nhưng bất quá trải qua mấy ngày sau đó, phỏng đoán có, tin đồn có, nhiều người thật cao hứng khi biết được tổng giám đốc có người yêu nên cũng thoải mái mà chấp nhận hình tượng mới của ngài.

Ngồi làm việc ở tầng 39, Hoắc Nguyên Khanh cũng không phải không biết có nhiều lời đồn đãi sau lưng truyền đến truyền đi, xôn xao nói hắn “Luyến ái”.

Nhưng hắn không để ý chút nào những lời nói láo như vậy, mà ngược lại còn có vẻ hoang ngênh.

Hoặc là nên nói hắn hoan nghênh như thế là bởi có khả năng ~ bồn quá hoá thật chẳng?.

※ ※ ※

Luyến ái bên trong nam nhân nên là cái dáng dấp gì đây?

Có thể là không rõ nguyên nhân cười khúc khích hay là suy nghĩ, biểu tình, cùng lời nói ôn nhu Các loại.

Thời khắc này Hoắc Nguyên Khanh cho rằng nhất định luyến ái bên trong nam nhân tốt nhất nên là đại ngôn đi. (đại ngôn sao, ở đây có ý nghĩ j trời).

Cầm bút trong tay không hề phê duyệt tập tin mà là nhẹ nhàng chần xuống mặt bàn.

Ánh mắt lấp lánh hữu thần không có tiêu điểm nhìn về phương xa. Từ trước đến giờ khóe môi kiên nghị cũng không tự chủ mà mang theo ý cười.

Ai nói nữ nhân nghiêm túc mới là đẹp nhất, tổng giám đốc hiện tại có dáng dấp suy nghĩ ôn nhu, không phải cũng rất mê người sao?

Lén lút nuốt ngụm nước bọt, thu hồi ánh mắt thất thần thềm muốn nhỏ dãi, tiểu thư ký nhìn ngốc 3 giây, cuối cùng cũng coi như đứng lúc hoàn hồn, nỗ lực duy trì chuyên nghiệp nói: “Tổng giám đốc, ngày hôm nay...”

Lời còn chưa dứt lập tức bị tiếng chuông điện thoại riêng của Hoắc Nguyên Khanh đánh gãy, nhìn hẩn nhận điện thoại, hoàn toàn khác với bộ dáng tám gió bất động như từ trước đến nay nhất thời khiến cô chịu không nổi.

Này là một bộ dáng dấp tràn ngập tình yêu cuồng nhiệt, ở trong mắt tiểu thư ký, thật sự không thể nào nói lên hết lòng hâm mộ a~.

Hâm mộ ở ngoài, trong lòng càng ao ước trong tay có máy chụp hình nha, có thể đem bộ dáng ôn nhu mê người của tổng giám đốc lưu lại, sau đó liền đem cấp cho mấy tỷ mụi khác xem nhất định sẽ vô cùng ghen tỵ và ngưỡng mộ a~, vừa nghĩ tới thôi không khỏi khiến cô cười khà khà~...

Nhưng theo vẻ mặt Hoắc Nguyên Khanh từ ban đầu đến sau khi nhận điện thoại dường như có sự thay đổi, từ từ trở về trạng thái lạnh lùng quen thuộc, tiểu thư ký bắt đầu cảm giác mình vọng tưởng quá mức, không thiết thực.

Trong lòng bắt đầu lặng yên suy nghĩ đến nhiều chuyện lung tung, tỷ như {máy điều hòa nhất định gặp sự cố, nếu không chính mình thế nào lại cảm nhận được hàn khí như vậy.

Hay là thâm mắng khí trời chết tiệt này, lúc lạnh lúc nóng khiến người vừa đổ mồ hôi lại lập tức liền phát lạnh}.

Trò chuyện kết thúc, không khí tựa hồ cũng như ở trên núi cao, mỏng manh khiến người ta có chút không thở nổi.

“Cô đi ra ngoài trước đi.”

Nghe vậy, tiểu thư ký như được đại xá, cung kính vì điểm liền nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Nguyên Khanh.

An tĩnh khép lại cửa phòng, vũng vàng tiêu sái, tiểu thư ký bộ dáng chuyên nghiệp vừa rồi lập tức tan rã như mây khói.

Sau đó, tin tức Hoắc Nguyên Khanh đột nhiên sinh khí khôi phục bộ dáng băng lãnh, như ong vỡ tổ lập tức lan truyền khắp tòa đại lâu Hoắc thị.

※ ※ ※

“Ân... Buổi tối gặp”

Ngữ khí mềm nhẹ nhất quán, bản thân chính mình cũng không biết bên trong có bao nhiêu là mật ý, cúp máy nhưng tâm tình thật giống như muốn bay tới đầu bên kia điện thoại đi.

Mặt nhăn mặt nhăn khéo léo sờ mũi, có chút bất mãn khi chính mình hoàn toàn bị quên lãng, không biết là nam nhân nào lại có thể khiến cho Hân Du Sinh để ý đến, thật là hiếm thấy, mang theo nỗi nghi ngờ nàng không ngừng rút ngắn khoảng cách, từng bước nhích tới gần thêm nữa.

“A!!” Một hồi thất thần, bỗng nhiên nhìn thấy gương mặt khuếch đại của ai kia chiếm toàn bộ tầm mắt, khiến Hân Du Sinh giật mình kinh sợ lên tiếng.

“Tiểu... Tiểu nhu... chị.”

“Em yêu thích hẩn.”

Mặc dù đã quen phương thức nói chuyện của Hân Du Nhu, không có đầu đuôi mà chuyển tiếp đột ngột một câu nói, nhưng vẫn khiến Hân Du Sinh suy suy nghĩ nghĩ, ngờ ngác nói: “Yêu thích cái gì.”

“Hắn nha!”

“Ai!”

“Hắn.” Hân Du Nhu thấy coi bộ không thể làm rõ được vấn đề mới dùng ngón tay nhỏ bé hướng về điện thoại chỉ chỉ.

Biết rõ Hân Du Nhu nói đến người nào, Hân Du Sinh chỉ cảm thấy hai má có chút nóng, có đáp án nhưng đương nhiên chỉ là đáp trong lòng không nói ra.

{Vâng... Mỗi lần nghĩ đến trong lòng giống như có con hươu nhỏ ầm ầm nhảy nhót, như vậy có gọi là thích không?}.

Không có quá luyến ái, nhưng chính mình từ khi vừa thấy mặt đã không rõ hảo cảm, thậm chí phát triển tới hôm nay trong lòng mỗi giờ mỗi khắc đều tràn ngập lo lắng, mọi thứ như nói cho cậu biết, cậu đối Hoắc Nguyên Khanh đã là vượt qua tình cảm hữu nghị thông thường.

Không phải vì xấu hổ mà khiến cậu không muốn thừa nhận cảm giác của mình, ngược lại bản thân cậu rất muốn lớn tiếng nói ra, tuy nhiên có quá nhiều chuyện vướng ngang, cuối cùng chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu.

Nhìn Hân Du Sinh biểu tình từ đỏ mặt chuyển thành bất đắc dĩ, Hân Du Nhu cũng biết cậu trong lòng có chuyện, đơn giản đem cậu kéo xuống nằm nghiêng trên bắp đùi của mình, mềm nhẹ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Không vội mà tìm kiếm giải đáp, mang theo an ủi, ngón tay đặt trong tóc nhẹ nhàng qua lại, tùy ý cậu nhắm mắt cảm thụ phần ôn nhu này, một lúc lâu một lúc lâu sau đó, mới nghe thấy âm thanh nhỏ bé trả lời: “Hắn có đứa nhỏ.” (mấy câu này hình như anh Khanh cũng từng nói a~).

Đứa nhỏ!?

“Hắn có vợ.” Có đứa nhỏ không bằng đã kết hôn đi, mà cho dù có kết hôn cũng không bảo đảm đến đâu bạc rỗng long, hiện tại ly hôn tỷ suất cao như vậy, nói không chừng trước mắt liền là một đôi vợ chồng bất hoà.

Lắc đầu. Vậy nếu không có đi!

“Nếu không vợ, vậy còn có vấn đề gì.”

Bệ vệ lên tiếng, trên trời dưới đất đáng đáp duy ngã độc tôn, nghe vào tai Hân Du Sinh thực tại rất dễ khóc dễ cười.

Tuy rằng đã sớm biết giới tính đối với nàng tuyệt không là vấn đề, nhưng là không thể nói đối phương không có hôn nhân liền khẳng định không có vấn đề nha!.

Nguyên bản nằm trên đùi tỷ tỷ tràn ngập mềm mại ôn nhu nhưng đột nhiên khiến cậu có chút đau đầu, ngồi bật dậy, ánh mắt nhìn thẳng đầy tự tin, cười khổ nói: “Hắn có đứa nhỏ.”

“Tỷ tỷ biết.” Trưng ra bộ dáng người coi chị mình là ngu ngốc sao, sắc giọng vừa vui vừa cần cù nói: “Có hài tử mới tốt, cây trồng đều cần phải lưu lại giống a~, cũng không cần cân nhắc vấn đề nối dõi tông đường rồi!”

Này này! Đến thế mà chị cũng nghĩ được sao.

“Hắn thích là nữ nhân.”

“Hắn cũng chưa nói không thích nam nhân đi!”

Là không có.

“Thế nhưng...”

“Vừa nãy trong điện thoại hắn có đáp ứng buổi tối sẽ tới cùng nhau ăn cơm đi.”

“Đúng. Nhưng là...”

“Hảo, cứ để tỷ tỷ lo, buổi tối liền để lão tỷ đây tới thăm dò hân.”

Ngáp một cái, dần gân dần cốt sau đó nói tiếp, “Mười mấy tiếng máy bay, thật mệt chết người rồi! Ta lên lầu ngủ trước, buổi tối nhớ kêu ta đi nữa đó!”

(thực ra không biết edit như thế nào cách xưng hô của hai chị em nhà này, nên cứ edit theo cách nào mà dễ hiểu nhất thôi nha ...)

“Thu” một tiếng trên má Hân Du Sinh liền lưu lại một dấu môi son điểm sắc.

Không có thể nhưng, cũng Không có nhưng mà, đảo loạn một trận, còn có thể không mang theo bất cứ biểu tình nào mà lên lầu ngủ, đây chính là tỷ tỷ của cậu Hân Du Nhu.

Đáng sợ hơn chính là nàng nói thì sẽ làm, cá tính có một không hai, nghĩ đến đêm nay trên bàn ăn khả năng phát sinh tình hình, cậu bắt đầu cân nhắc không biết có nên gọi điện cho Hoắc Nguyên Khanh hủy bỏ cuộc hẹn hay không.

Biết rõ kỳ tích không phải ngón tay chỉ chỉ liền có, nhưng vì sao trong lòng vẫn ước ao kỳ tích sẽ một lần xuất hiện.

Đối với sự việc này, Hân Du Sinh chỉ có thể tự giấu cùng cười khổ.

23. Chương 6-2: Lớn Tuổi Một Điểm 6-2

Nguyên bản chính mình buổi chiều sau khi tiếp xong điện thoại Hân Du Sinh vẻ mặt liền lạnh lùng, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy không cần thiết dùng sức đóng cửa xe, ba bước cũng thành hai bước tiêu sái đến trước cửa lớn Hân gia.

Khí thế hùng hổ hướng chuông cửa đề tới nhưng ngón tay bất giác đình chỉ, từ trước đến giờ sóng lưng thẳng tắp cũng cứng ngắc bất động.

Hảo nửa buổi mới nản lòng đưa cánh tay thả xuống, lẩm bẫm lẩm bẫm lầu bầu: “Ta có cái lập trường gì đây!?”

Đúng thế! Trừ chính mình đối Hân Du Sinh kia yêu thương không nói ra được cùng với trình độ hữu nghị ở bên ngoài, thì hân có cái lập trường gì đi trách móc nặng nề người phụ nữ kia của cậu đây?

Không phải không thừa nhận, bộc phát phần nộ từ trước đến nay dịch ý đối với người phụ nữ kia không hề nhỏ, cùng với việc Hân Du Sinh dùng vô hạn ngại ngùng nói muốn đem thê tử giới thiệu cho hân, phần ôn nhu cùng thận trọng kia, khiến trái tim hân thật đau.

Miễn cưỡng dùng phần nộ để che dấu nỗi bất an, một đời chưa bao giờ có ý nghĩ muốn trốn tránh bất cứ việc gì nhưng vào giờ khắc này lại không khỏi khiến hân muốn từ bỏ.

Liền tại thời điểm Hoắc Nguyên Khanh muốn quay người rời đi, cửa lớn Hân gia đột nhiên mở ra, người trong cửa, ngoài cửa đều lấy làm kinh hãi.

“Hân giám đốc!”

Hân Du nhu??

“Tổng giám đốc!”

Hoắc Nguyên Khanh!!

Xưng hô đồng thời xuất khẩu, trong mắt hai người đều có một tia nghi vấn { tại sao anh (cô) lại ở chỗ này }.

Giữa lúc hai người hai mặt nhìn nhau, sau cánh cửa truyền đến thanh âm Hân Du Sinh: “Tiểu Nhu chìa khóa xe Hoắc đại ca!”

“Tiểu nhu!” Cau mày.

“Hoắc đại ca!” Rít gào.

Lơ lơ, tất yếu như vậy mà kinh ngạc? Chờ chút, vừa này thật giống như nghe được cái gì mà giám đốc, chẳng lẽ...

“Các người quen nhau a!!”

※ ※ ※

“Hoắc đại ca là tổng kinh lý của xí nghiệp mà ta công tác” Ba người cứ như vậy mà nhìn nhau vài giây cuối cùng chỉ có người nữ nhân duy nhất ở đây mở miệng.

“Như vậy a!” Công việc của cậu chỉ có sách cùng tranh minh họa, thật sự là không rõ được cái gì gọi là tập đoàn xí nghiệp gì đó.

Chỉ có nghe qua Hân Du Nhu nhắc tới công ty nàng công tác quy mô coi như là nhất, nhì tại Đài Loan, dựa vào điều này có thể thấy rằng Hoắc Nguyên Khanh cũng coi như là bậc nhân sĩ tài cao đi.

Tuy rằng Hoắc Nguyên Khanh công tác cùng biểu hiện không có bất cứ quan hệ gì, nhưng nghĩ đến cậu vẫn là không có hảo hảo hiểu rõ công việc của hắn.

Tình cờ hai người tán gẫu đến công tác, cũng là Hoắc Nguyên Khanh đối với cậu quan tâm nhiều hơn, thế nên bây giờ, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng áy náy.

“Muốn đi ra ngoài sao? Thế nào lại không lấy chìa khóa xe?” Hân Du Sinh chuyển ánh mắt nhìn Hân Du Nhu nói.

Hân Du Sinh? Hân Du Nhu?!

Hân a...

“Ta...”

“Đúng vậy a, đúng đấy, tôi vừa vặn muốn đi mua một ít đồ, nếu tổng giám đốc đến, không bằng làm phiền anh theo tôi cùng đi chứ!”

Cũng không quản chủ xe có đồng ý hay không, hai người có quen hay không, Hân Du Nhu một cái liền kéo chặt tay Hoắc Nguyên Khanh.

Không tỏ rõ động tác Hân Du Nhu có ý gì, chỉ hướng Hân Du Sinh đáp lại: “Ta lập tức trở về.”

Nhìn hai người ưu nhã cặp tay nhau đi tới xe, gần đây lão tỷ nhà mình không cách nào đem một câu nói hoàn chỉnh, nghĩ xong Hân Du Sinh cảm thấy trước mắt bóng lưng hai người thế nào thật giống muốn cọ sát nhau đến ra tia lửa.

Nghĩ không thông, đành phải âm thầm buồn bực, có phải cậu trong chớp mắt đã bỏ lỡ chuyện gì quan trọng rồi hay không?

※ ※ ※

Hắn là thủ trưởng cùng thuộc hạ hai người ngồi chung bên trong xe, bầu không khí tuy rằng không thể quá ung dung, nhưng cũng không đến nỗi hiện ra ý đồ xấu xa quỷ quyệt trong lòng.

Tay vững vàng cầm chắc bánh lái, nhưng tâm Hoắc Nguyên Khanh lại có điểm run rẩy, là một loại cảm giác ao ước mong mỏi nhỏ nhỏ.

Mặc dù không có nắm giữ thông tin chi tiết sơ yếu lý lịch của mỗi cán bộ nhưng những điều cơ bản nhất cũng không thể nào không biết a~, hân nhớ tới ~ hân nhớ...

“Hân giám đốc, ta nhớ cô vẫn không có. Khụ ~ kết hôn đi!”

Cổ không được dù sao đây cũng coi là chuyện riêng của người khác, Hoắc Nguyên Khanh bất quá cũng không nên nhảy vào hỏi a~.

“Không có.”

“Kia... Hoài An...”

“Hoài An là tôi cùng Du Sinh sanh hài tử.”

Nghe vậy tâm tình mới nổi lỏng liền trở nên căng thẳng.

Khiến tay hắn đang nắm bánh lái dường như bị đứt đoạn mất huyết sắc mà trở nên xanh trắng. Thời khắc này hắn không còn đủ dũng khí để quay đầu liếc mắt nhìn biểu tình trên mặt Hãn Du Nhu.

“Tổng giám đốc, tôi thật cao hứng, khi biết Du Sinh có người bằng hữu như ngài, mà tôi tưởng ngài chỉ cần những người có tâm thái tinh khiết thôi chứ”.

Câu nói mềm nhẹ nhưng lại tựa như sấm chớp xẹt qua tai Hoắc Nguyên Khanh. Hiệu quả của nó như kim đâm vào tâm, thật đau, khiến người ta muốn phản kích.

Khiến người ta nghĩ...

Muốn cái gì đây?!

Hoắc Nguyên Khanh đột nhiên cảm thấy kinh sợ, trước mặt nữ nhân này, chính mình lại bạc nhược như vậy, thật không có... Lập trường.

“Du Sinh a, không có tâm nhân, đơn thuần giống như hài tử, chỉ cần ai đối xử tốt với nó, nó liền muốn móc tim móc phổi ra cho người đó, luôn cho là trên đời không có người xấu xa.”

Giảo hoạt ý cười trên mắt, Hãn Du Nhu dường như không lộ biểu tình nói tiếp: “Căn bản không biết người khác có thể đối với nó dùng bất kì động tác hạ lưu, tâm địa xấu xa nào, nhưng bất quá tôi tin tưởng tổng giám đốc tuyệt không phải là người như thế mới phải.”

Thầm chê rõ ràng; khiến Hoắc Nguyên Khanh khởi đầu là gương mặt kiên cường nay chuyển sang lạnh lùng nghiêm nghị.

Vốn là nên khiến người khác thấy khó mà lùi bước, nhưng ở trong mắt Hãn Du Nhu lại như người không liên quan, kính tự liền nói.

“Du Sinh a, cái gì cũng tốt, dễ tính, bộ dạng hảo, biết săn sóc người khác, lại thiện lương, nhưng chính là lỗ tai rất mềm mại, đến tôi cũng không chịu nổi, muốn ôm đầu của nó nhìn một cái để xem coi là cái đồ vật gì, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ mơ hồ phạm chút ít, thật khiến cho người khác không chịu nổi muốn cùng nó thoát ly quan hệ a~.”

Bất kỳ thứ gì Hoắc Nguyên Khanh đều nhin được, nhưng Hãn Du Nhu phen này lại nói chuyện khiến người khác nghe qua cứ tưởng bọn họ là vợ chồng tình nhân, nghe vào trong tai hắn lại mơ hồ sinh ra ý định muốn cắt đứt cổ người nào đó.

“Tuy rằng như vậy, nhưng là muốn hai chúng tôi tách nhau ra chính là tuyệt đối không thể được, bởi vì chúng tôi là như vậy yêu đối phương, ai cũng không có biện pháp chặt đứt quan hệ đôi ta.”

Như đang giữ lấy thị uy tuyên cáo, Hoắc Nguyên Khanh coi như tâm đã bị trát ra từng trăm ngàn lỗ, nhưng chỉ có thể cắn chặt hàm răng nghe tiếp.

Hắn có thể chịu đựng bị đặt tại vị trí bằng hữu cả đời.

Nhưng hắn không cách nào nhin được nữ nhân này nói rõ phải đem hắn hoàn toàn trục xuất khỏi Hãn Du Sinh. Miễn cưỡng nói ra khiêu khích:

“Bằng cái gì!”

Đáy lòng ghen đến khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi từ cổ họng bật thốt lên, Hoắc Nguyên Khanh dùng bộ dáng lạnh lùng vô cảm mạnh mẽ liếc Hãn Du Nhu một cái.

Hãn Du Nhu lại hoàn toàn không coi là chuyện to tát gì, thậm chí lộ ra một loại biểu tình hơi đắc ý, hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

“Bằng cái gì nha?”

Chóp mũi thối qua một trận hương vị thuộc về nữ tính, đột nhiên tiến gần thân thể khiến Hoắc Nguyên Khanh lại càng cảm hận.

“Liền dựa vào chúng ta ...”

Ngưng lại một giây, Hân Du Nhu kẻ sát tai Hoắc Nguyên Khanh, nói tiếp:

“... Đồng nhất từ trong bụng mẹ ra tới đi!!”

Ngữ khí sắc bén khiến Hoắc Nguyên Khanh bất giác thẳng xe, trong cuộc đời hắn chưa một lần kinh ngạc nhưng lần này phải thất thố trước gương mặt tươi cười tràn ngập quỷ kế kia.

24. Chương 7-1: Lớn Tuổi Một Điểm 7-1

“ Vậy thì phiền Khanh tử chăm sóc tốt hai nam nhân nhà ta nha ”

Mãi đến tận bên tai tiếp thu được câu nói từ biệt, mãi đến tận máy bay trước mắt nhỏ đến mức không còn nhìn thấy nữa, Hoắc Nguyên Khanh thiết nghĩ Hân Du Nhu còn sống thì không cách nào làm rõ ràng được.

Không làm rõ ràng được tại sao ngày ấy rõ ràng hai người cùng đi ra ngoài mua đồ, Hân Du Nhu bảo rằng nhất định sẽ quay về trừ khử không còn hình bóng nào của hắn.

Không làm rõ ràng được có cái gì lẫn trốn ở trong đó, lại càng không nhận thức được rốt cuộc có âm mưu quỷ kế gì bên trong.

Hân Du Sinh cũng không cách nào làm rõ được chính là tại sao tiểu Nhu đối Hoắc đại ca xưng hô lễ độ từ “ tổng giám đốc ” lại chuyển sang cách xưng hô dị thường “ khanh tử ” như hiện tại.

Hơn nữa càng không rõ được chính mình, khi nhìn hai người họ thân cận lại khiến cậu không khỏi cảm thấy bức mình, có những lúc tiểu Nhu cố tình gọi từng tiếng “ khanh tử ” sau đó bất giác hỏi ...

“Em vẫn tốt chứ, tiểu Du!!”

Kế tiếp tầm mắt cậu sẽ bị khuôn mặt khuếch đại của ai kia chiếm đầy, đi kèm lời nói quan tâm chính là ánh mắt tràn đầy quỷ dị, hơn nữa có lần tại bàn ăn Hân Du Nhu lại nói: “... Khanh tử cùng chúng ta cũng coi như quen thân đi, gọi Hân Du Sinh như vậy cùng người ngoài có gì khác biệt a~, cùng ta như thế gọi “tiểu Du” đi!”. Sau đó dĩ nhiên là Hoắc Nguyên Khanh rất vui vẻ chấp nhận nhũ danh này.

Rõ ràng khi bị tiểu Nhu gọi như vậy cậu cảm thấy rất bình thường, nhưng đổi lại một khi nghe Hoắc Nguyên Khanh gọi, ngược lại khiến bản thân không khỏi ngượng ngùng bất đắc dĩ hai má cùng tai ửng hồng như tiểu cô nương.

Sau đó sẽ khiến Hoắc Nguyên Khanh thật giống lão thao (là lão tham ăn a~) nhìn thấy sơn hào mỹ vị khát vọng dưới con mắt càng trở nên sâu sắc, sau đó một đường hướng phía dưới trào ra ...(ko hiểu a~)

“Tôi...”

“Không có chuyện gì” lời còn chưa kịp nói hết đã bị hành động của Hoắc Nguyên Khanh khiến cho nghẹn lại, hắn vươn tay trường vào bên trong áo lót chữ V chạm vào xương quai xanh của cậu.

“Àn ~ ”

Giọng nam trầm thấp cùng với ngón tay trêu chọc không khỏi khiến cậu phát ra thanh âm ngượng ngùng, thời điểm này mặt Hân Du Sinh càng tăng thêm huyết sắc mà đỏ bừng một mảnh.

Cả người đứng lặng, dường như cả hô hấp cơ hồ cũng không còn quan trọng, lại vô tâm đi chú ý tại sao Hoắc Nguyên Khanh khi tiếp cận mình hơi thở lại nóng rực như vậy.

“Phụ thân, con cùng Tiểu Vân đói bụng, đói bụng a~.”

Phút chốc, một đoạn âm thanh đem Hãn Du Sinh từ trong mê loạn kéo về, lúc này cậu mới chợt phát hiện ra ... bản thân mình cùng Hoắc Nguyên Khanh không ngờ môi lại gần nhau đến thế cơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng sự mềm mại của nhau. (hai tiểu bảo bối à, lần này ta thực sự phải trách hai con a~ sao lại đến không đúng lúc thế chứ*-*).

Cả kinh, vội vàng xoay người lại, trời biết, cậu biết, Hoắc Nguyên Khanh cũng biết, một giây kia, tuy nhẹ, nhưng xác thực bốn mảnh bờ môi đã tiếp xúc lẫn nhau nha.

Vì thế, công lấy thân thể, Hãn Du Sinh một tay một đứa bé, thanh âm mềm mại run run nói ra: “Tôi mang Hoài An cùng Tiểu Vân đi ăn cơm trước.”

Một lớn hai nhỏ tựa như cừu non chạy trốn sói ác mà xông về phía trước, lưu lại Hoắc Nguyên Khanh một mình đứng tại chỗ.

Đương nhiên cậu sẽ không phát hiện, thân ảnh bị bỏ rơi lại đấy, ngón tay đang chạm lên bờ môi, gương mặt mỉm cười hạnh phúc.

Trong tầm mắt của hãn Hãn Du Sinh đang dùng tốc độ xe lửa hướng về phía trước đột nhiên dừng lại, hơi xồm người xuống hướng về bọn nhỏ nói mấy câu.

Hai đứa nhỏ lập tức có phản ứng, Hãn Du Sinh phiên bản Hãn Hoài An khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái, vui sướng vẫy tay về phía mình hô: “Hoắc thúc thúc, phụ thân đang chờ người đấy.”

Còn nhi tử chính mình lại dùng một loại biểu tình {phụ thân người lại làm sai chuyện gì nữa đấy} khiến hãn không lắm nguyện ý giơ tay lên tùy tiện hướng về nhóc lắc lắc hai lần.

Nhi tử như vậy lại không nể nang mặt mũi Hoắc Nguyên Khanh, lập tức nhướng mày thể hiện ý tứ { hành vi của người thật ấu trĩ }.

Thật nhanh đón lấy nhi tử đi đến bên cạnh Hãn Du Sinh đang dắt tay tiểu An, thật chặt chẽ để hai người nhiệt độ giao hòa.

Sau đó cúi đầu trừng lớn Hoắc Trấn Vân, như đang thị uy dùng ánh mắt nói” con còn đi học đấy, nhi tử à.”

Đương nhiên, tất cả những thứ này Hãn Du Sinh vẫn không có phát hiện, bởi vì cậu hiện tại vẫn đang rất tỉnh tể nghiêm túc nhìn đường.

※ ※ ※

Không cách nào tin, nhìn khắp căn phòng đầy những vết tích, Hãn Du Sinh thực sự không cách nào tin được trước kia đây chính là căn phòng sạch sẽ, ấm cúng.

“... Tôi... sẽ bồi thường tổn thất cho ngài... Phiền phức Hãn tiên sinh đem phí dụng này trang hoàng lại căn nhà...”

Nhân viên quản lý cùng người bên cạnh hãn chính là kẻ tạo ra trận tai nạn này, mà người bị hại đương nhiên là cậu rồi, luật sư cẩn thận nói cho cậu biết đối phương nguyện ý bồi thường nhưng hiện tại đối Hãn Du Sinh mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa.

Giấy dán tường, sàn nhà, rèm cửa sổ, ghế sofa, điện, đồ gia dụng, đều không may mắn dường như gặp phải lũ lụt, nghĩ đến phòng ngủ của mình tình huống cũng chẳng tốt hơn là bao.

“Tiểu Vân, nóc nhà trời đang mưa ư, hảo hảo chơi nha.”

Nghe hài tử phát ngôn, Hãn Du Sinh không biết nên khóc hay nên cười.

Nhìn một phòng loạn hết cả lên, cho dù là người có sức chịu đựng giỏi đến đâu cũng đành lực bất tòng tâm.

“Thu thập vài món đồ dùng được, trước tiên dọn đến nhà tôi ở đỡ, chuyện khác chờ ngày mai ngủ dậy hã tính đi!”

Lời an ủi của Hoắc Nguyên Khanh nhanh chóng truyền đến tai Hãn Du Sinh, khiến tâm tình đang náo loạn của cậu có chút trấn định lại.

Hai bên tuy rằng giao tình rất tốt, nhưng mà nhà ở là nơi tư mật cứ như vậy vào ở thì có điểm không thích hợp cho lắm.

Mà không ổn nhất chính là tâm cậu, cứ thế hoảng loạn không rõ lý do a!! (chỉ là dọn về nhà chồng thôi nha ...)

Như là nhìn thấu suy tư của Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh ngược lại cũng không nói ra, chỉ là trực tiếp đem mục tiêu chuyển hướng, nhìn các đồ vật nổi lên đèn trên sàn nhà đọng nước, trực tiếp vớt lấy một con nòng nọc đến chơi bên cạnh tiểu An nói: “Hoài An ngoan, trong nhà ngập nước không thể ngủ, cùng Hoắc thúc thúc về nhà ở có được hay không.”

Nghe vậy, Hân Hoài An ngược lại cũng không dài dòng, trả lời một câu: “Được”

Sau đó lập tức quay lại như xác nhận chuyện quan trọng: “Phụ thân cũng cùng đi sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy con có thể cùng Tiểu Vân ngủ chung sao?”

Xoa xoa sợi tóc mềm mại của nhóc con, Hoắc Nguyên Khanh chậm rãi trả lời: “Đương nhiên không thành vấn đề a.”

Nói thì đúng là nói với Hân Hoài An, nhưng tầm mắt lại là hướng về phía Hoắc Trấn Vân cũng đang rất quan tâm đề tài này, trong ánh mắt lại bao hàm ẩn ý ” tiện nghi tiểu tử ngươi”.

“Tuyệt vời, vạn tuế, Tiểu Vân chúng ta ngủ chung ư!!”

Biết mình chưa chiến mà thắng Hoắc Nguyên Khanh mang theo nụ cười hài lòng, cao hứng nghe hai đứa nhỏ vô tư vui sướng hoan hô.

Như là hoàn toàn không biết Hân Du Sinh đang muốn mở lời từ chối, Hoắc Nguyên Khanh dùng ngữ khí ôn nhu, khiến ai đó không thể cự tuyệt, nói: “Để cho bọn nhóc náo loạn một lúc, tôi cùng cậu thu dọn đồ đạc đi!”

Hân Du Sinh nghe được lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu kia, thấy thế cũng chỉ đành tiểu số phục tùng đa số, chuẩn bị thu thập một ít đồ để qua ở nhờ nhà Hoắc Nguyên Khanh.

“... Kia phụ thân cùng Hoắc thúc thúc ngủ chung là được rồi.”

Hân Du Sinh thề mới vừa rồi là bởi vì sàn nhà quá trơn chứ tuyệt đối không phải vì câu nói kia của Hân Hoài An.

Được cánh tay kiên cường mạnh mẽ đứng lúc đỡ lấy, bên tai truyền đến câu nói của Hoắc Nguyên Khanh: “Tôi thích ý định này.”

Biết rõ ý tứ bên trong lời nói của Hoắc Nguyên Khanh Hân Du Sinh cảm thấy không chỉ là trượt chân mà cả mặt cũng đỏ bừng lên.

Nhìn chân Hoắc Nguyên Khanh bước về phía trước, không che giấu được sự xấu hổ cũng chẳng biết vì sao lại thẹn thùng, Hân Du Sinh vẫn đứng lặng tại chỗ, trong lòng lặng lẽ nghĩ {... Là nghiêm túc... Sao?}

※ ※ ※

Chi bằng là không trâu bắt chó đi cày.

Càng thảm hại hơn chính là kẻ chủ mưu chính là con trai cậu, thằng nhóc kia có bằng hữu liền quên mất phụ thân, cơ hồ còn dám hăm hại cả cha mình nữa chứ.

Hơn nữa đồ đạc cũng không để cho cậu dọn, lấy hành lý thật giống như bắt người a, Hoắc Nguyên Khanh lúc nào cũng trưng ra bộ dáng phòng bị, cứ như là sợ cậu có thể trốn mất vậy.

Mà người kia giờ khắc này đang ngồi ở phía sau cậu làm ra dáng dập thân mật, khiến cậu làm việc cũng nhanh chóng thuận lợi hơn ...

Mang theo nhiệt độ trong phòng, từ xa Hoắc Nguyên Khanh phun a phun về phía cổ cậu.

Kia như có như không, vừa ám muội vừa gợi cảm, khiến Hãn Du Sinh không cách nào tự chế bản thân thật nhẹ mà run rẩy.

“Quá nóng sao?”

“Không... Không biết.”

Trời ạ! Nhất cử nhất động của chính mình thật khiến người ta cảm thấy xấu hổ, không kể đến còn bị Hoắc Nguyên Khanh nhìn thấy.

Hãn Du Sinh vội vàng đem tâm tư đang rời xa của mình kéo về, cậu hảo hảo muốn làm ” chính nhân quân tử” nha.

Mặc dù vậy, nhưng hành động cùng ý nghĩ của cậu dường như không cách nào thoát khỏi cặp mắt sắc bén đang có ý đồ ở phía sau, thậm chí bên mép còn lộ vẻ cười đắc ý.

Bỏ mặc chính mình, ngón tay đang nhẹ nhàng qua lại bên trong lớp tóc dày đặt của Hãn Du Sinh, thỏa thích hưởng thụ sự mềm mại, kia có thể nói là ngay cả tơ lụa cao cấp cũng không thể sánh bằng nha.

Cơ hồ mê muội nhìn nước rút đi, sau đó lại tại vị trí mình trên chộc dưới ánh đèn đường như phát ra hào quang, thật khiến cho người ta không thể kiềm chế muốn đến thân cận.

Mà xác thực thì Hoắc Nguyên Khanh cũng đã làm rồi, dùng môi của hắn thiết thực đi cảm thụ phần hương thơm mềm mại kia.

Sau đó lập tức hắn liền phát hiện chính mình vì quá vong tình mà đưa tới hậu quả, lưng người nào đó lúc đầu như tượng gỗ giờ đã tăng lên đến độ cứng của đá rồi.

“Khô rồi đó.” (anh ấy đang thổi tóc em ấy cho nó khô, ta nhớ là đọc bản QT hình như có khúc đó, nhưng sao lúc edit không thấy nữa).

Là do bầu không khí quá mê người, hay là đêm đã khuya, thời khắc này Hoắc Nguyên Khanh càng không muốn để ý cẩn thận những chi tiết như vậy. Xấu xa đem không khí ấm nóng thổi vào bên tai Hãn Du Sinh, sau đó hài lòng nhìn thân ảnh đang run rẩy bên dưới.

“Cảm ơn...”

Hai mắt dưới kính dao động không dám nhìn thẳng hắn, nhưng lại khiến Hoắc Nguyên Khanh hoàn toàn không cách nào rời khỏi cặp mắt ướt át đáng yêu mê người kia.

“Không khách khí.”

Ba chữ ngắn ngủn đem ánh mắt Hãn Du Sinh tập trung ở bờ môi Hoắc Nguyên Khanh.

“Bất quá nếu thật muốn cảm ơn tôi,...”

“Ừm...”

Cứng rắn, bên trong mang theo mềm mại, dưới ánh đèn tỏa ra mỹ vị khiến người ta thực sự muốn thưởng thức.

“Tôi có thể nhận, lấy thân báo đáp đi!”

Không kịp nhận thức, nghĩ nghĩ muốn đáp ứng, bất quá ngẫm lại một chút ... Lấy thân báo đáp... Lấy thân...”Cái gì!!!”

Đột nhiên thần trí bị đánh thức, đôi mắt người kia ánh mắt còn mang theo ý cười, khiến người ta không biết nên xấu hổ hay tức giận a~.

“... Nói đùa thôi.”

Dùng bộ dạng nghiêm túc như vậy mà nói đùa À.

“Bất quá,... ”

Tâm tình cơ hồ vẫn không muốn từ bỏ ý định chiếm tiện nghi a~.

“Một cái tiểu hôn,... ” ánh mắt liền nghiêm túc sáng ngời, “Hắn là...”

{... Có thể chứ!} lần đầu tiên trong đời, Hãn Du Sinh cướp lời từ trong miệng người khác khiến ai kia chưa kịp nói hết câu của mình. (căn bản là ẻm đã hôn ảnh, khiến ảnh không kịp nói tiếp).

25. Chương 7-2: Lớn Tuổi Một Điểm 7-2

Tại bên trong ám muội mà đung đưa, cái hôn kia hơi thô không giống tình nhân nhưng lại sâu không giống bằng hữu, vừa mềm mại non nớt vừa dịu dàng thơm ngọt.

Rõ ràng như vậy ngây ngô như vậy mặc dù không ra hôn nhưng so với nụ hôn đơn phương, trước đây lại khiến Hoắc Nguyên Khanh cơ hồ sôi trào.

Sôi trào đến không có cách nào nhìn ra biểu tình ngây ngô, khờ khạo của Hãn Du Sinh tựa như tiểu vũ trụ sắp nổ tung, chỉ có thể vội vàng quăng câu tiếp theo: “Tôi đi tắm.”

Bên dưới, hạ thân kia dĩ nhiên cũng đang găng gượng dục vọng.

Liền vội vã hướng cửa phòng tắm đi tới, Hoắc Nguyên Khanh thở gấp cố gắng xoa dịu dục vọng nam tính bản thân, mặc cho chính mình tâm tư phân tranh, vọng tưởng ra dáng hấp nóng bỏng của người kia khi nằm dưới thân mình.

Thoảng chốc buổi tắm ngoại trừ tiếng nước chảy, mơ hồ bên trong còn truyền ra thanh âm động tình của Hoắc Nguyên Khanh hỗn tạp trong đó.

“Tiểu Du...”

Lầm bầm gọi lên tên cậu, Hoắc Nguyên Khanh tràn đầy yêu thương, phun ra bạch dịch sền sệt.

Nhiệt tình tựa hồ đã được dẹp loạn, vòi hoa sen không ngừng mà phun ra bọt nước, chỉ là đêm nay thời khắc đó hẳn hoàn toàn không cảm nhận được sự mát mẻ của dòng nước mát.

※ ※ ※

Nhiều ngày liên tiếp như vậy tựa hồ cũng không tồi, tại thời điểm cậu tỉnh lại đều nhìn thấy gương mặt ngủ quan tuần lãng của hắn, tiếp đến khi người kia tỉnh dậy một ngày mới trước mắt lại bắt đầu.

“Như thế nào lại thành ra như vậy đây?”

Nhìn bộ dáng hoàn mỹ, Hãn Du Sinh tầm mắt không rõ tiêu cự lằm bằm lầu bầu.

Tại sao lại thành ra như vậy!?

Không giải thích được ban đầu căn phòng bình thường của mình đột nhiên bị phá hủy, sau đó bắt đầu dĩ cậu cùng tiểu An dọn đến Hoắc gia, tiếp đó một nhà hai lớn, hai nhỏ bắt đầu cùng nhau sinh hoạt.

Đúng đấy! Hoàn toàn sinh hoạt cùng nhau a~. Đến ngủ cũng thế mà chung một giường.

“Tại sao...”

Ngày ấy, vừa vào cửa, Hoắc gia hai phụ tử rất ăn ý dường như có sắp đặt từ trước, từng người một nắm tay người còn lại hướng về gian phòng của mình.

“Về sau ... Một ngày này ủy khuất cậu theo tôi ngủ chung đi!”

“Không... Không biết.”

Giường lớn quen thuộc, bao trùm bên trên là drap giường màu đen, hơi nhả lên một ít khiến cậu nhớ lại hồi ức lúc trước không khỏi đỏ mặt. (trước kia tiểu Du có đến một lần rồi không biết có ai còn nhớ không nha).

“Mà...”

“Có vấn đề gì sao?”

Hãn Du Sinh hẳn là đang muốn cảm tạ Hoắc Nguyên Khanh, nhưng lương tâm cậu lại bất an khi bắt gặp nhìn thấy ý cười trên gương mặt ai kia.

“Chúng ta cùng ngủ chung ... Ân... như thế này sao??”

“Không thích hợp lắm sao?”

Khi cậu còn đang nghĩ làm sao biểu đạt ý niệm, thì Hoắc Nguyên Khanh lại nói ra lời nói trong lòng mình, khiến cho cậu thẳng tắp gật đầu, hơi thản nhiên nghĩ, quả nhiên Hoắc đại ca cũng là cảm thấy như vậy.

“Như vậy cậu cảm thấy được có phương thức nào tốt hơn sao?”

“Chuyện này...”

Mặc dù không phải tự nguyện ăn nhờ ở đậu, nhưng chủ nhân ngôi nhà như vậy lại quá ôn nhu đi, Hãn Du Sinh đột nhiên cảm thấy chính mình tựa hồ quá không biết cân nhắc.

Lặng lẽ nhìn chung quanh căn phòng, bầu không khí như vậy có chút căng thẳng, nhìn lại một chút Hoắc Nguyên Khanh ánh mắt lóe lên thiện ý, Hãn Du Sinh quyết định đem yêu cầu chính mình nói ra.

“Tôi cùng Hoài An là có thể ở phòng của Tiểu Vân.”

Đưa ra yêu cầu như thế cũng không phải không có nguyên nhân, mặc dù hai nhà giao du hảo tốt, nhưng phần lớn đều là Hoắc gia lớn nhỏ dất nhau chạy sang Hãn gia, còn hiện tại chính mình lại mang theo Hoài An chạy sang ở nhờ mà còn ở lại lâu dài nữa, nên có điểm ngưng ngừng.

Hoắc gia mặc dù rộng lớn, thêm hai người ở tuyệt đối không gây trở ngại, tuy nhiên phòng ngủ cũng chỉ có hai gian, một gian là của Hoắc Nguyên Khanh, gian khác cư nhiên sẽ là giành riêng cho Hoắc Trấn Vân.

Mặc dù có thể để cho Hoài An cùng Tiểu Vân ở chung một phòng, còn mình thì có thể ở thư phòng cũng được. Tuy nhiên bản thân cậu hiểu rõ tính cách Hoắc Nguyên Khanh, yêu cầu như thế nhất định hẳn sẽ không vui, cho nên không phải Hãn Du Sinh đa mặt dày muốn đi cướp phòng Hoắc Trấn Vân, mà là dựa vào tình hình thực tế thì như vậy mới là tốt nhất.

Cẩn thận đem ý nghĩ trong lòng nói ra, nhưng hiện tại điều cậu lo lắng chính là ...

“Phương thức này cũng không tồi, thế nhưng...”

Cười cười nói ra lời khẳng định Hoắc Nguyên Khanh khiến Hãn Du Sinh lo lắng hơi hơi giảm bớt, nhưng hai chữ theo sau đó lại lập tức khiến tim cậu nhảy lên, vội vàng hỏi: “Thế nhưng ... cái gì?”

“Nói thẳng có khả năng sẽ không quá tiếp thu, tôi trực tiếp dẫn cậu đi xem đi!”

Ngữ khí không có chút gì miễn cưỡng, thêm vào bản thân tràn ngập thần thái ung dung, khiến Hãn Du Sinh không kịp nhận ra ẩn ý bên trong.

Cũng bởi vì như thế, tuy rằng nửa điểm đều không biết mình rốt cuộc không thể tiếp thu cái gì, cậu vẫn là ngoan ngoãn đi theo Hoắc Nguyên Khanh đến phòng tiểu Vân.

Khoảng cách gần đi cũng không xa không dài, hai người liền đứng trước ở một gian phòng khác.

Chính xác hơn đó chính là phòng của Hoắc Trấn Vân, mà giờ khắc này cửa đang mở toang ra không chút gì che giấu đem thân ảnh hai đứa nhỏ đang nháo thành một đoàn ở trên giường đập vào trong mắt bọn họ.

“Cậu thấy rồi đó! Đây chính là vấn đề tôi nói tới “

“Tôi vẫn không hiểu vấn đề ở đâu a~?”

Người mù cũng có thể thấy được vấn đề, vậy mà Hãn Du Sinh vẫn không đưa ra được kết luận sao, cho nên khiến Hoắc Nguyên Khanh nhanh chóng đem nghi vấn của mình biểu hiện ra.

“Không hiểu nha...”

Nghe được lời đáp của Hoắc Nguyên Khanh, phảng phất Hân Du Sinh chính là đang suy tư đến tột cùng vẫn không thể giải thích được câu nói của hắn, khiến tâm Hân Du Sinh không khỏi nhảy lên một cái, thực tại có một loại cảm giác, căn bản chính mình là gỗ mục nha.

“Đơn giản mà nói... “

Cười nói Hoắc Nguyên Khanh càng khiến Hân Du Sinh nghi vấn ngày càng tăng, đôi mắt óng ánh nhìn người trước mặt.

“... Giường quá nhỏ.”

Nghe vậy Hân Du Sinh hai mắt không khỏi trừng lớn, nhưng bất quá Hoắc Nguyên Khanh biểu tình lại rất nghiêm túc, nên cậu chỉ có thể nói lắp ra: “Nhưng... Nhưng là...”

“Tôi biết đó là giường đôi, “

Đúng đấy ~ đúng đấy

~~“Thế nhưng một lớn một nhỏ ngủ chung thì lại biến thành giường nhỏ rồi!!”

“?!”

“Tôi cũng không thể làm một người chủ nhà thất trách được, khiến cho khách quý buổi tối khi ngủ cảm thấy không khỏe a~”.

“Sẽ không, sẽ không.”

Liên tục lắc đầu không ngừng phủ nhận ý kiến, Hân Du Sinh căn bản không phát hiện Hoắc Nguyên Khanh khi nói hai chữ “khách quý” kia có điểm hơi mập mờ nha.

“Bất quá tôi như vậy cũng không quá chuyên chế, hay chúng ta hỏi một chút hai tên nhóc kia xem ý kiến thế nào đi”.

Tựa hồ chú ý tới Hân Du Sinh có vẻ kinh ngạc, Hoắc Nguyên Khanh lộ ra vẻ mặt có chút ngượng ngùng vội vàng chuyển một câu.

Nghe vậy quả thực như được đại xá, Hân Du Sinh cuối cùng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, đương nhiên cũng không có tinh thần đi chú ý tới có người thừa dịp chấy nhà hôi của cầm thật chặt tay của cậu trong khoảng thời gian ngắn.

Hai tên tiểu quỷ kia chính là đang vui đùa, quấy phá, đến nỗi hai vị đại nhân đứng ở cửa phòng có một số vấn đề nho nhỏ căn bản cũng không cách thu hút sự quan tâm của chúng, mãi đến khi hai người bọn họ nắm tay đi tới trước giường, hai nhóc mới ngưng náo loạn.

Hoắc Nguyên Khanh lần này liền hồi phục trạng thái bình thường hướng Hoắc Trấn Vân hỏi: “Cái giường này có phải là chỉ đủ cho con cùng tiểu An ngủ thôi phải không, Hân thúc thúc ngủ cùng có phải là rất nhỏ không.”

“Vâng.”

Tất cả không nghĩ tới Hoắc Trấn Vân lại nghĩ cũng không thêm nghĩ liền đáp lại, như vậy rõ ràng cùng sự thực có điểm không hợp lý cho lắm, Hân Du Sinh nỗ lực trợn to mắt muốn nhìn rõ ràng đến cùng là hai phụ tử này rốt cuộc muốn giở trò gì đây.

“Cậu xem, Trấn Vân cũng cho rằng như thế, cho nên e là cậu phải ủy khuất mà theo tôi ngủ chung đi!”

Hoắc Nguyên Khanh nói rõ ràng là rất thân mật, nhưng phản ứng của Hân Du Sinh lại là bất đắc dĩ chấp nhận, cuối cùng chỉ đành ngậm ngùi rời khỏi gian phòng.

“Phụ thân “

Hoài An bỗng nhiên ngọt ngào vang lên, tiếng kêu giống như cứu mạng, khiến Hân Du Sinh dao động lộ ra nụ cười, ngược lại làm cho phụ tử Hoắc gia bất giác đen mặt.

Bất quá câu nói tiếp theo lại lại lập tức khiến ba người thay đổi lập trường, “Người cùng Hoắc thúc thúc dắt tay nhau a!”

Hần Du Sinh đột nhiên nghiêm mặt lúng túng suy nghĩ ... Là thời điểm nào đã nắm lấy... Mà trọng yếu hơn ... Rốt cuộc là ai nắm lấy ai trước tiên...

Hoắc Trần Vân như là việc không liên quan tới mình một bên ngồi xem trò hay, đồng thời bắt trước hành động phụ thân nắm chặt lấy bàn tay non mềm của Hân Hoài An.

Hoắc Nguyên Khanh không ngờ tới tiểu oa nhi đôi mắt sắc bén nhưng lại không có sổ sàng lúng túng khi bị bắt quả tang ngược lại là lộ ra bộ dáng tự đắc.

Hai tay nắm lấy nhau, một giây dao động lại bị bắt được, xuyên thấu qua lòng bàn tay nhiệt độ tăng lên khiến cậu không khỏi ngưng ngừng.

“Cho nên muốn ngủ chung với nhau sao?”

Ngôn ngữ ngây thơ bây giờ nghe lên quả thực vô cùng đáng sợ nha, nhưng người kia lại vui mừng, tiêu sái một câu: “Đúng vậy a, bởi vì Hoắc thúc thúc thích nhất cha con a!”

Lúc này cậu cảm thấy dường như cả thân thể đều nóng ran nhiễm hồng, đứng ngốc đến mức như thế nào bị bắt kéo về phòng cũng không rõ lắm.

26. Chương 7-3: Lớn Tuổi Một Điểm 7-3

“... Tại sao...”

Tại sao chính mình lại dễ dàng như vậy nghe lời Hoắc Nguyên Khanh, kia rõ ràng là tiêu chuẩn giường đôi, lại bị hấn nói thành giường nhỏ dành cho tiểu hài tử dùng, lại dễ dàng như vậy từ bỏ ý định muốn ngủ cùng nhi tử.

Hơn nữa thật đơn giản đã bị một câu “thích nhất” làm cho kinh sợ đến thần hồn điên đảo.

Sau đó ngày đêm đi suy tư người kia đến cùng là dùng cái dạng tâm tư gì để nói ra lời như vậy.

Khi thì thân mật khi thì lại giống như bằng hữu, làm cho cậu có chút động tâm, có chút mong đợi, nhưng hơn hết vẫn là sợ sệt.

Sợ chính mình nghĩ sai ý, sợ chính mình mất đi người này, càng sợ mình bị xem thường trong mắt ai kia.

“Ai...”

Lại một tiếng thở dài kết thúc những ý nghĩ đang đấu tranh lẫn nhau trong đầu, nghe được thanh âm trò chuyện từ xa truyền đến, Hân Du Sinh ngồi dậy chuẩn bị tiếp đón một đại, hai tiểu sắp bước vào.

Nhìn thân ảnh tự tin kia, trong lòng càng nghĩ, e rằng không nên nghĩ nhiều tới như vậy, chắc hẳn là tự chính mình bước sang... Một khác bước khác mà thôi.

※ ※ ※

Trên bàn ăn Hoắc gia ngày hôm nay vẫn náo nhiệt như cũ, phải nói từ khi Hân Du Sinh vào ở thì nơi đây mới bắt đầu có không khí của một gia đình bình thường vui vẻ, ấm cúng.

Đối với tình cảnh như thế, Hoắc Nguyên Khanh sớm đã tha thiết ước mơ, mỗi ngày ôm lấy mừng rỡ, vui sướng trong lòng.

Ngay cả Hoắc Trần Vân cũng thoát khỏi bộ dáng của một tiểu lão đầu, thể hiện ra khí chất của một đứa nhỏ bình thường.

Hắn biết bản thân mình luôn luôn không xứng là một phụ thân tốt trong miệng của người khác.

Ít lời, trầm mặc, mặc dù không thể nói là quá nghiêm khắc, nhưng xác thực cũng không phải quá từ ái.

Đối với nhi tử tuy rằng yêu thương nhưng lại không trực tiếp biểu hiện ra ngoài, do đó cũng khiến Hoắc Trần Vân còn nhỏ tuổi nhưng lại xuất hiện bộ dáng gần như phụ thân của mình – ít lời trầm mặc lại thiếu biểu tình.

Hoắc Nguyên Khanh bản thân đối Hoắc Trần Vân như vậy cũng không có quá để ý, dù sao lớn lên giống mình thân thể cường tráng, tâm lý khỏe mạnh là được. (ừ thì thân thể cường tráng, còn tâm lý thì ta ko chắc nha ...)

Nhưng bây giờ nhìn nhi tử thỉnh thoảng cũng biết vui, biết cười, không che giấu biểu hiện ngây thơ, khả ái, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy được Hoắc Trần Vân là thực sự vui sướng nha.

Mà hết thấy điều này nên cảm tạ Hân gia một lớn một nhỏ hai nam nhân kia xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ.

Vừa nghĩ tới cậu a!

Ánh mắt đang ngắm nhìn hình ảnh hai đứa nhỏ vô tư, hồn nhiên, lập tức chuyển hướng tìm kiếm thân ảnh của ai kia, không ngờ đập vào mắt của hắn là cặp mắt to tròn, mê người dường như đã nhìn hắn từ rất lâu rồi.

Ánh mắt kia chăm chú mà nhiệt liệt, tiêu điểm tập trung tại địa phương khiến Hoắc Nguyên Khanh tim đập có chút tăng nhanh.

Không kịp phản ứng, chốc lát phủ lên khuôn mặt của hắn một làn da mềm mại, còn có một loại xúc cảm nóng ấm lướt nhẹ qua bờ môi.

Lại sợ bất giác bản thân nhận định sai lầm, khiến Hoắc Nguyên Khanh lần thứ hai đối mặt với nụ cười ôn nhu khả ái như ánh triều dương của nam nhân, tim thật giống như mất khống chế lại giống như đang nổi lên một trận kinh hoàng.

“Cậu... Vừa rồi ...” ... Là hôn sao?

Hi vọng rất nhỏ, nhưng Hoắc Nguyên Khanh vẫn không buông tha lấy hết dũng khí hỏi lại, chỉ là khẩu khí có chút ấp úng a~.

“Vừa rồi??”

Đã sắp muốn đứng ngồi không yên Hoắc Nguyên Khanh lại nhìn thấy bộ dáng như không có việc gì của Hân Du Sinh, càng khiến hắn không cách nào nói ra lời, đành phải lấy ngón tay của mình hướng lên môi chỉ chỉ.

Vừa thấy hành động của Hoắc Nguyên Khanh, gương mặt trắng nõn của Hân Du Sinh lập tức phỉếm hồng, thấy thế Hoắc Nguyên Khanh chợt cảm thấy ái tình tựa hồ đã cách mình chẳng còn bao xa nữa.

Bất quá câu nói tiếp theo của Hân Du Sinh lập tức cho hắn biết chính mình quả nhiên quá ngây thơ, suy nghĩ ảo tưởng.

“Xin lỗi, Tiểu An ăn đồ ăn dính vào bên mép thời điểm tôi đều xử lý như vậy.”

Cứ như vậy, suy nghĩ tốt đẹp của Hoắc Nguyên Khanh lập tức bị tổn hại.

Trong khoảnh khắc từ trên thiên đường lại rơi xuống tận địa ngục, Hoắc Nguyên Khanh chỉ cảm thấy vừa rồi còn hưởng mình vấy tay ái tình, lúc này lại thật giống như ở bên tai nhỏ giọng nỉ non: { Ở trước mặt tôi, anh còn quá non rồi!! } Theo sau đó sẽ là ” ha ha ha” tiếng cười nhẹ nhàng càng ngày càng xa.

Ngày này, dương quang vẫn như cũ tốt đẹp, hai tiểu tử vẫn như cũ vô tư, thay đổi là Hoắc Nguyên Khanh giống như mây đen bao trùm đỉnh đầu.

Nếu như không phải trên đầu hắn mây đen phủ một mảng lớn, hắn sẽ không bỏ qua cho con trai mình, tiểu tử đó như vậy lại lập tức học theo rầm rập, từ trên môi Hân Hoài An rõ ràng không nửa điểm thức ăn, như thể mà lại trộm được một cái hôn thể kia chứ.

Đương nhiên, hần lại không phát hiện Hần Du Sinh kia tuy rằng đỏ má, nhưng bên môi lại khê mang theo ý cười nho nhỏ tựa như đạt được quý kế, hoặc là có thể nói ... đặc ý đi.

※ ※ ※

Từ sớm đến muộn, vì một cái hần rất hy vọng, nhưng hần không phải là hôn, Hoắc Nguyên Khanh tâm như bị đầu đạn chấn động.

“xin thề, kia rõ ràng là một cái hôn!”

“cậu ấy nói không phải.”

” người vẫn là tin tưởng thức ăn dính vào khóe miệng a!”

” đương nhiên, tiểu Du sẽ không gạt ta.”

“ ... “

“không phải như vậy thì tại sao cậu ấy lại nói thế.”

“coi như quen thuộc giúp đỡ nhỏ xử lý vậy, nhưng là người nói ai sẽ đối một người lớn làm ra chuyện như vậy nha”

“ ... “

” vậy người nghĩ sao?”

” ta cái gì đều không biết”

“ ... “

“người có nghĩ tiểu Du có phải hay không có chút yêu thích ... Là vượt qua tình bạn kia.”

“đó là người nói!”

” hần là đi! Dù sao cậu ấy đã giúp ta đem đồ ăn trên khóe miệng liếm rơi mất”

“cái kia biểu thị người cùng tiểu An là cùng một đẳng cấp thôi.”

“nhưng là người rõ ràng vừa nói: Ai sẽ đối người lớn làm ra chuyện giống như vậy a~”

“coi như là người lớn nhưng có lúc cũng sẽ rơi vào mơ hồ đi.”

” có đúng vậy không...”

“ ... ”

“đến cùng là có thích hay không đây?”

” nhất định là vượt qua bằng hữu yêu thích rồi!”

“yêu thích và thích về tính chất có giống nhau hay không?”

“ ... “

“kia đã đến lúc rồi sao?”

“có lẽ vậy!”

“có thể nói sao?”

“ ... ”

“lỡ bị cự tuyệt rồi sao?”

“nếu liền được tiếp thu thì sao?”

“có thể nói...”

“Tôi yêu cậu ...” ... À.

Đột nhiên xuất hiện một câu nói, khiến phòng hội nghị nguyên bản đang báo cáo nhất thời trở nên yên tĩnh. Tham dự hội nghị mỗi người người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, nhưng chính là nhất gan không ai dám nhìn về phía người nói ra câu này.

Đột nhiên phòng hội nghị yên tĩnh khiến nguyên bản thần du bên trong Hoắc Nguyên Khanh tỉnh táo lại, ánh mắt sắc bén quét qua xung quanh, từng cái đầu một lập tức cương quyết cúi thấp xuống.

“Thế nào, lẽ nào ta không ở đây, các người cũng là như thế này mà im lặng sao?”

Đây là phần vô có a~, người ở chỗ này coi như trong lòng biết cũng không dám làm rõ, mặc dù lão bản tuy nói trào phúng, nhưng là không phải không có lý.

“Tiếp tục đi! Vương quản lý, hội nghị người tiếp quản. Trần bí thư ghi chép lại, chỉnh lý xong sau đó đặt trên bàn ta.”

Vừa dứt lời, Hoắc Nguyên Khanh tức khắc rời chỗ, nghĩ đến nếu vẫn còn ngồi chỉ khiến người khác thêm chế giễu.

Cửa phòng họp vừa đóng, nguyên bản không gian an tĩnh lại truyền đến từng trận tiếng nói, chỉ là không biết là đang bàn về vấn đề gì mà thôi.

Vừa nghĩ đến điểm này, Hoắc Nguyên Khanh không khỏi lộ ra nụ cười khổ, nghĩ thầm này đúng là không biết giữ hình tượng mà, về sau “Khí tiết tuổi già khó giữ được a!”

Làm việc cũng hảo, nghỉ ngơi cũng hảo, cả ngày Hoắc Nguyên Khanh cứ như vậy trong đầu không ngừng tiến hành đối thoại.

Có lúc trao đổi quá kịch liệt, còn có thể xuất hiện tình trạng lảo đảo lảo đảo.

Nếu may mắn, địa điểm sẽ là ở trong văn phòng của chính mình.

Vận may kém hơn một chút, thì sẽ như là vừa rời tại chỗ đông người mà phát tiết, khiến người nghe được không biết là hân đang ngọt ngào hay là có tâm sự phiền muộn.

Ngơ ngác đứng ở tầng 39 nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoắc Nguyên Khanh nguyên lai dự định chăm chú công tác, nhưng chẳng biết từ lúc nào bản thân lại mất tập trung như vậy.

Cửa sổ sát đất không có che giấu hiển hiện ra bộ dáng Hoắc Nguyên Khanh, tựa như hồn bay phách lạc, lại tựa như có điều đang suy nghĩ, nhưng bản thân hắn lại muốn mắng chính mình: “Hoắc Nguyên Khanh a! Người thật sự là cái ...”

Nhất gan sao?

Loại nhất gan sao?

Ai, có phải là chuyện khó khăn gì đâu a~, đúng là nam nhân vô dụng đi!

Tâm tư một chút liền một chút nhẹ nhàng trở về bên người, chính mình như vậy nhớ nhung cậu, sợ cậu sẽ không tiếp nhận chính mình, nhưng có thể hay không cũng yêu chính mình, có thể hay không cũng đồng thời nghĩ đến... Chính mình...

27. Chương 7-4: Lớn Tuổi Một Điểm 7-4

Dưới bầu trời êm ả, Hân Du Sinh nguyên bản đang đứng cười ngốc, lẳng lẳng nhìn ánh nắng chiều rực rỡ, liên thủ nắm lấy cánh tay hai đứa nhỏ đứng ở ven đường.

Một giây, hai giây, ba giây ... vô số giây trôi qua, hai đứa nhỏ mặc dù kiên trì rất tốt, nhưng đến giờ khắc này cũng không còn nhìn được nữa.

Hân Hoài An đầu tiên làm khó dễ, nhẹ lay động mấy lần tay cậu, nãi thanh nãi khí nói: “Phụ thân ngơ ngác, đói bụng đói bụng.”

Ngơ ngác!?

Là chỉ mình đang ngẩn người sao?

Nghe được nhi tử lên tiếng Hân Du Sinh lúc này mới vội vàng hồi thần nói: “Xin lỗi a! Phụ thân mới vừa nghĩ đến một chuyện, cho nên liền ... Ngơ ngác ...”

Thực sự là khả ái a, không nhịn được mà bật cười Hân Du Sinh hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ non mềm của Hân Hoài An.

Nhìn lại bên này Hoắc Trấn Vân từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng, yên tĩnh trầm ổn nhìn như thế nào cũng không giống một đứa nhóc 5 tuổi, tâm Hân Du Sinh lại càng mềm ra.

Ngũ quan nho nhỏ khắc sâu, anh tuấn giống như ai kia, cậu chợt nghĩ Hoắc Nguyên Khanh lúc 5 tuổi có phải hay không cũng là cái bộ dáng như thế này sao?

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, tâm tình khiến cho cậu không nhịn được hướng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đặt lên một nụ hôn trùi mền.

“Tiểu Vân cũng đói bụng rồi phải không! Chúng ta khẩn trương đi về nhà nha!”

“Ừm”

Tiếp tục hướng Hoắc gia đi tới, hai bóng người nho nhỏ tay trong tay đi phía trước, Hân Du Sinh thì lại duy trì khoảng cách một bước theo phía sau.

Cao hứng đi phía trước Hân Hoài An không dự định sẽ quay đầu lại, nhưng nhóc có một vài vấn đề nho nhỏ cần hỏi phụ thân a~.

“Phụ thân, tại sao lại ngơ ngác rồi cười a!”

“Bởi vì phụ thân đang suy nghĩ chuyện a!”

“Chuyện vui về sao? Là cái gì vậy ạ?”

“Là một người phụ thân rất yêu thích.”

“Ai vậy!”

“Là Hoắc thúc thúc a”

Trả lời nhi tử đầy bụng nghi vấn, Hân Du Sinh trước sau mang theo ý cười, nhìn ánh mắt không rõ ý của Hoắc Trấn Vân.

Ánh mắt kia, cực kỳ giống ánh mắt Hoắc Nguyên Khanh sáng nay khi bị cậu dùng lý do liếm đi thức ăn bên mép mà trộm hôn một cái.

Vừa nghĩ tới hành vi can đảm sáng nay của chính mình, Hân Du Sinh không tự chủ hai gò má lại ửng hồng.

Coi như ngưng ngừng, nhưng trong lòng vẫn là ngọt ngào, giơ lên ngón tay trở đặt trước môi đối Hoắc Trấn Vân làm ra động tác nhỏ “Đây là bí mật, không thể nói cho baba biết”.

Vốn tưởng rằng Hoắc Trấn Vân nhiều nhất chỉ gật đầu đáp lại, nhưng cậu không ngờ tới nhóc lại học theo thần thái của tiểu An mà làm ra động tác giống như chính mình, hơn nữa còn không linh hoạt lắm đối với chính mình nháy mắt một cái.

Điều này biểu thị chính mình trong lúc vô tình tìm được đồng minh sao?

“Cho nên yêu thích Hoắc thúc thúc thì sẽ ngơ ngác a!”

Mặc dù không cách nào biết được nhi tử chính mình từ đâu lại rút ra được kết luận này, cũng không có cách nào giải thích được mối quan hệ giữa yêu thích và ngơ ngác là như thế nào, Hân Du Sinh chỉ đành hài lòng đáp lại: “Đúng vậy a! Bởi vì yêu thích, cho nên mới có thể ngơ ngác.”

Vừa dứt lời, Hoắc Trấn Vân lại lập tức thu về bộ dáng ngây thơ khả ái như lúc đầu.

Hân Du Sinh không kiềm hãm được mà nhớ tới người kia, có hay không cũng sẽ đối mình làm ra động tác pha trò như vậy.

Một đại nam nhân, khôi ngô cao lớn, lại cùng nhi tử làm nên những động tác như thế, có thể hay không cũng sẽ ... Ngơ ngác giống mình đây?

Đứng tại vùng trời này, đột nhiên lại ảo tưởng nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Muốn nói cho hắn biết để kết thúc mỗi ngày từng tí từng tí điều tưởng nhớ hắn.

Muốn nói cho hắn biết bọn nhỏ này đúng là đồng ngôn đồng ngữ a~.

Muốn thành thật nói cho hắn biết: “Tôi là lừa gạt anh, anh bên mép căn bản là không có đồ ăn.”

Muốn nói cho hắn biết mình ngơ ngác.

Bất quá ngàn vạn không muốn nói cho hắn biết bản thân yêu thích hắn liền ngơ ngác nha.

Thế nhưng nếu như mình đối hắn nói: “Tôi ngơ ngác vì nhớ đến anh ”

Thì anh có phải là cũng sẽ vì tôi mà ~ ngơ ngác không.

※ ※ ※

Mở khóa, vào cửa, đóng cửa, động tác này đã thành thói quen, nhưng ngày hôm nay lại không có thân ảnh to to nhỏ nhỏ đón lấy, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy có chút cô quạnh.

Đã gần một tháng, chính mình đã quen thuộc cuộc sống có cậu ở bên cạnh. Vậy nếu như nhà tu sửa kết thúc, cậu sẽ không còn ở cùng nữa, như vậy bản thân hắn phải làm thế nào cho phải đây?

Lắc lắc đầu, vứt bỏ một ít ý nghĩ u ám, thay vì chính mình ở đây lo lắng suy tư, chi bằng nên đi tìm một chút mùi hương của người ấy đi.

Tìm mùi hương của một người chung một nhà không phải là chuyện khó gì, ít nhất ý nghĩ vừa mới thoáng qua Hoắc Nguyên Khanh đã có thể tìm được mục tiêu nha, vừa nghĩ vừa hướng phòng tắm đi tới.

Để cung cấp nơi riêng tư cho việc thay y phục, phòng tắm của Hoắc gia cùng với phòng thay đồ đặc biệt tách ra làm hai gian riêng biệt, được ngăn cách bởi cửa kéo bằng gỗ được chạm trổ hoa văn sương mù bằng pha lê. Nói cách khác muốn tới phòng tắm trước hết phải đi qua phòng thay quần áo mới có thể đến được.

Hoắc Nguyên Khanh hiện tại chính là đang đứng ở bên ngoài cửa phòng thay quần áo, không tính tiến vào buồng tắm, bên trong vang ra tiếng dội nước, tình cờ chen lẫn trong đó là thanh âm sắc bén của hai đứa nhóc kia, Hoắc Nguyên Khanh coi như không có tận mắt nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bên trong náo nhiệt đến mức nào.

Tại trong ảo tưởng của chính mình bất giác hắn vô tình mở ra cánh cửa ngăn cách, sau đó dường như lập tức ... Bị đoạt đi hơi thở.

Đập vào trong mắt hắn chính là thân ảnh Hân Du Sinh quần áo chỉnh tề nhưng lại gần như trần truồng.

Có lẽ là do giúp hai tên tiểu quỷ kia tắm, Hân Du Sinh bây giờ ăn mặc đặc biệt nhẹ nhàng đơn giản, trên người cậu như thường lệ là áo T-Shirt bông trắng, phía dưới là một cái quần thể thao ngắn nhìn đến mê người.

Hai chân dường như không thường xuyên tiếp xúc với ánh nắng, trắng mịn thon dài cơ hồ có thể tương đương với chân người mẫu a~, liên tiếp từ trên đến tận mắt cá đều không giống chân nam nhân, những ngón chân nhỏ thon dài lộ ra màu phấn hồng mỹ lệ, hoàn toàn xinh đẹp tuyệt trần, không khỏi khiến người ta muốn gặm cắn một cái.

Nhưng điều khiến nam nhân không cách nào dịch khỏi tầm mắt chính là địa phương dưới chiếc áo kia vì bị thấm nước mà mất đi chức năng che chắn, làm lộ ra đôi châu (chắc mn cũng hiểu mà nhỉ) diễm lệ kia.

Hai điểm hồng trước ngực Hân Du Sinh nhỏ nhắn xin xắn lại khả ái, cơ hồ vừa nở nang rắn chắc vừa mang màu hồng nhạt của hoa quả, khiến Hoắc Nguyên Khanh nước bọt chảy ròng ròng, chỉ muốn tiến lên cắn một ngụm để xem mùi vị đó có tươi ngon giống như bản thân hắn tưởng tượng hay không.

“Anh đã về rồi!”

“Hoắc thúc thúc đã trở lại.”

Cùng nhau bắt chuyện nhanh chóng kéo về lý trí Hoắc Nguyên Khanh suýt chút nữa đã bùng nổ, bất quá thanh âm bên trong có người mà hắn yêu nhất lại có nhi tử khả ái kia, nhưng chính là không có thanh âm của con trai hắn.

Tuy rằng trong lòng nắm chắc, bất quá Hoắc Nguyên Khanh vẫn là quyết định vẫn nên thử xem sao, đem ánh mắt của mình đặt lên người nhi tử tỏ ra vẻ mặt hảo hảo quan tâm.

Đúng như dự đoán, ánh mắt Hoắc Trấn Vân thẳng tắp đối đầu, lộ ra bộ dáng chính là {Người quấy rối bọn con rồi đấy! Phụ thân thật phiền phức}.

Hoắc Nguyên Khanh mắt híp lại, trong lòng thầm nghĩ {khá lắm, ăn ta xuyên ta, cánh còn chưa mọc đủ đã dám chê lão tử nhà ngươi phiền phức rồi}.

Đang muốn tìm phương pháp hảo hảo trêu đùa để trả thù đứa nhóc không biết lễ độ này, bất chợt đuôi mắt Hoắc Nguyên Khanh lóe sáng nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn xin xắn đang tươi cười kia.

“Tiểu hài tử ngoan, biết cùng Hoắc thúc thúc chào hỏi.”

Hoắc Nguyên Khanh ôn nhu lấy tay xoa xoa tay Tiểu An, ánh mắt lại khá có thâm ý nhìn nhi tử.

Chỉ thấy Hoắc Trấn Vân ánh mắt không rời nhìn chăm chăm vào cánh tay tiểu An đang bị hắn xoa nắn, trong mắt dường như phát ra tia lửa, bộ dáng cảm phần nhưng vẫn cố kiềm nén.

“Không giống Tiểu Vân, đều không để ý thúc thúc, ta nghĩ... Ai ~ ”

Lời than thở này thực sự là quá lợi hại rồi, lợi hại đến khiến mọi người không khỏi điều yên lặng, Hân Du Sinh nghe được lập tức tròn đôi mắt, dáng dấp kia, thực sự là rất khả ái nha.

Thấy thế, Hoắc Nguyên Khanh càng đặc ý hướng Hân Du Sinh âm thầm chớp mắt, khiến cậu không nhịn được muốn bật cười, nhưng là sức chịu đựng vẫn rất lợi hại nha chỉ là lắc đầu cười nhẹ.

Coi như cái thờ dài này đối với người khác thực sự là mắc cười đi, nhưng mà dùng để lừa gạt một đứa nhỏ 5 tuổi thì quả thực là dư sức a~...

“Muốn cái gì?”

Xem đi! Đây không phải vẫn là một đứa nhóc thiên chân khả ái, đơn thuần, Tiểu Ngư Nhi mắc câu rồi!

“Muốn ...” Khóe miệng sắp cười đến nơi nhưng vẫn cố làm ra vẻ đau thương “Tiểu Vân nhất định là không muốn để cho ta làm ba của nó rồi.”

Cho dù người có hỏa nhãn kim tinh* cũng không làm gì được ta!

(*) Hỏa nhãn kim tinh: cái này ai xem phim tây du ký chắc cũng biết mà nhỉ?

Dùng ánh mắt khiêu khích nói ra.

Nhìn Hoắc Trấn Vân một điểm nhỏ đều không chịu thua, Hoắc Nguyên Khanh có một chút kiêu ngạo của phụ thân, nhưng bất quá vẫn là đùa cợt nhiều hơn một chút đi...

{ngày hôm nay cho người học một khóa, để xem sau này còn dám đối phụ thân ngươi làm ra bộ dáng như vậy nữa hay không, nhi tử!}

Đây là không một chút nào thể hiện ra người cùng chí tuyến nha, Hoắc Nguyên Khanh vẫn chuyên chú với tác phong từ phụ* của mình.

(*) Từ phụ: ở đây mình edit là cha hiền nha

28. Chương 7-5: Lớn Tuổi Một Điểm 7-5

Bên kia một lớn một nhỏ hai phụ tử người tới ta đi liên lạc tình cảm bên trong; bắt quá bên này lại xem ra rất nghiêm túc.

“Sẽ không, sẽ không, Tiểu Vân rất yêu thích, rất yêu thích Hoắc thúc thúc.”

Hân Hoài An dùng cánh tay nhỏ bé của mình lôi kéo Hoắc Nguyên Khanh, tựa như muốn làm sáng tỏ điều gì đó.

“Có thật không?”

“Thật sự thật sự.” Chỉ sợ Hoắc Nguyên Khanh không tin, Hân Hoài An lần này gật đầu như đảo tỏi.

Nhìn nhi tử ánh mắt căm giận bên trong lóe lên tia không muốn, Hoắc Nguyên Khanh mím chặt môi, quyết định phải tăng thêm cường độ với tên nhóc này mới được: “Nhưng là Hoắc thúc thúc chưa từng nghe Tiểu Vân nói: ” ba ba, con thật yêu người ”

Chủ động đem yêu thích thăng cấp thành yêu, khả khả, xem tiểu tử người muốn thế nào làm đây?

Cùng cùng một câu nói nghe vào trong tai mỗi người thì lại không giống nhau.

Hoắc Trần Vân từ nãy đến giờ vẫn luôn trầm mặc, nhưng giờ khắc này chỉ có thể dùng sắc mặt tái nhợt để hình dung.

Đơn thuần nhất vẫn là tiểu An nha, nghe Hoắc Nguyên Khanh nói thế liền quay người đối Hoắc Trần Vân nói: “Tiểu Vân, nói yêu thích Hoắc thúc thúc đi a~!”

Ánh mắt tròn xoe tràn ngập hơi nước thẳng tắp bắn vào Hoắc Trần Vân, quả thực dường như thôi miên nhóc không bằng.

Hoắc Trần Vân chịu không nổi ánh mắt kia cơ hồ liền muốn đem câu nói kia cấp ra khỏi miệng, chỉ là vừa nhắc tầm mắt lên liền nhìn thấy Hoắc Nguyên Khanh trưng ra bộ dáng {Ta đang chờ con đây, nhi tử}, nhàn nhã ngồi xuống bên bồn tắm, khiến Hoắc Trần Vân lờ ra đến khoe miệng liền sinh khí mà nuốt xuống.

Một bên là ánh mắt nhỏ bé vô tội, một bên là ánh mắt mong đợi, khiến tâm tình Hân Du Sinh giãy dụa không còn chờ được nữa, lôi kéo cánh tay nhỏ của Hoắc Trần Vân thúc giục: “Tiểu Vân, con nói đi a!”

Đôi mắt khẩn cầu tựa như hươu con vô tội, giọt nước mắt tại vành mắt tựa hồ sắp rơi xuống, nhìn như thể tiểu tâm can Hoắc Trần Vân cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, yêu cầu gì nhóc cũng sẽ đều đáp ứng mà.

Nhóc thực sự đã hạ quyết tâm rồi, ngẩng đầu muốn đối Hoắc Nguyên Khanh nói ra câu nói kia, nhưng đã thấy Hoắc Nguyên Khanh lực chú ý không còn ở chỗ này nữa.

Theo ánh mắt nhìn sang, chỉ thấy Hân Du Sinh ngồi ở trên ghế nhỏ, vừa thấy Hoắc Trần Vân nhìn đến, nguyên bản nở nụ cười tươi đẹp như hoa xem đến mê người, trong nháy mắt đó, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy ... Đói bụng muốn ăn a~???

Hai phụ tử ánh mắt lại một lần nữa đối đầu, nhưng là rất nhanh liền dời đi nơi khác.

Tuy rằng không biết phụ thân tại sao lại nhìn Hân thúc thúc bằng ánh mắt muốn đem người đi ăn, nhưng bây giờ khi nhìn thấy đôi môi nho nhỏ hồng hào của Hân Hoài An, Hoắc Trần Vân rất muốn biết khi ăn một cái có hay không sẽ có tư vị dâu tây thơm ngọt.

Một nửa cảm thấy chán ghét vẻ mặt kia của phụ thân, một nửa phải chịu tiểu An giống như con cún nhỏ đôi mắt to giãy dụa cầu xin, haiz tiểu Vân cuối cùng vẫn là không thể chịu được sự cầu xin của Hân Hoài An.

Hoắc Trần Vân tại thời điểm muốn mở miệng, thoáng một giây dường như nghĩ tới chuyện gì đó, quay sang ghé sát vào bên cạnh Hân Du Sinh, thuận thế cắn một cái lên tai. (cái này hình như không phải cắn HDS mà là cắn tiểu An a).

Hoắc Nguyên Khanh nhìn nhi tử rõ ràng muốn thỏa hiệp, đột nhiên lại lôi kéo Hân Hoài An không biết đang nói thẳm cái chuyện gì, nhưng là trong lòng hắn vẫn nhớ mãi không quên đôi môi mềm mại vừa rồi của Hân Du Sinh.

Bờ môi độ dày vừa phải, nguyên bản màu sắc nhu nhuận, trong buồng tắm hơi nước thẳm thấu vào, càng là lóe lên vẻ mới mẻ ướt át cùng ngọt ngào.

Mà ngọt ngào kia quả đúng là rất mê người khiến cho người ta muốn ở trong đó mà chìm đắm, từ bụng dưới sinh sôi lên một cảm giác đói bụng chỉ muốn được ăn, muốn cướp đoạt, muốn chiếm đoạt lấy nó ư

Lần đầu tiên là tình cờ, còn lần này là sao đây?

“Ba ba, con thật yêu người.”

Toại nguyện nghe được nhi tử nói một câu “ba ba, con thật yêu người”, kết quả chính mình lại cảm thấy ngạc nhiên, thanh âm kia cơ hồ lại không mang chút xú chán ghét, lại không có nổi giận, mà còn ...

Lại một lần hai phụ tử đối mặt nhau, Hoắc Nguyên Khanh không hiểu nhiều lắm trong mắt Hoắc Trấn Vân tại sao lại lóe lên tia đắc ý a~?

Bất quá hắn không rõ nhưng rất nhanh liền đạt được đáp án.

Chỉ thấy Hân Du Sinh đem thân thể nho nhỏ của mình tựa sát vào bên người Hoắc Trấn Vân, sau khi nhóc nói xong câu nói kia liền không chần chừ mà chu cái miệng xin xắn mỹ mỹ hôn hai gò má Hoắc Trấn Vân.

Tình cảnh này đã đủ khiến Hoắc Nguyên Khanh lú lẫm, không ngờ Hoắc Trấn Vân lại lắc lắc đầu, bộ dáng rất bất mãn chỉ chỉ miệng mình, dường như muốn nói là nhóc muốn không phải là hôn má mà là hôn môi nha.

Tức khắc, Hoắc Nguyên Khanh cũng thật là ước ao chính mình cũng có số may như nhi tử, trong lòng có chút ít cảm khái nghĩ, rõ ràng là hai phụ tử, thế nào Hân Du Sinh lại không đối với hắn làm ra chuyện như thế a~?

Hoắc Trấn Vân đắc ý, khiến Hoắc Nguyên Khanh có loại cảm giác có phải hắn già rồi nên sinh ra ảo giác hay không, thế nào cái loại chuyện ta lừa, người gạt như thế này rõ ràng là chỉ thấy trên thương trường, như vậy tại sao lại xuất hiện trong căn nhà nhỏ của hắn mà lại còn ở trên người một đứa nhóc chỉ mới 5 tuổi, bản thân không khỏi thở dài nếu người khác biết được một cái đại nhân như hắn lại đi thua một tiểu hài tử 5 tuổi thì mặt mũi biết để ở đâu đây a~?

“Trường Giang sóng sau dồn sóng trước.”

Đột nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng, Hân Du Sinh từ nãy đến giờ luôn đứng một bên nhìn hai phụ tử đấu pháp, giờ khắc này liền tiến gần đến sau lưng Hoắc Nguyên Khanh nói nhỏ.

Vừa mới kề sát, Hoắc Nguyên Khanh tự mình oán ta đem toàn bộ khí tức dồn nén xuống, bởi hắn rõ ràng cảm nhận được bên trong lớp áo ướt át kia, cơ hồ có thể cảm nhận được làn da mềm mại và cả vẻ diễm sắc của hai điểm hồng trước ngực ...

Cường cường kéo về trạng thái mơ màng, thất thần, dời đi lực chú ý, Hoắc Nguyên Khanh nghe được một câu: “Vậy anh biết “Trường Giang sóng sau dồn sóng trước” câu tiếp theo là gì không?”

“Không phải một đời, người mới thay người cũ sao?”

Có thể vị trí này là tư mật, Hân Du Sinh mang theo điểm không xác định, thuận thế đặt tay lên vai Hoắc Nguyên Khanh.

“Cho tôi mượn dựa vào một chút đi!”

“Àn ~ ”

Thanh âm nhẹ nhàng từ trên vai truyền đến, khiến trái tim Hoắc nguyên Khanh đập liên hồi, chỉ có thể đối Hân Du Sinh phát ra được tiếng nói nhỏ bé đáp ứng.

Chủ động như vậy từ trước đến giờ đối với Hân Du Sinh là vô cùng hiếm thấy, đáng dấp như vậy có phải là biểu thị cậu đã mở ra cánh cửa của con tim, từng điểm từng điểm tin cậy hẳn, dựa vào hẳn hay không?

Rất muốn dùng tay sờ soạng tóc của cậu, cũng rất kích động cơ hồ muốn nhấc tay xoay người lại, nhưng từ phía sau sống lưng lại truyền đến từng trận kích động ngăn chặn hành động của bản thân.

” Trên lưng...” Hoắc Nguyên Khanh lời nói đứt quãng, trong lòng tự vấn “... Đó là tay cậu sao?”

“Lưng của anh vừa đẹp lại vừa rộng, khiến người khác hảo tưởng cứ như vậy dựa vào cả đời.”

Nghe câu hỏi của Hoắc Nguyên Khanh, Hân Du Sinh đáp phi sở vấn* trả lời, chỉ là tay ở trên lưng chưa từng dừng lại, giống như đang phụ họa mà xoa nhẹ.

(*) Đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo ak ...

“Tôi nguyện ý cho cậu dựa vào cả đời.”

Hoắc Nguyên Khanh âm thanh cực thấp, thấp đến cơ hồ chỉ còn lại một tia khí âm, thấp đến không cách nào truyền tới bên tai Hân Du Sinh.

Tình nguyện thời khắc này cứ như vậy mà tiếp tục, chỉ sợ thời gian tiếp theo đầu ngón tay đang nô đùa trên người hẳn sẽ biến mất.

“Cậu tiếp theo là cái gì?”

Lười biếng không muốn phát ra thanh âm sợ sẽ đánh tan không khí lúc này, hơn nữa ngón tay đang chậm rãi dao động trên lưng khiến Hoắc Nguyên Khanh tựa hồ như quên đi điểm nghi vấn đến khi hồi phục lại mới nhớ tới mà đối Hân Du Sinh hỏi nhỏ.

“Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, câu sau...”

“Ân ~ ân ”

“... Chết ở trên bờ cát.”

Một giây, hai giây, ba giây trôi qua.

Đầu tiên là sợi tóc nhỏ nhắn nhu mềm vùi vào cổ Hoắc Nguyên Khanh, sau đó liền truyền đến tiếng cười ỨC chế bé nhỏ của Hân Du Sinh.

Theo tiếng cười thân thể liền nhẹ nhàng mà chuyển động, va chạm vào da thịt, mặt khác trên cổ bị tóc cậu khiến cho ngứa ngáy khó chịu, sự trêu chọc này đối Hoắc nguyên Khanh mà nói tựa như một loại cực hình, bản thân hẳn cảm thấy ngọt ngào khổ sở để áp chế dục vọng bản thân chưa từng biến mất.

Không biết là nên cười hay nên khóc, tuy rằng thật cao hứng khi được cùng cậu thân cận, nhưng đồng thời cũng là nguyên rủa chính mình tại sao lại dễ dàng như vậy liền bị kích thích khơi dậy bản năng nam tính.

Hiện tại hẳn chỉ có thể vui mừng, vui mừng là Hân Du Sinh kề sát vào lưng hẳn, mà không phải là phía trước người của hẳn.

Bất quá duy trì không bao lâu liền bị một tiếng hắt xì nhỏ đánh tan.

Quả nhiên khi nghe được tiếng hắt xì Hân Du Sinh vội vàng thu lại ý cười, thay vào đó là một vệt nhỏ lo lắng, chỉ có khóe mắt do bị cười mà bức ra quang thủy, chứng minh cách đây không lâu là do cậu chủ động mà sung sướng vui vẻ.

29. Chương 7-6: Lớn Tuổi Một Điểm 7-6

“Tôi thực sự là quá không cẩn thận, vì quá cao hứng mà quên mang hai đứa nhỏ ra ngoài.”

Mang theo điểm trách móc nặng nề, Hân Du Sinh lập tức đứng dậy lấy khăn tắm khoác lên người hai đứa nhóc, một tay ôm một đứa hướng phòng thay quần áo đi đến.

Vừa đến trước cửa kéo, Hân Du Sinh nghi ngờ quay đầu lại hỏi Hoắc Nguyên

Khanh đang đứng bất động: “Không cùng đi ra ngoài sao?”

Người hỏi thỏa mái, người đáp lại khổ không thể tả, cả đời nhanh trí vào lúc này lại do hạ thân bộc phát mà thiêu sạch sành sanh, căn bản không cách nào trả lời được vấn đề đơn thuần này.

Hân Du Sinh mang theo ánh mắt nghi ngờ, hạ thân Hoắc Nguyên Khanh lại không có nửa điểm hạ sốt, trái lại khi cậu đứng thẳng khiến áo T-Shirt bị kéo căng, lần thứ hai hắn nhìn rõ bộ phận trước ngực kia, càng khiến cho vật bên dưới thêm khuếch trương.

“Ba ba, ắm ướt, tắm.”

Hai mắt nhìn lên người Hoắc Nguyên Khanh vì bị chính mình thân cận mà ắm ướt, Hân Du Sinh ngượng ngùng đưa ra giải thích.

“VẬY anh trước tiên ở chỗ này tắm đi! Trời lạnh, lần này anh không cần ở trong này giặc quần áo, đợi lát nữa tôi kêu tiểu Vân mang đồ của anh ra ngoài giặt”

Dù sao cũng là bản thân mình làm ướt đồ người ta a~, Hân Du Sinh trong lòng có chút ít áy náy, để lại một câu nói, sau đó dẫn hai đứa nhỏ đến phòng thay quần áo mặc đồ.

Thuận lợi đóng lại cánh cửa, Hân Du Sinh hoàn toàn không chú ý tới bản thân mình so với Hoắc Nguyên Khanh cũng là một thân ắm ướt a~.

Mơ hồ nghe thấy từ sau cánh cửa truyền đến thanh âm Hân Du Sinh dường như là đang khen ngợi nhi tử “Tiểu Vân giỏi quá, nhất định rất yêu ba ba, mới có thể chú ý tới ba ba quần áo bị ướt...”

Tuy nhiên bản thân hắn hiểu rõ lúc này khi rời đi Hoắc Trần Văn dùng ánh mắt tỏ rõ “Xem thường” nhìn hắn, khiến Hoắc Nguyên Khanh không khỏi cười khổ.

Tuy nói là phóng lao thì phải theo lao, nhưng mà chính là Hoắc Nguyên Khanh nhìn bản thân không cách nào che giấu được hạ thân đang sưng lên, chung quy cách giải quyết cuối cùng vẫn là nên “đi tắm”.

Đem một thân quần áo cởi sạch, Hoắc Nguyên Khanh theo lời cậu mang quần áo bỏ vào giỏ, cũng không có tâm tình đi quần cánh cửa kia có đóng chặt hay không, mang theo dục vọng nam tính nóng rực tiến vào buồng tắm.

Vốn định dùng nước lạnh đem dục hỏa đề xuống, nào ngờ khi vừa bước vào phòng lại bị hương thơm còn sót lại của ai kia xông vào mũi, khiến cho hạ thân đang cương cứng không cách nào chịu khuất phục.

Giây sau, bọt nước ắm áp từ vòi hoa sen chiếu thẳng xuống người, một dòng nước tràn ra chảy qua cơ thể tràn đầy mị lực nam tính của Hoắc Nguyên Khanh, nhưng hắn lại không có bất kỳ động tác gột rửa nào.

Nắm chặt bộ phận nam tính chính mình, Hoắc Nguyên Khanh tùy ý trong đầu vẽ ra hình ảnh diêm dúa lăng lợ, ma sát phần thân thể đang phát nhiệt, trướng đau kia.

Ảo tưởng nước này chảy ra có hay không đã từng tiếp xúc qua da thịt của cậu, có hay không sánh bằng đôi môi ắm áp của cậu, có thể hay không thật chặt bao lấy hắn, tại mỗi lần thâm nhập đều đầy đặc mà hấp thụ ...

“... tiểu Du ... tiểu Du...”

Thô ráp nỉ non đi kèm với tiếng nước cùng tiếng vang ma sát trong buồng tắm tràn ra ngoài.

Trong miệng nhấm thẫm, cùng ý nghĩ đẹp đẽ kết hợp với nhau, trong nháy mắt Hoắc Nguyên Khanh cảm xúc mãnh liệt phun ra bạch dịch nóng ắm.

Đang phát tiết sau đó thở dốc, Hoắc Nguyên Khanh nhìn chính mình đã không rõ bao nhiêu lần tại trong phòng tắm này giải quyết, tinh dịch theo dòng nước cứ thế mà biến mất ở lỗ thoát nước.

“Biết không? Biết tôi yêu cậu như thế nào không? tiểu Du!!”

Bạch dịch không để lại một dấu vết mà nhạt đi, Hoắc Nguyên Khanh bất đắc dĩ nói ra lời nói từ tận đáy lòng mình.

Chỉnh đốn lại tư duy, chậm rãi xoa tẩy thân thể, Hoắc Nguyên Khanh đem cả người hoàn toàn ngâm vào trong nước, cũng không có tinh thần đi chú ý ngoài cánh cửa chưa khép kín kia có ai vì hắn mà còn lưu lại thân ảnh hay không.

※ ※ ※

Hãn Du Sinh cả người dường như mới vừa bị nước sôi tưới lên gương mặt đỏ bừng tựa như tôm luộc, tim lại càng đập mãnh liệt hơn không thể kìm nén được.

Cậu thề là không phải bản thân cố ý hìn lên...Ấn... Có lẽ là có điểm muốn nhìn, nhưng là không phải muốn nghe lên a~...

Cậu chỉ là tốt bụng muốn thay tiểu Vân mang đồ đi giặt, không nghĩ tới liền ...

Cầm quần áo Hoắc Nguyên Khanh, Hãn Du Sinh đi vào phòng thay đồ, kia còn chưa kịp kéo mở ánh cửa mơ hồ đã truyền ra tiếng vang tắm rửa.

Vốn định là từ khe cửa nói với Hoắc Nguyên Khanh là quần áo đã giúp hắn đặt ở phòng thay đồ, ai mà biết được khi dựa một chút vào khe cửa, đôi mắt liền không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Đảo một vòng trên người, thân thể rắn chắc, không có một vết sẹo, liên tiếp bên dưới đôi mông no đủ căng tròn, cuối cùng là vật nam tính tràn ngập sức mạnh giữa hai chân.

Cho tới nay cậu cũng biết bản thân mình không phải không có dục vọng, chỉ là quá đậm bạc, nhưng đến bây giờ cậu mới có thể hiểu rõ dục vọng đậm bạc căn bản bởi vì không gặp “đúng” người mà thôi.

Cậu lúc này cảm thấy ngứa ngáy khắp người, rất muốn dùng tay, dùng đôi mắt, dùng đầu lưỡi, dùng mũi, dùng cả thân thể để chạm vào cơ thể kia, muốn đến gần giữ lấy tất cả mọi thứ của Hoắc Nguyên Khanh.

Mà ngoại trừ phần lưng với đường nét đẹp đẽ kia, Hãn Du Sinh vẫn rất muốn nhìn thấy bộ ngực rắn chắc kia có hay không cũng hoàn hảo như trong tưởng tượng của cậu.

Chỉ tiếc, hắn vẫn cứ thế đưa lưng về hía cậu, một điểm xoay người cũng không có, chỉ chuyên chú tẩy rửa phần thân thể phía trước.

Mãi đến tận khi cậu cơ hồ nghe được bên trong tiếng nước chảy còn truyền ra thanh âm thổ dốc, Hãn Du Sinh mới trấn tĩnh lại chăm chú nhìn rõ ràng hơn mới phát hiện được hai tay Hoắc Nguyên Khanh tại sao vẫn luôn chỉ thanh khiết mà đặt tại vị trí ở giữa hai chân.

Hoắc Nguyên Khanh là đang tự an ủi sao?!!

Cậu biết mình hắn là nên lập tức rời đi, không nên tùy ý xâm phạm việc riêng tư của người khác, nhưng tình cảm lại ở một bên cổ vũ quấy phá, âm thầm ở bên tai nói nhỏ nói:

“Có cái gì quan hệ, đây là người người yêu nhất a! Lẽ nào người không muốn biết tất cả về hắn sao?”

“Làm như vậy là không đúng, là không có đạo đức”

“Nói rằng đạo đức có thể có được tình yêu sao?”

“Muốn tiếp cận, muốn biết, muốn tất cả, tất cả về hắn, này có cái gì không đúng đây?”

Cảm tính cùng lý tính bất đồng nhau, nhất thời khiến chân Hãn Du Sinh bất động tại chỗ không nhúc nhích được.

Có lẽ là biết Hoắc Nguyên Khanh giờ khắc này chính là đang ..., Hãn Du Sinh đột nhiên cảm giác dường như tất cả động tác của Hoắc Nguyên Khanh không ngừng phác họa ra, bốn phía mọi thứ mơ hồ trở nên nhạt đi.

Kia cực nóng thổ dốc, xì xì xì xì trượt thanh, cùng với cơ thịt kia thật nhỏ cơ rút nhanh thả, hết thấy đều thoáng như ở bên tai, ở trước mắt.

Tim đập càng nhanh càng vang, chỗ cần thấy cũng đã thấy, cảm giác đích xác liền càng ngày càng mãnh liệt, tất cả mọi thứ dường như đều bị cuốn theo tiếng thở dốc kia; toàn bộ tâm thần, đồng tử, linh hồn tất cả đều bị Hoắc Nguyên Khanh chiếm lấy rồi.

Miệng khô khốc, thân thể hảo nóng, hạ thân nam tính cũng bất giác đã sớm nổi lên phản ứng.

Như vừa trải qua mấy thế kỷ, nhưng lại ngẩn ngừ tựa như một cái chớp mắt, trước mắt giống như giấc mộng ảo, một màn mê loạn và phóng đần, Hoắc nguyên Khanh phóng ra chất lỏng bạch dịch đầy mặt đất sau đó hồi phục về trạng thái bình thường.

Hân Du Sinh thời điểm bên tai nghe được câu nói kia: “Biết không? Biết tôi yêu cậu nhiều như thế nào không? tiểu Du!!” nếu là bình thường có lẽ cậu sẽ tin đó là sự thực, nhưng hiện tại bản thân cậu lại cho rằng đó là do mình bị dục vọng dồn đến cực hạn mà sinh ra ảo giác.

※ ※ ※

Thân thể vẫn như cũ nóng bức, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một nơi thần kinh đều rơi vào trạng thái phấn khởi, trong lòng, trong đầu, trong mắt không ngừng phản phát từng giọt từng giọt hình ảnh Hoắc Nguyên Khanh ở trong phòng tắm.

Mặc dù chính khoảng khắc đó cậu hoài nghi là chính mình quá mức mong đợi cùng hi vọng, mới có thể sản sinh ra ảo giác, nghe được bên tai câu nói kia của Hoắc Nguyên Khanh. Nhưng nếu thoát ly ra khỏi hoàn cảnh lúc đó thì bản thân cậu có thể phán đoán ra trong tai nghe được là chân thật hay là ảo tưởng.

Một lúc nghĩ tới mình đặt Hoắc Nguyên Khanh ở trong lòng mà yêu thương, không khỏi kiến Hân Du Sinh đỏ mặt, nhưng lại tựa như vừa vứt bỏ được một tảng đá lớn cảm thấy thoải mái vô cùng.

Như vậy cậu liền có thể không cần kiêng kỵ mà đi yêu Hoắc Nguyên Khanh, không cần phỏng đoán Hoắc Nguyên Khanh đối với mình có tốt hay không, có sẵn sóc hay không, có chán ghét hay không, hay chỉ xem mình là bằng hữu mà thôi.

Nguyên lai người kia từ lâu đang yên lặng bên trong đối với cậu tràn ngập yêu thương, chỉ là chính mình ngó trước nhìn sau, chần chờ không dám đi chứng thực mà thôi.

Phát hiện Hoắc Nguyên Khanh tình cảnh yêu thương này hơi quá “Đặc biệt”, hành vi của cậu xét về mặt đạo đức cũng là không đúng, nhưng nếu như thời gian đảo ngược, toàn bộ sự việc đều xảy ra như trước, cậu cũng sẽ không chút do dự mà làm vậy.

Hoắc Nguyên Khanh vì mình mà nổi lên dục vọng, hẳn là ôm tâm tình thế nào mà nghĩ đến chính mình rồi phóng thích, nhưng có hay không nếu mình không phát hiện ra thì hẳn cũng sẽ như vậy mà nhớ tới, nghĩ tới chính mình hay không?

Nhiệt độ hơi giảm xuống, theo từng làn, từng làn phỏng đoán cùng mơ màng mãnh liệt mà tràn ra, Hân Du Sinh sâu sắc cảm giác mình cần phải cố gắng hâm nóng lại một chút.

Không ngờ tới, đương vận vòi nước trong nhà bếp, một đạo thanh âm phía sau truyền đến: “Cám ơn cậu đã lấy quần áo cho tôi.”

Nhất thời có tạt giọt mình khiến Hân Du Sinh tay run một cái, quay đầu sang dùng tay chặn dòng nước đang chảy, trong nháy mắt bọt nước bắn nhanh ra, đem Hân Du Sinh phun thành một thân ẩm ướt.

Tình hình đột phát bất ngờ khiến Hoắc Nguyên Khanh sợ hết hồn, miệng liền nói: “Tôi đi lấy khăn mặt cho cậu lau người”, sau đó liền xoay người muốn chạy.(có lẽ sợ không kìm chế được thêm một lần nữa a~)

Thấy thế, trong lòng có quỷ kế Hân Du Sinh tiến tới một bước kéo cánh tay Hoắc Nguyên Khanh.

Bị kéo thế Hoắc Nguyên Khanh một mặt không rõ, Hân Du Sinh nhưng là nỗ lực lấy dũng khí còn muốn cố tình thoải mái mà hỏi: “Anh nói cái gì... Quần áo?”

“Cậu không sao chứ!”

Không hề trả lời vấn đề, Hân Du Sinh lại đổi lấy một câu lo lắng của Hoắc Nguyên Khanh.

Rũ mắt, lắc đầu biểu thị chính mình không có chuyện gì, trong miệng nhưng vẫn là cố chấp hỏi: “Cái gì quần áo.”

Không làm rõ được Hân Du Sinh đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại như vậy mà chấp nhất vấn đề quần áo kia; nhưng là khi cậu lôi kéo cánh tay của hắn cánh tay kia khẽ run, thanh âm thấp kém thật giống tiếng khóc, khiến Hoắc Nguyên Khanh trong lòng sản sinh ra một loại cảm giác “Đau lòng” cùng thương tiếc.

30. Chương 8-1: Lớn Tuổi Một Điểm 8-1

“Chính là cậu thay Tiểu Vân giúp tôi mang đồ đổi giặt a! Quên rồi sao?”

Đúng là khiến người ta đau lòng, ngẩng đầu lên không biết cao hứng cái gì mà đôi mắt Hân Du Sinh khiến Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy vừa thương tiếc vừa đáng yêu.

Tuy rằng không biết Hân Du Sinh tại sao buồn phiền, nhưng thấy cậu mở miệng cười, Hoắc Nguyên Khanh trong lòng cũng bất giác giãn ra, bàn tay nhẹ xoa đầu cậu.

Vốn tưởng rằng sẽ không từ chối, nhưng cũng sẽ không có đáp lại, ai ngờ Hân Du Sinh lại như mèo con tựa đầu phối hợp cùng tay hắn ma sát.

Như vậy Hân Du Sinh càng khiến Hoắc Nguyên Khanh trong lòng say đắm, lúc này khi nghe được cậu đổi hai chữ “Quần áo” kia quá khích phản ứng hắn lập tức hơi nghi ngờ không biết lúc này trong phòng tắm có phải là đã nghe được gì rồi hay không, nhưng bây giờ nhìn thấy cậu như vậy hắn liền có thể đưa ra kết luận nếu cậu thực sự nhìn thấy, nghe thấy thì chắc chắn sẽ có đề phòng chứ không thân cận như vậy với hắn.

Càng sẽ không giống như hiện tại, đôi môi đỏ hơi cong lên phác họa dung mạo mê hoặc dường như muốn lôi kéo người ta làm chuyện sai trái a, cả người tràn ngập ra đáng đáp yêu kiều không muốn rời xa.

Bất tri bất giác khoảng cách của hai người từ từ rút ngắn, gần đến cơ hồ có thể cảm nhận được hô hấp lẫn nhau, gần đến giữa hai bờ môi chỉ còn cách nhau một cái nắm tay, gần đến Hoắc Nguyên Khanh có thể cảm nhận được từ trên người Hân Du Sinh quần áo tản ra hàn khí ẩm ướt.

Trong nháy mắt tỉnh táo, Hoắc Nguyên Khanh lần thứ hai lại bị Hân Du Sinh khiến cho một thân ẩm ướt, cũng là lần thứ hai bị khơi dậy dục vọng bên trong người, nhưng bản thân hắn ở trong lòng tuyên thệ, tạm thời, chỉ là tạm thời thôi, trước tiên phải gác chuyện đó sang một bên.

“Tôi nghĩ trước tiên nên giúp cậu lấy một cái khăn lông, đem thân thể của cậu lau khô một chút.”

Nói như vậy Hoắc Nguyên Khanh không những không thể khiến cho Hân Du Sinh đem cánh tay hắn buông ra ngược lại còn rước lấy một cái ... Ánh mắt không hài lòng, tự oán của cậu.

Nếu như không phải bản thân hắn hiểu rõ hai người bọn họ là chưa có phát triển đến mức tình nhân thì Hoắc Nguyên Khanh còn cho rằng thần sắc kia rõ ràng là đang làm nũng với hắn a~.

“Anh...” Hân Du Sinh muốn nói lại thôi.

“Xảy ra chuyện gì.”

Xấu hổ mang theo thần sắc ai oán biến hóa trên mặt, nhìn Hoắc Nguyên Khanh ở đáy lòng vừa ước ao, vừa lắc đầu để cho mình chớ suy nghĩ quá nhiều.

Có lẽ thấy Hoắc Nguyên Khanh chậm chạp không có phản ứng, Hân Du Sinh cuối cùng một mặt thất vọng, mang điểm hận thiết bất thành cương* bất đắc dĩ nói: “Tôi đi tắm là tốt rồi.”

(*) Hận thiết bất thành cương: chỉ tiếc rên sắc không thể thành thép, ý muốn nói yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác.

Đi mấy bước, Hân Du Sinh như là nghĩ tới cái gì, ngoái đầu nhìn lại nói: “Bọn nhỏ hắn là ngủ, bắt quá vẫn là làm phiền anh đi xem xem.”

Lời nói nhẹ nhàng rất là bình thường, nhưng lại giống như những câu nói trước lúc chia tay nhau a~, khiến trong cuộc đời Hoắc Nguyên Khanh cuối cùng cũng coi như biết cái gì là tư vị “Tâm trung tiểu lộc bính bính khiêu*”.

(*) Tâm trung tiểu lộc bính bính khiêu: trong lòng như bị nai con giẫm đạp đi~, cái này dịch thí ak^^.

※ ※ ※

Hoắc Nguyên Khanh người này đúng là đồ ngốc a, đồ ngốc đầu ngỗng, rõ ràng hai người đã dựa vào nhau gần như vậy, rõ ràng chỉ cần một cái cúi người liền có thể hôn môi đối phương, vậy mà hần lại...

Hần hần đạp bước chân, Hần Du Sinh một mặt là hối tiếc Hoắc Nguyên Khanh quá lý trí, một mặt liền là tự oán chính mình thiếu dũng khí mới chút tiếp cận đã động tình.

Cứ như vậy vừa thẹn vừa giận, liền ai oán cởi sạch quần áo tiến vào buồng tắm, mãi đến tận bọt nước rơi xuống, Hần Du Sinh mới nghĩ đến chính mình cả người trần trụi đứng ở bên trong phòng tắm nơi đã từng thuộc về “Hần”.

Tuy rằng cũng có chút tưởng niệm, nhưng dù sao vẫn là một loại cảm giác mơ hồ bên trong không rõ nguyên cớ.

Hiện nay, tầng kia mập mờ vải the đã bị vạch trần, hết thấy thăm dò, do dự, bất an cũng như bụi bặm lắng xuống, cảnh quen thuộc trước mắt hết thấy cũng bị làm cho bất đồng ý nghĩa.

Chính là người kia thường cùng ở đây với “tiểu đông tây” của mình, bây giờ vào mắt cậu cũng có một phen tư vị.

Rất nhiều rất nhiều dĩ vãng có chỗ bị sơ sót, bây giờ muốn khơi lên cũng có chút không thể giải đáp.

Có khá nhiều lần chính mình nửa đêm trong giấc ngủ mê man tỉnh lại, bên cạnh giường ngủ đều là không có thân ảnh của hắn, vền vền từ ánh đèn cùng tiếng nước bên trong buồng tắm truyền ra báo hiệu cho cậu biết nơi Hoắc Nguyên Khanh đang ở.

Lúc đó cá nhân cậu chỉ cho rằng đó là quen thuộc không có gì bất đồng, liền liền ngủ tiếp; nhưng bây giờ trong đầu lại có thể hình dung ra những lúc như thế Hoắc Nguyên Khanh tại buồng tắm này có phải hay không là đang tự an ủi, đầu không khỏi phát tán, thân thể cũng theo đó mà nhiệt độ không ngừng tăng lên.

Người kia đã bao nhiêu lần vào lúc trời tối yên tĩnh niệm tên cậu, an ủi dục vọng của chính mình, tại một phòng lạnh nhạt hơi nước bên trong mà phát tiết đây?

Rồi có bao nhiêu lần tại thời điểm cậu thâm trầm miên man, mà lặng lẽ nhìn ngắm chính mình đây?

Tất cả những thứ này tất cả mọi thứ Hần Du Sinh đều không biết được cũng không cảm nhận được, nhưng giờ khắc này ở trong căn phòng nhỏ đóng chặt cậu lại sinh ra một loại ảo giác bản thân mình được Hoắc Nguyên Khanh ôm vào trong lòng ngực ấm áp.

Hần là thế nào tự an ủi dục vọng chính mình đây?

Là cầm thật chặt sau đó chuyển động, hay là nhẹ nhàng xoa bóp đây?(đi hỏi trực tiếp đi cưng).

Không thể tự kiểm chế nhiệt độ trên cơ thể, Hần Du Sinh theo ý niệm bàn tay khát vọng đi xuống phần thân thể bên dưới.

Cấp tiến thử dài lần thứ hai từ buồng tắm Hoắc Nguyên Khanh truyền ra thanh âm chỉ có Hần Du Sinh mới biết, trong nháy mắt chính mình đang ... Động tình

~~※ ※ ※

Ánh sáng màu vàng từ ngọn đèn nhỏ không ngừng phát sáng, hai đứa bé ngủ thật là tràn đầy hương vị ngọt ngào, hồn nhiên ngây thơ dường như không biết rõ thế sự đau khổ của cuộc đời.

Thân thủ muốn đem tay, chân nhử tử gống như dây leo quấn ở trên người Hần Hoài An tách ra, lại phát hiện nhử tử vô cùng cố chấp, tuy rằng chưa tỉnh, nhưng đôi lông mày nhăn lại tựa hồ muốn cảnh báo trước một tiếng là nhóc không muốn cùng không thích nha.

Hoắc Nguyên Khanh liền từ bỏ dù sao tiểu An vẫn đang say sưa ngủ xem ra không có biểu hiện gì là khôn ổn cả.

Thoáng một giây, Hoắc Nguyên Khanh thật sự rất ao ước chính mình cũng giống như nhi tử, có thể không hề bận khoản mà lấy lòng, quần quýt ai kia?

Sâu sắc thở dài một hơi, từ chối để cho chính mình ăn năn hối hận như oán phu, Hoắc Nguyên Khanh đem một bên chặn bị nhi tử đá văng ra đắp lên hai cái thân thể nho nhỏ kia, sau đó rời đi.

Ra khỏi giang phòng hải tử, Hoắc Nguyên Khanh nhìn căn phòng bên phải, nhất thời mơ hồ lại không biết nên đi nơi nào trong chính căn nhà của mình.

Muốn trở về phòng, liền nghĩ đến lúc này người kia chính là đang ở trong phòng tắm rửa, mà tình hình bản thân bây giờ sợ là không chịu nổi bất kỳ tình huống nào phát sinh.

Hắn là thật sợ, sợ dù là bất kỳ một chút xúu đốm lửa nhỏ cũng đều sẽ biến thành chất xúc tác, làm cho hắn không khống chế được dục vọng, mà cưỡng bức cậu.

Nhưng nếu muốn đi thư phòng xử lý công sự, cũng sợ chỉ là cả người không có chút sức lực nào, tâm tình không thể nào yên tĩnh được cũng chỉ làm lãng phí thời gian có khi lại làm hỏng công việc.

Cuối cùng, Hoắc Nguyên Khanh lựa chọn phòng sinh hoạt đi đến, nghĩ thầm nơi đó là chỗ an tường, cũng có thể nói là nơi cảm thụ rõ nhất không khí gia đình cũng như có thể khiến hắn cảm nhận được Hân Du Sinh sâu sắc nhất, mà không đi xúc phạm đến cậu, hơn nữa có thể sẽ xoa dịu đi tâm tình đang muốn bùng cháy của hắn.

Tại phòng sinh hoạt, ngồi vào chỗ ghế sofa của mình, Hoắc Nguyên Khanh tất cả đều muốn nhưng lại có cảm giác như không muốn nghĩ tới điều gì tùy ý để cho tâm tư bay đi.

Trải qua ba mươi mấy năm tháng, Hoắc Nguyên Khanh chưa bao giờ giống như thời khắc này, tâm tình tựa như ngồi mây xanh bay khắp nơi.

Mà hết thảy những thứ này tất cả đều do Hân Du Sinh ban tặng.

Hân Du Sinh vui, Hân Du Sinh phẫn nộ, đều có liên hệ đến trái tim của hắn, càng khỏi nói mấy ngày gần đây, cậu như thoát khỏi trói buộc mà thoải mái đối đáp cùng hắn.

Đối với mình tuy rằng vẫn còn có thể đỏ mặt trượng da, nhưng ít nhất thỉnh thoảng sẽ trưng ra bộ dáng phản kích lại.

Những hành động kia, có đôi lúc tựa như tình bạn nhiều năm, lại có đôi lúc tựa như tình nhân thân thiết.

Hắn cho phép chính mình ảo tưởng mỗi tiếng nói mỗi hành động của Hân Du Sinh đối với bản thân hắn tựa như đối với tình nhân, tình nguyện để cho mình sâu sắc trầm luân mà chấp nhận ám muội, cũng không muốn xem nó như là tình bằng hữu.

Nói ra khỏi miệng là mộng đẹp trở thành sự thật, hay là ác mộng bắt đầu đây?

Hoắc Nguyên Khanh không cách nào đưa ra kết luận, ít nhất hiện tại hắn vẫn như cũ hàng đêm dựa vào bên trong cơ thể ở bên cạnh mà ngủ, hắn không cho phép có bất kỳ nguy hại gì xảy ra đối với hạnh phúc nhỏ bé này.

Hắn bây giờ chỉ hy vọng cậu nhanh chóng trở về bên người mình, để hắn có thêm một chút thời gian thưởng thức những giây phút ở bên cạnh cậu, khiến cho trái tim của mình vì cậu mà kiên cường.

Kiên cường đến có thể đối với cậu lớn tiếng nói ra câu nói thật lòng: “Tôi yêu cậu”.

※ ※ ※

Tắm rửa một chút cũng không tính là tắm đi, nhiệt độ tuy rằng đã được bài trừ, nhưng trong lòng vẫn không ngừng nhớ đến người kia.

Hoắc Nguyên Khanh thật là tốt, Hoắc Nguyên Khanh thật là đáng yêu, mỗi một phần một chút trên người Hoắc Nguyên Khanh, đều được Hân Du Sinh khắc sâu vào trong lòng.

Trần đầy đến mức Hân Du Sinh cảm thấy được, nếu như một ngày không nhìn thấy hắn, trong người tựa như mất mát một thứ gì đó muốn ngay lập tức xông đến ôm chặt lấy hắn không muốn rời xa.

Phòng ở không lớn cũng không nhỏ, ban đêm cũng không tính là sâu sắc, trong nhà chỉ có hai đại cùng hai tiểu, người cũng đã yên tĩnh, tuy nhiên một vài địa phương vẫn còn len lỏi vài ánh đèn.

Một đường không ngại tìm đến phòng khách quen thuộc, nhìn thấy Hoắc Nguyên Khanh bình yên ngồi vào bên trong chỗ ghế sofa của mình, Hân Du Sinh biết mình mặc dù đúng là ngớ ngẩn, nhưng tâm tư bên trong lại không thể ức chế mà nổi lên bốn chữ “Thần giao cách cảm”.

Người kia như đang suy tư điều gì đó, khi thì mặt giãn ra, khi thì cau mày, trong phòng sinh hoạt có vài ánh đèn mờ nhạt nên không thể xác định rõ trên mặt hắn hiện tại là nhẹ nhàng hay thâm trầm.

Không vội mà xông vào thế giới của hắn, mới vừa rồi còn đem một bộ dạng cấp thiết muốn đi gặp, nhưng khi nhìn thấy hắn tâm tư lại lắng đọng càng thêm nồng nặc yêu say đắm.

Hoặc là nên nói hắn điên rồi, người ngồi ở bên trong kia mặc dù trong mắt không có hình bóng của cậu, nhưng trong suy nghĩ lại toàn bộ đều bị cậu chiếm lấy rồi.(em í ngày càng tự tin).

Cho nên không vội mà đụng chạm, cũng không vội mà trò chuyện, Hân Du Sinh chỉ là đứng nhìn Hoắc Nguyên Khanh, nhìn không biết đến lúc nào.

Cũng là một niềm hạnh phúc đi.

Trước khi bước vào Hân Du Sinh dùng ngón tay phác họa ra thân ảnh Hoắc Nguyên Khanh trong không khí, ngũ quan tựa như đao khắc, mày kiếm, mắt ưng, mũi cao, môi mỏng, thậm chí lúc này thanh ảnh nhân nhật cũng không thoát khỏi đầu ngón tay của cậu.

Nhíu mày hết nửa ngày, Hân Du Sinh mới lặng yên không tiếng động đi về phía nhà bếp.

※ ※ ※

Như vậy kịch liệt, như vậy dâng trào, như vậy gợn sóng, khiến Hân Du Sinh nghĩ muốn trực tiếp mà bộc lộ hết cả, nhưng lại tự dưng sinh ra một loại cảm giác lo lắng rụt rè.

Có khi nào cứ như vậy mà bản thân mình sẽ chua xót đến thối rữa hay không đây? Bộ dáng bản thân bây giờ đến một tiểu cô nương cũng muốn khinh thường a~.

Nhưng hắn là do cậu nên bây giờ cục diện mới trở nên bế tắc như thế này đây.

Nên hay không nên đây?

Nghĩ đến hắn hết thấy đều tốt, tâm tình cậu như muốn hóa thành một con sông tràn ngập ái tình.

Nhưng nếu đây là yêu thương nhưng đều không nói ra miệng, thì cả hai người nhất định sẽ bị dày vò a!

” Ai... Nếu như tiểu Nhu ở đây...”

Trong lòng không thể có được suy nghĩ cùng quyết định như thế nào, đến cuối cùng vẫn là không khỏi tưởng nhớ đến tỷ tỷ Hân Du Nhu của mình, dù sao tỷ ấy vẫn là người có thể đưa ra những kiến nghị tốt nhất cho cậu lúc này.

Nghĩ đến Hân Du Nhu, đầu óc như lóe lên cái gì đấy, chỉ là khiến người khác không cách nào nắm bắt được manh mối, trong chớp mắt Hân Du Sinh đột nhiên nghĩ ra một biện pháp có thể vẹn toàn cả đôi bên.

Vừa không phục, nhưng lại không muốn vì điều này mà khiến hai bên chịu quá nhiều phiền vật, bản thân phải lấy cục diện hiện tại là chính nên quyết định một ngày nào đó thực hiện mới được.

“Nhưng thời gian nào mới tốt nhất đây?”

Không thể quá dài.

Nếu quá dài sợ là chính mình cũng không nhịn được mà đau lòng.

Mà cũng không thể quá ngắn, quá ngắn lại không thể đạt được mục đích, không thể thỏa mãn được nỗi oán hận này.

Từ từ phát triển, nhưng nghĩ lại Hoắc Nguyên Khanh bắt đầu trở nên quái lạ đều là do Hãn Du Nhu xuất hiện, sau đó chính mình chuyển vào nhà Hoắc cùng hãn sinh hoạt mới có thể chậm rãi mà phát triển thêm.

Tỉ mỉ nghĩ đến, không lẽ chính mình đã sớm bị Hoắc Nguyên Khanh cùng Hãn Du Nhu hai người hợp mưu tính kế.

Tỷ tỷ của mình dĩ nhiên... Ai ~ nàng kia tính tình, nếu là về phía người thân mà nhận định thì sợ là cái gì cũng đều dám làm đi!

31. Chương 8-2: Lớn Tuổi Một Điểm 8-2

Lý giải ý nghĩa của Hãn Du Nhu là một chuyện, nhưng nghĩ đến Hãn Du Nhu như vậy mà xúi bẩy Hoắc Nguyên Khanh đối phó chính mình, Hãn Du Sinh liền là nghiêng răng nghiêng lợi, càng không muốn bỏ qua.

Nhưng từ dưới đáy lòng sâu xa cậu hiểu rõ tỷ tỷ là biết được tâm ý của mình nên mới làm như thế, suy cho cùng không phải là muốn tốt cho mình hay sao?

Bất quá nhìn vào tình huống trước mắt, Hãn Du Nhu ít nhất không đem cậu bán đi đã là quá triệt để rồi, bằng không theo bản chất của Hoắc Nguyên Khanh cùng thủ đoạn của Hãn Du Nhu chỉ sợ là bản thân mình đã bị hãn ăn sạch mất xác rồi, chứ không đơn giản chỉ là bị hãn lừa đến mất đồ tìm đập thôi đâu?

Vừa nghĩ tới khả năng bị Hoắc Nguyên Khanh như vậy, Hãn Du Sinh giờ khắc này trên mặt không khỏi một mảnh nhiệm hồng, dường như Hoắc Nguyên Khanh đang ở bên cạnh đối tai mình nói lời nhỏ nhẹ, mê hoặc.

Vỗ vỗ hai gò má, Hãn Du Sinh chấn tỉnh tâm tình, không thể để cho chính mình thất thần càng đi càng xa không thể quay lại.

Trầm ngâm, suy nghĩ làm thế nào đưa ra quyết định đây.

“Thời điểm nào bắt đầu, thời điểm nào sẽ kết thúc.”

Haiz thôi thì bắt đầu từ đâu thì kết thúc cũng ở đó đi!.

Tính tính ngày, phòng ở đang tu sửa cũng chỉ còn vài ngày nữa sẽ hoàn thành vừa vặn phù hợp nhu cầu, cậu đã quyết tâm lần này nếu có thể chiếm được thì phải cố gắng nắm bắt, tốt nhất là bí mật tiến hành, nếu thế nhất định phải cho Hoắc Nguyên Khanh xem tiến độ phòng ốc, như thế hãn nhất định sẽ không có biện pháp giữ người.

Đến lúc đó nếu như người kia khôn khéo hơn một chút, có khả năng hãn sẽ nghi ngờ nhưng vẫn là rất gọn gàng ngăn nắp, mặc dù tính là vậy nhưng trong lòng cậu cũng không khỏi lo lắng không biết rằng trong lòng hãn thực sự có tồn tại bản thân mình hay không, làm vậy liệu có thể khiến hãn đối cậu nói câu: “Tôi yêu cậu” hay không.

Vừa nghĩ đến ba chữ kia tim Hãn Du Sinh không khỏi nảy lên một nhịp mặc dù ngẩng đầu lên trong phòng bếp hiện tại chỉ có một mình cậu.

Tuy rằng ngưng ngừng, khóe miệng kia tràn ngập niềm ý, nhưng dù thế nào cũng không thể tiêu trừ đi quyết định của cậu.

Đem ấm nước trong tay đặt lên bếp gas, lòng tràn đầy mong đợi Hãn Du Sinh liền trực tiếp hướng người kia đi đến.

Bước vào phòng sinh hoạt, tâm tình đại khái là thoải mái, Hãn Du Sinh trưng ra một bộ dáng tựa như trong lòng có ý đồ.

Bản thân hoàn toàn không ngồi trên ghế của phòng khách mà lặng lẽ bước đến quỳ trước mặt Hoắc Nguyên Khanh.

Hài lòng nhìn người kia bị chính mình đột nhiên xuất hiện khiến cho giật mình, không bằng nói là nam nhân kia rõ ràng đang chột dạ đi, Hãn Du Sinh tỏa ra vô tội cười nói: “Đang nghĩ chuyện xấu xa gì a, bộ đáng mê li như vậy.”

“Nhớ cậu.”

“Nhớ tôi có chuyện gì đây?” Tôi đang ở bên cạnh anh có gì nhớ a~.

Trong nháy mắt bị Hãn Du Sinh hỏi khiến Hoắc Nguyên Khanh bưng tỉnh vội vã phủ nhận: “Không ~ tôi không phải là đang suy nghĩ đến cậu, tôi là đang suy nghĩ đến ... Công ty... Đúng, chuyện của công ty.”

“Như vậy a! Vậy chúng ta đúng là có thần giao cách cảm nha.” Rõ ràng là một nam tử tràn ngập khí thế như vậy, khi bối rối lại giống một đứa nhỏ khiến người ta cảm thấy... Đáng yêu a!

“Thần giao cách cảm?”

Không sợ người hỏi, chỉ sợ người không hỏi, đối Hoắc Nguyên Khanh một mặt tràn ngập nghi vấn, Hãn Du Sinh âm thầm cao hứng ở đáy lòng, nhưng trên mặt vẫn là rất trầm tĩnh.

“Đúng vậy a! Tôi cũng đang nghĩ đến anh ~ chuyện của công ty có phải là rất bận hay không.”

Hết sức kéo dài ba chữ âm cuối “Nghĩ đến anh ...” kia, sau đó nối liền một câu nói khác, nhìn Hoắc Nguyên Khanh trong nháy mắt sáng lên lập tức liền lộ ra vẻ chán nản, Hãn Du Sinh chỉ muốn nói {Ai bảo anh không thành thật làm gì?}.

“Bận bịu đến nỗi khiến vành mắt anh đều thâm đen cả rồi.”

Nhìn gần Hoắc Nguyên Khanh càng lộ ra thần sắc mệt mỏi, Hãn Du Sinh rất không muốn.

Không thể tự kiềm chế đưa tay ra xoa xoa, suy nghĩ muốn dùng tay của chính mình để xoa đi tất cả bóng tối uể oải trên người hắn.

Yên tĩnh, cậu dùng tư thế nửa ngồi nửa quỳ lấy ngón tay an ủi trên làn da nhẵn nhụi nhưng rất chân thật của nam nhân, ai kia cũng an tĩnh theo từng động tác của cậu không hề phát ra một tiếng động.

Trên cùng dưới, chủ động cùng bị động, ánh mắt của hai người trên không trung xoắn xuýt triền miên, tất cả tựa hồ đều không nói nên lời, mãi đến tận khi ấm nước truyền đến thanh âm, hiện thực mới dường như xông tới trước mặt, hai người không ít không nhiều đồng thanh nói ra ...

“Nước sôi”

Quyển luyện thu hồi ngón tay trên má Hoắc Nguyên Khanh, Hãn Du đem thân thể dời lên, ánh mắt nam nhân chốc lát cũng không rời theo cậu giương lên.

Tầm nhìn một chút từ thấp biến cao, trong mắt nam nhân từng giây từng phút cũng không muốn chia lìa, ánh mắt của hắn, trái tim của hắn muốn nói như vậy.

Rõ ràng ngay cả yêu nhau cũng đều chưa có chính thức bắt đầu, nhưng mà tại sao lại như vậy ...

“Tea, coffee, or~~me!?”

Dồn hết tâm trí muốn đánh vỡ giây phút giằng co tràn ngập ngọt ngào cùng chua xót này, Hãn Du Sinh chợt nhớ tới câu nói đẹp đẽ từ một đoạn quảng cáo nào đó cười hỏi Hoắc Nguyên Khanh.

“You...”

“Hả??”

Thanh âm Hoắc Nguyên Khanh yếu ớt nhưng tràn ngập đích thực, khiến người nghe không rõ ràng, Hãn Du Sinh tai coi như không cách nào nghe đủ nghĩa của chữ, nhưng cũng có thể tự mình lý giải được, nhưng cậu chỉ là giả bộ không hiểu phát ra một thanh âm nghi vấn đơn độc?

“Cà phê, cảm tạ” phát hiện chính mình nói lỡ lời, Hoắc Nguyên Khanh lập tức đổi giọng.

Hãn Du Sinh gật gù đầu biểu thị không thành vấn đề, mang theo nụ cười lần thứ hai đi vào nhà bếp.

Đến nỗi Hoắc Nguyên Khanh đối hạ thân lắc đầu cười khỏ, bất đắc dĩ vừa rồi nói tiếng: “You!!” cũng tựa như nhắc nhở chính mình. Bộ dáng hần đến cùng có hay không là bị nhìn vào trong mắt cậu, ngọt ở đáy lòng nhưng chỉ có trời biết, đất biết, còn có chính hần biết mà thôi.

※ ※ ※

Những ngày kế tiếp, giữa hai người giống như đánh công phòng chiến, người công ta phòng, người tiến vào ta lui ra; cũng hảo như đang nhảy điệu Tango nồng cháy, người một bước tiến vào ta một bước lui, thỉnh thoảng có khi kề sát vào nhau được một lúc, sau đó lại mập mờ giữ khoảng cách.

Đối với chuyện này Hần Du Sinh từ lâu đã xem như bỏ ngoài tâm, đem Hoắc Nguyên Khanh như là dĩ vãng nhìn thật là vô ý, nhưng kỳ thực bên trong lại ẩn chứa huyền cơ mờ ám, từng chút từng chút một mang heo tâm tình đi thưởng thức.

Ngược lại là Hoắc Nguyên Khanh hần rõ ràng nguyên bản là một thợ săn, lại trong lúc vô tình bị biến thành bia đạn, giống như trụy trong sương mù tựa hồ sắp bị thái độ của Hần Du Sinh làm cho hồ đồ rồi.

Đối với hần thân cận, hào phóng tiếp thu; có lúc lại làm ra một số động tác khiêu khích.

Mỗi khi đợi đến hần không kiềm chế nổi nữa, lại bày ra cái tư thái hữu hảo vạn tuế, thế giới thái bình mà nhắc mong bỏ đi.

Đến nỗi lời nói, vẫn là Hoắc Nguyên Khanh nói nhiều hơn, nhưng trong đó là ám chỉ rõ ràng nhưng cũng không biết cậu nghe vào có hiểu hay không.

Có lúc nói ra những lời nhạy cảm, tỷ như: “Tôi đối với cậu yêu thích, so với bằng hữu bình thường vượt quá rất nhiều lần...”, mắt của cậu luôn có một loại cảm giác thật giống như mắt mèo nhỏ ở trong bóng tối mà tỏa sáng.

Cảm thấy được cậu tựa hồ tâm linh thần hội tất cả nhưng đều không nói, rồi lại ngoẹo cổ, vô tội mở lớn cặp mắt xinh đẹp tuyệt trần kia, ôn ôn nhuận nhuận nói: “Tôi cũng vậy.” Hoặc là “Tôi không rõ ràng lắm ý anh nói, anh có thể nói dễ hiểu hơn không?” Loại việc như thế làm gì có người nào nói đi nói lại nhiều lần a.

{Tôi cũng vậy}

Lời này rốt cuộc có phải là đồng ý hay chấp nhận hay không?

Cậu hiểu được cái ý tứ gọi là vượt qua tình bằng hữu hay sao?

Nếu như biết, vậy cậu sẽ nghĩ ... Là bằng hữu yêu thích? Hay là người yêu yêu thích đây?

Nếu như cậu đã hiểu, thì vì sao lại còn hồ hững như vậy, không có chút rung động nào hết?

Nếu như không hiểu, như vậy lời nói cử chỉ gấn bó của cậu, lẽ nào thật sự chỉ là do hần tự mình đa tâm thôi sao?

Hoắc Nguyên Khanh hao tổn tinh thần đáng dấp, khiến Hần Du Sinh lén lút xem xét cẩn thận vừa tức giận vừa buồn cười, liền cảm đáng yêu cùng đáng thương.

Kia trên dưới bốc lên bộ dáng lắc lư trái phải, tuy rằng rất là khiến Hần Du Sinh trong lòng có chút đau, có lúc lại khó tránh khỏi ai oán, người kia thoát nhìn thông minh, nhưng thực tế lại là ngốc nghếch đầu ngỗng a~.

Đến nỗi Hoắc Nguyên Khanh đây? Ai, hần chỉ có thể làm ra bộ dáng, nóng lạnh hỗn hợp, buồn vui đan xen!

Cuộc sống như thế nếu cứ như vậy tiếp tục tuy rằng cũng không tồi, nhưng trước sau cũng không phải biện pháp tốt.

Mà theo như tiến độ tu sửa phòng ở thời gian hoàn thiện cũng đang tiến vào giai đoạn đếm ngược, nhìn lại một chút Hoắc Nguyên Khanh vẫn là bộ dáng do dự trần trụi, Hần Du Sinh quyết định cấp cho Hoắc Nguyên Khanh một chút mãnh dược*.

(*) Mãnh được: tựa như thuốc kích thích đi~....

※ ※ ※

“Tôi ngày hôm nay đã đi xem phòng ốc, tu sửa cũng không sai biệt lắm, cho nên tôi nghỉ hai ngày nữa thừa dịp mọi người nghỉ ngơi liền chuyển trở về thôi!”

Hân Du Sinh nói rất là bình thản, khoe miệng lại là ngậm lấy một vệt mập mờ ý cười, nhưng đáng tiếc người nghe không cổ động, tay cũng không cầm vững đôi đũa khiến nó tức thời rơi xuống mặt bàn, bộ mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Không cần gấp như vậy đi!” Tiếp nhận đôi đũa mới do Hân Du Sinh đưa tới, Hoắc Nguyên Khanh giả dạng làm như không có chuyện gì xảy ra nói.

Hân Du Sinh chỉ cười không nói, cũng không trả lời, Hoắc Nguyên Khanh nhìn vào trong mắt, không khỏi cảm thấy gấp gáp ở đáy lòng.

“Hơn nữa cậu lần này thế nào lại không đợi tôi cùng đi, thêm một người giúp cậu xem không phải tốt hơn hay sao?”

Nghe vậy, Hân Du Sinh đôi mắt chợt lóe lên một tia vệt quang, ngậm cười nghĩ, {Sau đó lại để cho anh nói bên này không được, bên kia thợ làm quá thô, đem các sự phụ đắc tội sau đó họ không làm nữa, không phải sẽ như ý muốn mà theo anh trở về hay sao.}

“Tôi thấy anh bận bịu công việc, thật không tiện mỗi lần đều phiền phức anh, cho nên liền thừa dịp Tiểu Vân cùng Hoài An đi học, đi một chuyến.”

“Cậu sao lại khách khí như thế, chẳng phải là coi tôi như người ngoài hay sao?”

Thả tay xuống, từ đầu đến cuối đều không có tâm tình ăn uống, Hoắc Nguyên Khanh bực mình nói ra một câu có hơi nặng lời, hai tay cũng nắm chặt thành nắm đấm để lên bàn.

32. Chương 8-3: Lớn Tuổi Một Điểm 8-3

Hân Du Sinh không hoảng hốt cũng không vội vàng lấy tay đặt ở phía trên nắm tay của Hoắc Nguyên Khanh, nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Tôi đương nhiên không coi anh là người ngoài, nhưng là coi như người một nhà cũng sẽ có phân biệt. Tình bạn, tình thân, ái tình, nếu như hôm nay tôi là thân nhân của anh hay thậm chí là tình nhân, nhưng đương nhiên tôi cũng sẽ cảm thấy khó xử nếu tiếp thu quá nhiều hảo ý của anh ”

Gắng dùng sức nắm chặt nắm tay Hoắc Nguyên Khanh, Hân Du Sinh ngăn cản hắn lên tiếng.

“Tâm ý của anh, đối với tôi hảo, tôi đều biết, cũng để ở trong lòng, mà hôm nay tôi chỉ là người “Hảo” bằng hữu, có một số việc tình cờ có thể tự mình giải quyết không cần phiền đến anh như vậy không phải sẽ rất phiền phức hay sao?”

Lời nói mang nhiều ẩn ý, Hân Du Sinh muốn như vậy mà ám chỉ thật rõ ràng đi! Nhưng sợ là Hoắc Nguyên Khanh kia đầu ngỗng không rõ phong tình a!

Nhìn lại một chút Hoắc Nguyên Khanh cả người trong nháy mắt đáng dấp tràn đầy sa sút không nói một câu, tối tăm thở dài một hơi, vỗ vỗ tay Hoắc Nguyên Khanh, đem đũa ở trên bàn nhét vào tay hắn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Thời gian của chúng ta còn rất nhiều, đừng suy nghĩ, ăn cơm trước đi.”

Giải quyết xong người lớn, đổi lại cũng nên đến lượt tên nhóc kia.

Cùng Hoắc Nguyên Khanh giống như một cái khuôn mẫu đổ ra tiểu phiên bản kia chính là khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh nhìn cậu.

Hân Du Sinh nhìn nhóc, cơ hồ nở nụ cười, không khỏi than thở, di truyền đúng là thần kỳ a, thế nào mà hai phụ tử kia lại giống nhau đến thế từ mắt, mũi, miệng, giờ đến ngay cả râu rí bộ phận cũng giống nhau đến thế?

Thấy Hân Du Sinh ánh mắt dời về phía mình, từ nãy đến giờ Hoắc Trấn Vân vẫn luôn không có cách nào xen vào đoạn đối thoại kia, nay lập tức mở miệng nói: “Tiểu An sẽ không trở về.”

Không có cầu xin cũng không có thỏa hiệp, tiểu hài tử trong lời nói cứng rắn khiến Hân Du Sinh không khỏi ngạc nhiên, hoàn toàn giống như cha nhóc cũng cường ngạnh như vậy

Nghe đến tên của chính mình, Hân Hoài An vẫn luôn cúi đầu ăn như tiểu trư tử (heo con) cuối cùng cũng coi như ngẩng đầu lên, lưu chuyển cặp mắt to tròn thay phiên nhìn Hân Du Sinh cùng Hoắc Trấn Vân, vừa nhìn vừa không quên khờ ngoác lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Người Hân gia bề ngoài từ trước đến giờ vẫn luôn tuấn tú và mỹ lệ, có lẽ bởi vì do có hỗn tạp huyết thống của người nước ngoài, da thịt vừa không có cứng nhắc thô ráp như người phương Tây, cũng không có ám trầm như người phương Đông, mà là dung hợp cả hai ưu điểm về nét đẹp của song phương khiến cho người ta mê đắm.

Hân Du Sinh, Hân Du Nhu đều là ví dụ điển hình, từ nhỏ chính là giống như ngọc long lanh, lớn lên càng khiến nhiều người theo đuổi, cư nhiên nhóc Hoài An kia cũng không ngoại lệ.

Đôi mắt to, lông mi dài, đôi môi nhỏ nhắn xin xắn như chạm ngọc, mười người thấy mười người yêu, bắt quả thì Hoắc Trấn Vân kia vẫn là kiên cường chưa lộ ra cốt ... Mê muội.

Nhưng mà nhìn lại một chút Hoắc Trấn Vân khởi đầu là một bộ dáng khí thế quyết không thỏa hiệp, khi bị Hân Hoài An dùng khuôn mặt tươi cười nhìn đến, lập tức liền hồi phục thành bộ dáng phổ thông của một đứa nhóc 5 tuổi, Hân Du Sinh nghĩ thầm quả nhiên là một vật khắc một vật a! Cũng coi như hiểu rõ tại sao có lúc Hoắc Nguyên Khanh lại muốn trêu đùa với Hoắc Trấn Vân, bởi vì nhìn bộ dáng tiểu hài tử nhỏ nhỏ khi “Trở mặt” đúng là rất thú vị a!

“Hừ hừ.” Một tiếng kéo về tầm mắt Hoắc Trấn Vân, vừa thấy Hân Du Sinh, tiểu lão đầu giống như lãnh trầm biểu tình liền xuất hiện, khiến Hân Du Sinh nhất thời có loại cảm giác dường như không ai có đủ can đảm để trở thành mẫu thân của nhóc. Nhưng bất quá lúc này cậu lại muốn đối nhóc đùa dai một chút.

“Tiểu An gọi Hân thúc thúc là ba ba, ba ba cùng nhi tử đều phải ở cùng một chỗ, giống như con cùng ba ba là ở cùng một chỗ, cho nên Hân thúc thúc muốn chuyển trở về nhà, thì Tiểu An cũng sẽ đi theo Hân thúc thúc trở lại.”

“Vậy con không làm nhi tử ba ba, con muốn trở thành nhi tử Hân thúc thúc.”

Vốn là chỉ là muốn trêu chọc một chút Hoắc Trấn Vân, không nghĩ tới trái lại bị sợ hết hồn, lại nhìn một chút về phía Hoắc Nguyên Khanh bất tri bất giác lại bị vứt bỏ, ai

“Vậy thúc liền muốn đem Tiểu An cho ba ba con làm nhi tử, không phải ba ba con ít đi một đứa con trai sẽ rất đáng thương sao.”

Dù sao cũng là tiểu hài tử, thông minh đến đâu đi nữa cũng sẽ không biết cõi đời này có rất nhiều chuyện không phải chỉ đơn giản là một thêm một bằng hai như vậy.

Một chút liền đem Hoắc gia hai phụ tử làm cho mất ăn mất ngủ, cả người sa sút, khiến Hân Du Sinh lúc đầu còn mang tâm ý đùa bỡn, nay lại cảm thấy không muốn, đối Hoắc Nguyên Khanh làm như vậy chỉ là hi vọng khiến cho hắn có chút kích thích, nhưng đối Hoắc Trấn Vân như vậy lại có hơi quá mức.

“Bất quá Hân thúc thúc bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Tiểu Vân tìm đến Tiểu An cùng nhau chơi đùa, nếu như ba ba cũng đồng ý, cũng có thể ngủ ở trong nhà thúc thúc.”

Vừa nghe đến Hân Du Sinh cam kết bù đắp, Hoắc Nguyên Khanh lập tức đánh tan gương mặt âm trầm, giọng trẻ con lời nói nhỏ nhẹ rất giống Hân Hoài An nói: “Vậy tôi sau này muốn đi nhà cậu cùng với cậu ngủ chung cũng được sao?!”

Luôn luôn cũng không hiểu cái gì gọi là cự tuyệt, không có bất kỳ nghi ngờ ừ một tiếng, đối Hoắc Trần Vân liền là gương mặt tươi cười ngọt ngào, khiến Hoắc Trần Vân hài lòng an tâm cùng tiểu An ăn cơm.

Động viên xong nhóc kia, Hân Du Sinh cố ý làm như không nhìn thấy thần sắc âm úc của Hoắc Nguyên Khanh, tỏ vẻ sẵn sàng mang một chút món ăn đưa tới trong chén hân, nhàn nhạt nói: “Ăn nhiều một chút, qua mấy ngày nữa tôi chuyển về nhà, liền không có cách nào còn như vậy cùng ăn cơm với anh.”

Lời này nghe vào trong tai Hoắc Nguyên Khanh, động tác nâng đũa bắt giác run lên, gương mặt dừng ở trên người Hân Du Sinh, muốn nói lại thôi phun ra nuốt vào vài lần, sau đó chỉ đem đũa trên tay nhẹ nhàng đặt xuống, nói một tiếng: “Tôi ăn no rồi, đi tắm trước.”

Một bát cơm vẫn còn tràn đầy, cho dù có ăn hay không người khác vẫn có thể phân biệt được, nhưng Hân Du Sinh đương nhiên không thể đi nói trắng ra.

Nhìn Hoắc Nguyên Khanh một thân cô đơn tiêu sái rời khỏi tầm mắt, Hân Du Sinh có một loại cảm giác không đành lòng dâng trào trong tâm, bắt đầu suy tư, quá trình này không chỉ hại người mà còn ... thương tổn chính mình.

※ ※ ※

Chính mình sau khi ở trên bàn ăn nghe Hân Du Sinh nói xong những câu nói kia, Hoắc Nguyên Khanh tâm tình tựa như khí trời mùa đông, một ngày lạnh qua một ngày.

Bản thân nghiền ngẫm lại mỗi câu nói của Hân Du Sinh, tốt cùng vẫn là rõ ràng phân biệt đối với hân, cậu rốt cục là đem mình đặt tại địa phương nào ở trong lòng đây, hay là nên hỏi cậu ấy hy vọng mình nên ở vị trí nào trong lòng cậu ấy.

Bằng hữu, đây là ban đầu khi bắt đầu, cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của Hoắc Nguyên Khanh.

Người thân, nếu là đi qua ái tình diễn sinh mà đến, vậy hân tuyệt đối lòng tràn đầy vui mừng mà tiếp thu.

Nếu là tình nhân, rõ ràng bản thân hân luôn cố nỗ lực, nhưng thế nào lại giống như ngấm hoa trong màn sương, nhìn tựa hồ như rất gần nhưng lại khiến người ta không cách nào tìm ra manh mối.

Hân có lòng tham đương nhiên hi vọng mình cùng Hân Du Sinh quan hệ là bằng hữu, người thân, tình nhân cả ba thứ cùng kết hợp lại, có thể cùng nhau nói chuyện phiếm, có thể ôm ấp, có thể thổ lộ, có thể dựa vào.

Mà Hân Du Sinh đây? Đến tốt cùng đối với hân vẫn là phân rõ giới hạn. Thì làm sao có thể khiến cho hai người phát triển thêm một bước đây?

Tiến thoái chi gian, thiên đường địa ngục khác biệt không xa, này trong một tắc ngắn ngủi hân nên làm gì để nắm bắt đây?

“Em nói lão ca a, anh này ngốc cũng phát rất lâu, thậm chí ngay cả đệ đệ anh đem tắm thân này vũ trụ vô địch phích lịch đẹp trai phóng tới trước mắt anh, anh đều có thể ngoảnh mặt làm ngơ, xem ra các nàng lần này nói là thật sự không phải giả nha!”

“Cái gì thiệt hay giả.” Đẩy ra gương mặt trước mắt tự xưng đẹp trai không có thiên lý, Hoắc Nguyên Khanh lạnh nhạt đối đệ đệ của mình – Hoắc Nguyên Hi nói.

“Chính là chuyện anh điên cuồng rơi vào bể tình a!”

Tránh ra bàn tay huynh trưởng đẩy tới, Hoắc Nguyên Hi cố tình khả ái bắt trước cách nói chuyện của mấy tiểu nữ sinh, thân thể như là bùn nhão ngồi phịch ở phía đối diện Hoắc Nguyên Khanh.

Không nghĩ tới vốn chỉ là thử dò xét nói, mà ngay cả Hoắc Nguyên Khanh một cái ánh mắt nghiêm nghị đều không có, này quả không giống với thái độ trước kia của đại ca nhà hân a~.

Căn cứ những gì hân biết về Hoắc Nguyên Khanh, người đại ca này từ trước đến giờ không biết yêu ai bao giờ, nhưng nếu không có lửa thì làm sao có khói a, lại nói bản thân người kia hận nhất chính là chuyện bịa đặt, trình độ mặc dù không đến nỗi vô bàn mắng người, nhưng nếu như gặp phải thì ánh mắt lạnh như băng cùng tư thái kia thật cũng khiến cho người ta không thể chống đỡ nổi, nhưng hiện nay hân lại bất trí khả phủ (từ chối cho ý kiến) không đi phủ nhận cũng không thừa nhận, chẳng lẽ...

“Anh ... Anh thật sự yêu sao?”

Thận trọng mở miệng hỏi, lần này nghiêm túc đối lấy là thân hình cứng đờ ngằm thừa nhận của Hoắc Nguyên Khanh.

Không dám tin nhìn đại ca của hắn, người kia luôn luôn lạnh như băng nhạt như nước, tựa như giếng cổ nghìn năm không có chút rung động nào, cả đời không ai có thể động tới tâm, ngay cả khi sinh ra đứa con trai kia cũng tựa như nhạt về một cục đá hoàn toàn không rõ mẫu thân là ai, vậy mà lại biết ... Yêu ~~ (ta có một loại cảm giác như thằng em trai này nó nghĩ anh nó là quái vật hay sao ak).

“A!!!”

Không thể tin, không thể tin được, từ trong miệng Hoắc Nguyên Hi tuôn ra một tràn tiếng thét chói tay tựa như những fan cuồng khi đuổi theo thần tượng của mình, nhưng đối lại là thái độ không kiên nhẫn của Hoắc Nguyên Khanh, hắn cau mày quát một câu: “Em câm miệng cho anh!”

Mà Hoắc Nguyên Hi sao có thể liên như vậy câm miệng, có tai như điếc, tựa như pháo liên châu không ngừng, đặt câu hỏi: “Ai, là ai, lại xui xẻo... Không, em là nói ai lại may mắn như vậy có thể làm cho đại ca động tâm, nói vậy nhất định là đẹp như Thiên Tiên, chim sa cá lặn; bắt quá đại ca bề ngoài soái ca như vậy, thì nàng nhất định là cái khí chất giai nhân, dịu dàng khả ái, vào được nhà bếp, ra được phòng lớn.”

Hoàn toàn không để ý tới Hoắc Nguyên Khanh căn bản không nghe hắn nói, Hoắc Nguyên Hi lấy hơi sau đó lại tiếp tục giảng: “Đúng rồi, đúng rồi, việc này người trong nhà hắn là cũng không biết đi! Mẹ, cha, tiểu muội, nếu như biết có lẽ sẽ rất hâm mộ em cho xem. Em ... Em thực sự là rất cao hứng, không ... nhất định phải đem chuyện này ra tám mới được. Việc vui người, đúng đúng, nhất định phải làm, điều đầu tiên nên là ... điện thoại ... Điện thoại, của em đâu rồi?”

Như thế một chuỗi lớn chính mình tự ý đạo diễn, Hoắc Nguyên Khanh vẫn là không có một câu ngăn lại hay quát mắng, coi như hắn phát điên, còn bản thân Hoắc Nguyên Hi vẫn là không phát hiện ra được có điều gì đó không ổn lắm.

Im lặng, Hoắc Nguyên Hi yên lặng tỉ mỉ quan sát thần sắc Hoắc Nguyên Khanh, sau đó hắn được một cái kết luận, đồng thời lập tức đem cái kết luận này nói cho Hoắc Nguyên Khanh, dùng một loại khí thế ta cũng là người từng trải đồng lòng nói: “Không thuận lợi sao?”

Trả lời hắn bằng hành động Hoắc Nguyên Khanh đứng dậy đưa lưng về phía hắn, nhìn ngoài cửa sổ, bóng lưng ngằm thừa nhận.

Một lúc lâu, lâu đến Hoắc Nguyên Hi cảm giác dường như huynh đệ hai người trầm mặt được một khoảng thời gian đủ để co thể giới kia tận thế rồi, Hoắc Nguyên Khanh mới lên tiếng “Em nói, một người chưa từng từ chối em đến thân cận, thì hắn đối với em có phải là có chút yêu thích không?..”

“Đây là đương nhiên. Nếu như ngay cả hảo cảm cơ bản nhất đều không có, thế nào có thể cho em đến thân cận đây.” Cái vấn đề này quá dễ trả lời, đơn giản, “Bắt quá thích đến cái gì trình độ gì, vậy thì còn có cần nhắc đến không gian.”

Hoắc Nguyên Hi tâm tình bây giờ chỉ có hai chữ “Hưng phấn” mới có thể hình dung.

Trời ạ! Cuộc đời lại có thể nghe được chuyện có thể khiến lão đại buồn phiền, hơn nữa còn là chuyện yêu đương, ha ha, nếu để người trong nhà biết được rồi, sẽ không hâm mộ chết ta đi.

“Lúc ngủ, coi như ta ôm hắn, hắn cũng sẽ không từ chối.”

Ác ác ác ~ ở chung, không nghĩ tới lão đại tay chân lại nhanh như vậy, “Hai người đừng nói chỉ là luôn nấp trong chăn bông mà tình khiết tán gẫu đi!”

Lời này đương nhiên là Hoắc Nguyên Hi trêu chọc một câu, bắt quá khi hắn nhìn thấy Hoắc Nguyên Khanh dĩ nhiên gật đầu, Hoắc Nguyên Hi cả người đều bối rối.

“Chuyện này... Đây liền có chút khó phân biệt!”

Ngủ cùng lại không ăn, đến tốt cùng chỉ có thể là “nơi đó” có vấn đề, ngoài ra không thể nào có khả năng thực sự là vô tình đi!.

33. Chương 8-4: Lớn Tuổi Một Điểm 8-4

Nhiều suy đoán trong đầu xoay chuyển, bất quá coi như muốn bể đầu luôn rồi, hắn vẫn không có cách nào nghĩ ra đáp án, bởi vì vừa bắt đầu hắn liền ngông cuồng đem người yêu Hoắc Nguyên Khanh cho là nữ nhân, hơn nữa Hoắc Nguyên Khanh bản thân căn bản cũng không để ý đến cái vấn đề này, cứ như vậy, hai người suy nghĩ phương hướng từ đầu đến cuối căn bản không có tương đồng, như vậy thế nào lại có thể cho ra đáp án đây.

“Vậy hai người có hay không đã xác nhận tình cảm lẫn nhau?”

“... Hắn đã nói hắn rất yêu thích anh, nhưng là anh nghĩ... Chỉ là hơn phương diện tình bạn mà thôi!”

Nghe vậy, Hoắc Nguyên Hi giống như nhìn thấy hi vọng xuất hiện, một cái tuy rằng yếu ớt, nhưng vẫn là có thể nho nhỏ cổ vũ lòng người.

“Coi như chỉ là trên tình bạn một chút, chỉ cần có hảo cảm thì muốn rút ngắn khoảng cách tình cảm cũng là chuyện rất dễ dàng, huống hồ hắn đều nguyện ý cùng với anh đồng thời “Trụ” một chỗ, hắn là sẽ không chỉ đơn thuần là bằng hữu thôi đâu.”

Tạm thời đem chữ “ngủ” đổi thành chữ “trụ”, Hoắc Nguyên Hi suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, nhưng vẫn là đem câu này mạnh mẽ nói ra.

“Anh khởi đầu vốn cũng là nghĩ như vậy, nhưng là ... Ai... Anh hiện tại cũng giải thích không rõ được, ngược lại hắn chịu theo anh ở chung, chuyện này cũng không phải đơn giản như em nghĩ vậy đâu.”

“Nhưng là” ... Xem ra đây mới thực sự là nguyên nhân chính quấy nhiễu Hoắc Nguyên Khanh, “Nhưng là cái gì?”

Bất ngờ nghe được câu nghi vấn thở dài của Hoắc Nguyên Khanh, coi như bây giờ nguyên bản vẫn chỉ thấy được bóng lưng lão đại, nhưng Hoắc Nguyên Hi hoàn toàn chắc chắn, bây giờ Hoắc Nguyên Khanh nhất định là mặt ủ mày chau, một bộ dáng rơi vào đầm lầy khổ闷 (khổ vì yêu), đáng đáp bi tình.

“... Hai ngày trước hắn nói muốn dời ra ngoài, còn nói một vài điều khiến anh rất khó dự đoán.”

Nói ... ” Nói cái gì?”

Nghe Hoắc Nguyên Hi hỏi lại, Hoắc Nguyên Khanh có hơi khó xử, muốn hắn nhớ lại tình huống trên bàn ăn khi đó một lần nữa sao? Thật hận không thể có băng ghi hình trong tay có thể đem tình hình thực tế khi đó chiếu lại cho đệ đệ xem.

“... Hắn nói hắn coi anh là người một nhà, nhưng còn nói coi như là người một nhà cũng có phân biệt ; còn nói cái gì nếu như hôm nay hắn là thân nhân của anh thậm chí tình nhân, anh đối với hắn bất kỳ là loại tâm ý gì hắn đều sẽ tiếp thu, tiếp tục còn nói cái gì hắn bây giờ chỉ là bạn tốt của anh, cho nên anh đối với hắn tốt, hắn đều không để ý tới mà hảo hảo tiếp thu.”

“... Anh hoàn toàn bị hắn làm hồ đồ rồi, hắn là chỉ hy vọng chúng ta chỉ đứng ở vị trí bạn tốt? Hay là hắn cũng giống như anh, nói lời như vậy là vì muốn ám chỉ với anh, hắn không chỉ coi anh là bạn tốt, mà còn muốn cùng anh phát triển thành tình nhân thậm chí là quan hệ thân nhân hay không?”

Hoắc Nguyên Khanh hiếm khi kích động, cố gắng nói một chuỗi sự việc, xem ở trong mắt Hoắc Nguyên Hi tựa hồ càng lộ ra thân ảnh điêu hui.

Mà nhìn Hoắc Nguyên Khanh như vậy, Hoắc Nguyên Hi trong lòng chỉ muốn nói một câu, một câu không nhanh không chậm.

“Lão đại, anh thật sự là ngu ngốc!”

Bị khiêu khích ngay mặt còn phải nhẫn nại, Hoắc Nguyên Khanh tuy rằng không phải lần đầu tiên bị đệ đệ mình nói như thế, nhưng lần này hắn vẫn là hứng thú muốn nghe một chút chính mình đến tốt cùng là tốt

nát đến nỗi nào rồi, cho nên cũng không lên tiếng, cũng không tức giận, Hoắc Nguyên Khanh chỉ là dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoắc Nguyên Hi nói tiếp.

Bất quá bên này Hoắc Nguyên Hi cũng mặc kệ anh cái gì là ánh mắt hay không ánh mắt, có cao hứng hay không, như thường lệ hẳn phải nói, hẳn muốn nói a~.

“Ai, uổng phí ba mẹ đem anh sinh ra thông minh như vậy, một bộ dáng khí thế, mặc kệ có chuyện gì cũng đều không thể làm khó được anh, vậy mà không nghĩ tới một người hoàn hảo như vậy thật không thể ngờ tới lại khuyết thiếu đi sợi dây thần kinh ái tình a~ ...”

“Nói điểm chính, không thì rút!”

Không khách khí đánh gãy lời Hoắc Nguyên Hi, âm nhạc tai họa bắt đầu dấy lên, Hoắc Nguyên Khanh cảm khê nâng hướng về phía cửa lớn, công khai bày tỏ nếu Hoắc Nguyên Hi thật sự không biết thức thời một chút, hẳn đuổi người cũng tuyệt đối không mềm lòng.

Hoắc Nguyên Hi xua tay, bả vai hơi rút lại, làm ra bộ dáng run rẩy sợ sệt của tiểu sinh, sau đó cũng thu lại thần sắc cười cợt, nghiêm chỉnh nói chuyện.

“Em nói đại ca a, người ta cũng đã ở trong nhà anh, ngủ ở trên giường của anh, mặc dù không có chân chính quan hệ thân mật, nhưng tay cũng đã nắm, miệng cũng đã hôn, nếu như không phải đối với anh có tình cảm, thế nào lại có khả năng chấp nhận trả giá như vậy đây? Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi nàng ta là dồc súc, ham muốn tài lực cùng bề ngoài của anh a!”

Lời nói trêu chọc vừa thốt ra, lập tức thành công đón lấy cái trợn mắt của Hoắc Nguyên Khanh.

Đối mặt với thái độ không vui của Hoắc Nguyên Khanh, Hoắc Nguyên Hi ngược lại dường như là nhìn mãi thành quen, không chút hoang mang đáp lời:

“Bất quá điểm ấy đương nhiên là không thể nào rồi! Dù sao tính khí đại ca như vậy, ngang dọc thương trường không có địch thủ, thế nào lại không thể nhận ra được người ta tiếp cận mình có vì mục đích hay không. Cho nên có thể khẳng định đối phương nhất định là xuất phát từ tình cảm, mới bằng lòng cùng với anh ăn ở cùng nhau, ôm nhau ngủ.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng rồi! Căn cứ vào phán đoán của em, hiện tại nàng đã nói ra như vậy, chắc chắn sẽ không muốn cùng với anh rũ sạch quan hệ, mà là muốn cùng với anh xác định quan hệ lẫn nhau.”

“Quay về với tình cảm chính nghĩa, mặc kệ nam nhân hay nữ nhân đều cần cảm giác an toàn, như bây giờ, rõ ràng người ta đã vào ở nhà anh, anh lại mắc cái rắc gì mà không phóng thích một cái, dù sao người ta cũng hảo hảo là một cô gái, như thế nào lại không sợ, làm sao có thể đi thừa nhận đây? ”

“ ... ”

34. Chương 8-5: Lớn Tuổi Một Điểm 8-5

“Anh bây giờ nếu không nắm chặt, thời điểm tình cảm phai nhạt nàng ta chạy mất rồi, lúc đó có truy đuổi cũng không kịp thì đừng có mà hối hận.”

“Hắn không ...”

Bây giờ mới biết hoắc Nguyên Hi đã lừa, muốn nói là “Hắn” chứ không phải “Nàng” nói cho rõ, nhưng vừa nghe đến Hoắc Nguyên Hi nói ra câu kia: “Người chạy mất, tình cảm phai nhạt, không trở lại”, Hoắc Nguyên Khanh trong lòng bất giác run lên, cổ họng căng thẳng, lời nói ra đến miệng cũng im bật đi.

Hiểu lắm không được giải thích, Hoắc Nguyên Hi tiếp tục cứ thế mà nói.

“Ai, anh cũng đừng nghĩ rằng nàng sẽ không đồng ý, hiện tại mà nói đây chính là tình cảm không phải là việc làm ăn buôn bán, làm sao có thể dựa vào lý trí mà có thể nắm giữ dễ dàng được chứ?” (ế như nhau mà nói chuyện thâm thúy vậy)

“Cho nên a...”

Mới vừa muốn tiếp tục nói lại bị tiếng chuông nhẹ nhàng đánh gãy, rất nhanh từ áo khoác móc ra, vừa mới này vẫn luôn không tìm được điện thoại của mình, Hoắc Nguyên Hi liếc nhìn lão đại thời điểm tựa hồ đang rơi vào trầm tư, Hoắc Nguyên Khanh có hơi dao động liếc mắt một cái ý bảo hắn nên tiếp điện thoại của mình đi.

Giản đoản vài câu, Hoắc Nguyên Hi cúp điện thoại, chuẩn bị rời đi, mà phía trước cửa sổ người kia vẫn như cũ sắc mặt đông cứng khiến hắn có hơi chua xót.

“Kỳ thực coi như nàng là muốn rũ sạch quan hệ cũng không đáng kể, nhưng dù sao bây giờ tình trạng của hai người hiện tại có thể xem là không tốt cũng không xấu. Coi như đối phương không có yêu anh, nhưng là cũng không đến nỗi chán ghét đi! Thay vì như vậy trì trệ không tiến, còn không bằng quả quyết một chút, đưa đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, bất quá hạnh phúc chính là của anh, anh thực sự muốn tình cảm của mình như vậy mà kết thúc sao? Đã như vậy, phải nỗ lực để nàng trước khi yêu người khác phải yêu anh tha thiết đến mức không thể tự kiềm chế như vậy không phải tốt hơn sao.”

Không chú ý tới Hoắc Nguyên Hi từ khi nào đã rời khỏi phòng làm việc, Hoắc Nguyên Khanh đầu óc tất cả đều ngẫm nghĩ lại câu nói cuối cùng kia của đệ đệ mình, trong lòng cũng liên tục tự hỏi tự trả lời về vấn đề kia.

{ Có thể bởi vậy mà kết thúc sao? }

Đương nhiên không thể.

{ Bị cự tuyệt là có thể từ bỏ sao? }

Trừ phi hắn nuốt xuống hơi thở cuối cùng.

{ Muốn cùng cậu ấy cùng nhau hạnh phúc không? }

Đương nhiên, nếu không có cậu ấy như thế nào sẽ có hạnh phúc đây?

Nếu hết thấy đáp án đều đã được khẳng định, vậy như thế nào hắn lại còn chần chờ, có cái gì phải sợ hãi đây?

Nhìn từng tầng mây lộ ra kim quang mặt trời, Hoắc Nguyên Khanh thật hy vọng trong lòng mình mù mịt cũng có thể như hình ảnh trước mắt được ánh sáng mặt trời kia xua tan sạch sẽ.

※ ※ ※

“Anh... Không có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Thời gian không đợi ai bao giờ, coi như Hoắc Nguyên Hi nói nhiều với hắn như thế tiếp thêm cho hắn dũng khí, nhưng đến bây giờ vẫn là ngại ngùng không cách nào có hiệu quả được.

Như thế vẫn cứ chần chờ, thời gian giống như gia tăng tốc độ đã đến ngày Hân Du Sinh muốn dời đi.

Mà giờ khắc này nói chuyện cùng hắn, bên chân còn đặt thêm hành lý, yên lặng nhìn Hoắc Nguyên Khanh.

Bọn nhỏ không biết nỗi khổ trong lòng hắn, ở ngoài cửa chơi đùa vui vẻ, nhưng niềm vui kia không cách nào có thể lan truyền đến trái tim Hoắc Nguyên Khanh.

“Cậu ... Muốn tôi nói cái gì đây?”

Lời nói kéo dài từ trước đến giờ không phải phong cách hành sự của hắn, gặp phải tình cảnh này Hoắc Nguyên Khanh không cách nào có thể đáp lại được vấn đề kia.

“... Nói trong lòng anh đang nghĩ đến lời nói của tôi.”

Hần Du Sinh cân nhắc vài lần mới quyết định nói ra câu nói này, tựa như gió thổi qua mặt nước, khiến cho Hoắc Nguyên Khanh trong lòng quẩn quẩn gợn sóng.

“Tôi...”

Chần chờ mãi tựa như đã thành quen, càng khiến cho hắn không cách nào đem lời nói, nói ra khỏi miệng, Hoắc Nguyên Khanh chưa từng cảm thấy có thời khắc nào lại hận bản thân mình đến thế.

Nhìn Hoắc Nguyên Khanh đang vùng vẫy đấu tranh, Hạn Du Sinh không cười cũng không nói, nửa ngày trời sau đó chỉ là vì hồ kỳ vi* nói một câu: “Anh không nói, tôi liền thế nào... Ai...”.

(*) Vì hồ kỳ vi: nhỏ bé tí ti, cực kỳ nhỏ bé ...

Nhàn nhạt thở dài lưu chuyển trong không khí, Hạn Du Sinh không thôi nhìn Hoắc Nguyên Khanh, cuối cùng vẫn là yên tĩnh cầm lên hành lý bên chân, quay người đi ra khỏi phòng.

Bóng người trong tầm mắt dần dần thu nhỏ, mơ hồ, cuối cùng biến mất, Hoắc Nguyên Khanh nhất thời bị một loại cảm giác tựa như vĩnh viễn mất đi Hạn Du Sinh không ngừng khủng hoảng.

Đưa tay muốn nắm bắt, nhưng là trước mắt chỉ có không khí không thể nắm chặt thân ảnh kia, chỉ là hư không mà thôi.

Như vậy hư không làm cho thị giác hắn nhạy cảm, khiến tầm mắt của hắn trở nên trống trải, làm cho hắn không có một chút nào che đậy nhìn người yêu dắt tay Tiểu An, từng bước một xuyên qua phòng lớn, từng bước một đi ra khỏi tính mạng của hắn.

{Như vậy liền kết thúc sao?}

{Như vậy liền từ bỏ sao?}

Đáp án toàn bộ là phủ định, coi như hiện thời sẽ không còn hơi thở, cũng không cách nào có thể lấy đi một chút yêu thương trong lòng hắn.

Kia... Hắn là sợ cái gì đây? Còn có cái gì rất đáng sợ sao?

Loại bỏ thân hình từng từng, mạnh mẽ khoanh tròn siết chặt cơ thể chính mình, chẳng biết vì sao, Hoắc Nguyên Khanh lại không cách nào có thể suy tính trong đầu không ngừng vang lên câu nói kia của Hạn Du Sinh: ” Nói trong lòng anh đang nghĩ đến lời nói của tôi”

35. Chương 9-1: Lớn Tuổi Một Điểm 9-1

Thả hành lý bên trong tay xuống, Hạn Du Sinh không cách nào ức chế tiếng thở dài, thật là vừa bước ra khỏi cửa lớn Hoắc gia bước chân lại quẩn luyến không muốn đi về phía trước, đôi mắt cũng dường như đang mong đợi điều gì đó hướng trong phòng nhìn tới.

Vẫn là không có biện pháp sao?

Thất vọng thu lại tầm mắt, Hạn Du Sinh nỗ lực lên dây cót tinh thần nghĩ: { không có vấn đề gì, anh ấy không cách nào bước ra khỏi cánh cửa kia, thì tôi vẫn cứ tiếp tục đi thôi! }.

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng khó tránh khỏi vẫn là có mấy phần mất mát, không muốn để cho chính mình bị nỗi phiền muộn không cần thiết quấy nhiễu, Hạn Du Sinh xoay người đem cánh cửa mở ra, vừa muốn bước chân đi về phía trước, bất giác từ phía sau lại bị một bàn tay lôi kéo khiến cho dừng lại, không vội vã phản ứng, người kia khí tức ừ ừ bất ngờ tập kích, mạnh mẽ chiếm lấy bờ môi của cậu.

Đôi mắt trừng lớn nửa giây liền trầm mê nhắm lại, thân thể cùng tâm tình Hạn Du Sinh cũng khiến cho Hoắc Nguyên Khanh khí tức sâu đậm tựa như bị đầu độc điên cuồng bắt lấy.

Bá đạo xâm lấn lại không một chút nào hiện ra bạo lực, ôn nhu đảo qua vòm miệng của Hân Du Sinh, sau đó đầy đặc quăn quít lấy lưỡi cậu bắt đầu chuyển động.

Bị hôn đến cơ hồ không thở nổi, cả người đều rơi vào bên trong cảm xúc mãnh liệt tựa như sương mù của Hoắc Nguyên Khanh, ngây ngốc mặc cho hắn xâm lấn, nhưng vẫn là không muốn hắn rời khỏi.

Hôn đã xong, đem người ôm vào trong lòng ngực nhốt lại càng thêm chặt chẽ, tinh tế dùng lưỡi liếm đi nước bọt trên khóe miệng Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh thanh âm khàn khàn nói: “Nụ hôn này chính là tôi trong lòng muốn nói với cậu ... Tôi yêu cậu.” (đến giờ này mới nói thật là nhu ngược, nếu như người nói sớm thì ta phải khổ sở edit đến giờ này sao *ôm dếp chạy*)

Vốn tưởng rằng chuyện đã không còn hy vọng, nhưng đến phút cuối cùng mới có thể thành hiện thực, chân thực như vậy khiến Hân Du Sinh từ mộng đẹp biến thành sự thật, trong lòng không khỏi vui mừng. (mì cũng thế nữa đó, biết hắn nhu nhược thì cũng nên nói ra sớm đi, bắt ta phải ... bla bla... *ôm dếp chạy tiếp*)

Này quả thực là quá mức kinh hỉ khiến cả người cậu tựa như khí cầu được thổi căng, nhẹ bỗng chẳng biết nguyên cố, làm cho cậu không khỏi hoài nghi là thật hay giả.

Nhìn trước mắt gương mặt tuần tú đang dờ ra, khiến Hân Du Sinh còn đang hoài nghi thực hư, bạo dạn ôm chặt lấy hắn, từ thân thể không ngừng truyền đến sự ấm áp, cùng tiếng tim đập của ai kia, có thể nói cho cậu biết, tất cả những thứ này bất quá là hoàn toàn chân thực.

Tựa đầu toàn bộ chôn vào trong lòng ngực Hoắc Nguyên Khanh, Hân Du Sinh bí mật mỉm cười thỏa mãn, chỉ là người kia vẫn là rất bất an mà ôm chặt mình như thế, không khỏi khiến cho trái tim cậu nổi lên một trận chua xót a.

Thanh âm mang vẻ buồn bực, Hân Du Sinh ở trong lòng ngực Hoắc Nguyên Khanh nói: “Trong lòng tôi cũng có một câu nói muốn nói với anh.”

Nghe vậy, thân thể đang ôm chặt cậu bất giác run lên, Hân Du Sinh chỉ một giây thoáng qua cũng có thể biết được Hoắc Nguyên Khanh là đối với cậu có bao nhiêu yêu thương, cùng mong mỏi.

Nhẹ nhàng tránh khỏi cái ôm của Hoắc Nguyên Khanh, chỉ thấy nam nhân kia thời khắc này tựa như mất đi dũng khí, buông xuống bộ dáng, tránh né ánh mắt không muốn cùng cậu nhìn thẳng.

Hoắc Nguyên Khanh như vậy, khiến Hân Du Sinh không cách nào ý thức, chỉ cảm thấy vô cùng thương tiếc, nam nhân trước mắt này vĩ đại đến tựa hồ không ai có thể đánh bại, lại ở trước mặt cậu trở nên nhát gan như vậy. (e hèm, mượn lại câu nói của tiểu Du “đây là một vật khắc một vật a~”)

Kiên quyết lấy tay xoa má hắn, mềm nhẹ nhưng cũng có chút lực đạo đem tầm mắt hắn nâng lên để cả hai nhìn thẳng vào nhau, Hân Du Sinh thệ ước giống như trân trọng mà từng chữ một nói ra: “Đây cũng là điều mà trong lòng tôi muốn nói với anh. ”

Lời nói vừa dứt, còn chưa kịp phản ứng, thì lập trường đã hoàn toàn ngược lại, Hân Du Sinh thông lòng trụ trên cổ Hoắc Nguyên Khanh, đem ai kia còn đang sững sờ không rõ đáp án nồng nặc hôn sâu.

※ ※ ※

Nếu như không phải trong tay truyền đến một trận lôi kéo, Hoắc Nguyên Khanh nhất định sa vào bên trong trầm mê, mờ mịt đến mức thời điểm nào Hân Du Sinh rời đi cũng không biết.

“... Ta. Thúc... Hôn. Thúc... Ta...”

Tâm tư kết cấu hoàn toàn bị đánh thành hỗn độn, hình dáng Hoắc Nguyên Khanh hiện tại vừa giống như lằm bằm lằm bằm, vừa giống như không nói gì, nhìn Hoắc Trấn Vân muốn nói gì đó, nhưng là một câu cũng không nói ra được.

Đối với bộ dáng ngốc nghếch của Hoắc Nguyên Khanh, khinh thường lườm một cái, Hoắc Trấn Vân mang theo tâm tình không mấy quan tâm nói “Baba hôn Hân thúc thúc, Hân thúc thúc hôn baba.” Hừ, có ngày nhóc cùng Tiểu An cũng phải như vậy, nhóc nhất định cũng phải đem đầu lưỡi bỏ vào trong miệng Tiểu An.

“Ha ha...”

Nghe được nhi tử cứng nhắc trả lời, Hoắc Nguyên Khanh quả thực tựa như nghe được hỉ sự to lớn, cười ngốc ngốc, cười thỏa mãn.

Bất quá như vậy vui sướng lập tức liền không cách nào thỏa mãn Hoắc Nguyên Khanh cần khao khát tham tâm, yêu ~ phải có cậu bên cạnh mới hoàn mỹ.

“Đi thôi!”

Ngắn gọn phát ra hai chữ, Hoắc Nguyên Khanh tự tin liền mê người, thần thái tựa như trong một ngày mùa đông lạnh lẽo gặp được ánh nắng ấm áp của mặt trời.

Đối đầu với ánh mắt không hiểu của nhi tử, Hoắc Nguyên Khanh đưa tay ra, “Đi đem công chúa của chúng ta mang về đi!”

Cánh tay nhỏ lập tức đáp lại, hai phụ tử không còn đối đầu như thường lệ, ngược lại vô cùng nhất trí với mục tiêu chung của mình.

※ ※ ※

Như đã đoán trước so với đánh giá thời gian còn sớm hơn đã có được thành quả, khiến Hãn Du Sinh trên mặt không khỏi liền tăng thêm mấy độ.

Nghĩ đến chính mình vừa mới chủ động hôn Hoắc Nguyên Khanh, nguyên lai cũng có chút cứng ngắc mất tự nhiên, tứ chi lại càng hiện ra một loại cứng tay cứng chân hình ảnh vô cùng buồn cười.

“Ba ba thật giống người máy a~!”

Nhi tử một tiếng chế nhạo, Hãn Du Sinh vội vã dừng lại cước bộ, xua xua tay hít sâu, muốn để cho mình thả lỏng về trạng thái bình thường nhất, nhưng vừa nghĩ tới người kia đang ở ngoài cánh cửa chờ đợi mình, trái tim liền không cầm cự được, cũng không quản được cái gì tự nhiên hay không tự nhiên, buồn cười hay không buồn cười, bước chân hơi dừng lại một chút lập tức không chậm trễ mà bước tới cửa.

Vừa mới mở cửa, một cái tiểu thân thể liền thật nhanh đột xuất lao vào, khiến Hãn Du Sinh có chút hoảng hốt, bước chân bất ổn hạ vào bên người Hoắc Nguyên Khanh đang chờ ngoài cửa.

“Không hỏi rõ đã mở cửa, không sợ gặp phải người xấu sao?”

Đối đầu với giai nhân trước mặt, Hoắc Nguyên Khanh trong lòng vô cùng khoái chí, trong miệng lại nửa thật nửa giả nghe qua tựa như không có quan hệ mà hỏi.

“Là anh sao?” Hãn Du Sinh cười nhạt một tiếng hỏi ngược lại, sâu sắc hít vào khí tức chỉ thuộc về Hoắc Nguyên Khanh.

“Là tôi...” Nâng lên khuôn mặt đang chôn trong ngực mình, không ngoài ý muốn nhìn thấy con người Hãn Du Sinh lóe lên điểm nghi vấn, Hoắc Nguyên Khanh cười xấu xa ” Đại sói hoang muốn ăn sạch cậu.”

Bốn mảnh bờ môi giằng co nhau, Hoắc Nguyên Khanh hoàn mỹ đem dư âm kia niêm phong trong miệng cả hai, lần này hôn Hoắc Nguyên Khanh không còn là chơi trò may rủi, Hãn Du Sinh cũng không còn lạng quạng đáp lại, mà chỉ có tình đầu ý hợp vô cùng ngọt ngào.

※ ※ ※

“Đang suy nghĩ điều gì vậy? Không phải là hối hận chứ...?”

Hoắc Nguyên Khanh ngồi ở mép giường nhìn ngẩn người nhìn Hãn Du Sinh, ngữ khí tuy rằng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nhưng bàn tay vẫn luôn nắm chặt, tiết lộ ý nghĩ { Coi như cậu hối hận, tôi cũng không buông tay }.

Hãn Du Sinh biểu đạt ra một loại tâm tình “Không có hối hận”, thấy Hoắc Nguyên Khanh vẫn như cũ không cách nào tiêu tan thần sắc, Hãn Du Sinh hơi chần chờ sau đó vẫn là quyết định mở miệng, “Tôi là đang suy nghĩ, chúng ta như vậy có thể hay không ... Quá nhanh rồi!”

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Hãn Du Sinh trên mặt lại mang theo một vẻ nghiêm hồng, khiến ngực Hoắc Nguyên Khanh không khỏi một trận tỏa nhiệt.

Nhẹ nhàng hôn lên bàn tay duyên dáng cùng những ngón tay mềm mại “... Còn muốn kéo dài nữa, tôi cũng sắp già luôn rồi ...”, làn da theo cái hôn kia tựa như ngưng ngừng mà hiện lên vẻ ửng hồng.

“... A ~ ”

Rõ ràng chỉ là một loại biểu hiện tình cảm nhẹ nhàng, thậm chí ngay cả ve vãn cũng không có, Hân Du Sinh lại không nhận được khí tức như lửa nóng của Hoắc Nguyên Khanh trên da thịt mình mà nhất thời ... Rên rỉ ...

Tức khắc một trận trời đất quay cuồng, Hân Du Sinh sau khi định thần lại thì cả thân thể đang nằm ở trên giường, còn người nọ đang dùng hai cánh tay chống tại hai bên má cậu, dùng loại ánh mắt tựa như phát ra những đốm lửa nhỏ nhìn mình, khiến cho cậu không khỏi nhắm chặt mắt lại muốn che khuất đi trái tim hoảng loạn động tình của mình.

“Nếu như không nguyện ý, cậu có thể đánh tôi một quyền, sau đó rời đi.” Hoắc Nguyên Khanh dừng lại một chút liền nói tiếp “Nếu như nguyện ý, xin cậu mở mắt ra nhìn tôi ”

Nói xong sau đó Hoắc Nguyên Khanh nhẹ nhàng nín thở, chờ đợi phán quyết, dường như người dưới thân kia sẽ là người quyết định hấn lên thiên đường hay xuống địa ngục.

Nghe vậy đôi mi đóng chặt bất giác nhúc nhích, một giây kia trôi qua tựa như cả một thế kỷ, ngay tại thời điểm ánh mắt kia hiện ra Hoắc Nguyên Khanh kích động điên cuồng hôn lấy bờ môi, dùng đầu lưỡi không ngừng khuấy động.

Mang theo một điểm lệ đáp lại, khiến Hoắc Nguyên Khanh càng thêm sục sôi phát hỏa, bỏ mặc đi cái gì là hình tượng hay không hình tượng bình thường, đôi tay không khách khí thăm dò vào bên trong quần áo của Hân Du Sinh, đầu ngón tay vừa lưu luyến lại vừa không kiêng kỵ xoa nắn hai điểm mẫn cảm trước ngực.

“Ồ...”

Tiếng thở dốc tinh tế bị nuốt hết vào trong miệng, tràn ngập ra một cổ động tình mê loạn, lại làm cho Hoắc Nguyên Khanh càng thêm không thể thỏa mãn, hấn lúc này một dáng dấp cuồng loạn, khát vọng muốn chiếm lấy thân thể chân thật khả ái này.

Nhả ra, không phải là chấm dứt, mà là vì cả hai bên không còn cảm giác tựa như thiêu đốt giống như vừa rồi.

“Dừng nóng vội.”

Bất ngờ nghe được tiếng thở dốc tựa như ai oán, Hoắc Nguyên Khanh nhẹ nhàng liếm cắn, lưu lại một tầng ẩm ướt trên bờ môi Hân Du Sinh, sau đó đem mục tiêu dời về hai điểm hồng đang đứng thẳng trên lồng ngực cách đồ ngủ đơn bạc một lớp mà mút lên, thỏa mãn nghe Hân Du Sinh phát ra tiếng rên rỉ.

Hút, ngậm, cắn, mút, Hoắc Nguyên Khanh thỏa thích thưởng thức tư vị chỉ thuộc riêng về Hân Du Sinh, đầu lưỡi linh hoạt chuyển xuống nơi tư mật, cẩn thận miêu tả khắc sâu nụ hoa xinh đẹp mê người kia.

Giơ lên hai chân mềm mại nhỏ nhắn, nụ hoa yên tĩnh được giấu kín dưới hai gò núi non mềm bất ngờ lộ ra dạt dào xuân sắc.

Nụ hoa trắng nõn ngưng ngừng đóng chặt, những nếp nhăn tinh tế dường như cảm nhận được đang bị ánh mắt ai kia điên cuồng nhìn ngắm mà trở nên bất an không ngừng ngọ nguậy.

Không cách nào cảm thụ được sự xấu hổ của bản thân khi tiếp nhận hành động kia, Hân Du Sinh chỉ cảm thấy sự bất thường tựa như tê liệt truyền đến từ xương cụt, vòng eo giống như bị kích điện không ngừng run lên, bản thân lại chỉ có thể vô lực nghẹn ngào nói: “... Dừng liếm... Bắn... Nha... Ân...”

Như vậy khiến Hân Du Sinh tiêu hao hết khí lực, chỉ có thể xấu hổ cầu xin, Hoắc Nguyên Khanh lại như là không nghe vẫn cứ thoải mái thưởng thức nụ hoa thơm ngọt kia, dường như không thỏa mãn cố chấp dùng chiếc lưỡi dẻo dai hướng vào nơi sâu xa tìm kiếm.

Mị thịt nhạy cảm bị đầu lưỡi linh động không ngừng quấy phá, trong nháy mắt đó Hân Du Sinh không kiềm nén được mà phóng thích, khoái cảm cùng xấu hổ khiến cậu bật khóc, ánh mắt tràn ngập sự hoảng sợ nghẹn ngào nói: “... Từ bỏ ... Từ bỏ...”

Dừng lại động tác phóng túng, nghe được thanh âm khóc thầm đăm đắp yêu, Hoắc Nguyên Khanh yêu thương nhìn về mặt xấu hổ ngượng ngùng của Hân Du Sinh.

Phải như thế nào mới có thể giải thích được hân yêu thương người kia đến mức cơ hồ muốn đem cậu nuốt chửng vào bụng luôn rồi?

“Đừng khóc.”

Không thể nào giải thích, cũng không cách nào giải thích, nhìn dáng dấp người mình yêu rơi lệ, Hoắc Nguyên Khanh có hơi nhói tâm, cuối cùng chỉ có thể đem Hân Du Sinh ôm chặt vào trong ngực, đau lòng nói ra hai chữ.

Thân ảnh bên trong không ngừng phát ra thanh âm nức nở, khiến tâm hân tựa như bị ai ngắt nhéo mà nhói đau, lại nói đến hạ thân bộc phát dục vọng kia không ngừng gồng gượng, lại càng thêm trướng đau khi kề sát vào người Hân Du Sinh.

“... Đại ca...”

Thuận theo phản ứng của Hoắc Nguyên Khanh khởi vũ, bản thân hổ thẹn như vậy, chính mình có thể hay không bị Hoắc Nguyên Khanh chán ghét?

Ôm Hân Du Sinh trong lòng đang bất an chỉ có thể ngáp ngừng nói, cầu nguyện người yêu đáp lại.

“Để đại ca yêu thương cậu có được không?”

Nghe được lời nói không kiên cường kia, Hân Du Sinh cảm thụ vật khổng lồ nọ đương đặt ở trên bụng không ngừng rung động cùng tỏa nhiệt, nghĩ to lớn như vậy sẽ tiến vào trong cơ thể chính mình, cậu không khỏi sợ hãi rũ mắt xuống, một lúc lâu sau đó khi nghe được tiếng tim đập cuồn cuộn của Hoắc Nguyên Khanh cậu mới hạ quyết tâm, không nói gì chỉ trở tay ôm lấy tấm lưng dày rộng kia, kiên định chính mình thân cùng tâm đều giao cho Hoắc Nguyên Khanh.

Chất lỏng lạnh lẽo được tiến vào địa phương ngại ngùng kia, bị dị vật xâm nhập, khiến Hân Du Sinh lộ vẻ hơi sợ hãi, vòng eo bé nhỏ không khỏi phát run.

“Đừng sợ.”

Lời nói nhỏ nhẹ an ủi, nhưng bàn tay kia một khắc cũng không muốn dừng lại, Hoắc Nguyên Khanh tiếp tục thô lỗ dùng đốt ngón tay đã được bôi trơn nhả nhụi cẩn thận tiến vào bên trong u huyết của tiểu cục hoa mê người kia.

” Ân... A a... A...”

Một ngón, hai ngón, ba ngón, cẩn thận tỉ mỉ đem từng nếp nhăn đáng yêu trơn nhẵn kéo ra, mồ hôi trên cơ thể tùy ý nhỏ xuống, Hoắc Nguyên Khanh kiên nhẫn dùng ngón tay mô phỏng động tác pittông không ngừng xuyên vào.

“A ~ ”

Cổ gồng nhẹn xuống nổi kích động nhìn người yêu, mồ hôi trên cơ thể không ngừng tuôn ra, hân cảm giác bản thân dường như sắp không thể nhẫn nại được nữa rồi, cuối cùng đầu ngón tay vô tình chạm đến vị trí mẫn cảm, chợt nghe thanh âm thầm lặng của Hân Du Sinh vang lên.

Âm thầm ghi nhớ điểm mẫn cảm kia, Hoắc Nguyên Khanh không cách nào có thể nhịn được nữa, chỉ có thể nói một câu: “Xin lỗi”, sau đó phóng túng chính mình đem vật tượng trưng nam tính của bản thân thâm nhập vào nơi sâu xa u kín, cuối cùng giấc mộng của bản thân cũng có thể đạt được khiến hân có chết cũng không cách nào quên được, nhẹ nhàng sâu sắc hôn xuống bờ môi Hân Du Sinh đang gào thét.

Yên tĩnh đặt vào bên trong huyết động mềm mại ấm nóng, Hoắc Nguyên Khanh tạm thời bất động để Hân Du Sinh có thể quen thuộc với kích cỡ của hân trước.

Đến khi thân thể bên dưới nhẹ nhàng chuyển động tựa như tìm kiếm thứ gì, khiến cho cục hoa cũng theo đó co thắt ôm lấy mệnh căn bên trong, Hoắc Nguyên Khanh giống như nhận được ám hiệu ngay lập tức

thả ra mãnh thú đang ẩn sâu bên trong người, tùy ý để cho nó ở bên trong Hân Du Sinh mà không ngừng chuyển động.

Lý trí biết không nên làm càn dù gì mà nói đây cũng là lần ân ái đầu tiên với người yêu, nhưng dục vọng lại không ngừng cổ động hấn tìm lấy khoái cảm, thâm nhập đến tận sâu bên trong sau đó mạnh mẽ rút ra xâm phạm vào tiểu cục mềm mại.

“... Aha... A... Đại. Đại ca... Nơi đó...”

Bên trong tường thịt bất ngờ bị chạm đến điểm mẫn cảm, Hân Du Sinh phóng đặng rên rỉ, kia vừa tựa như xin tha vừa tựa như cầu xin khoái cảm, khiến mệnh căn Hoắc Nguyên Khanh càng thêm cương cứng không ngừng đụng chạm ma sát.

“... Không. Từ bỏ... Ca... Ca. A... Không...”

Đã đến mức tận cùng nam căn đang không ngừng phản ứng, chủ nhân đạt tới cao trào bên trong co rút bắn ra những hạt giống nóng rực, cùng thời điểm vách tường mỏng manh cũng cảm nhận được một làn tinh dịch nóng rát, khiến Hân Du Sinh cũng không chịu nổi, lần thứ hai phun ra ái dịch ấm nóng.

Thở dốc kịch liệt, tim đập mãnh liệt, tựa như không thể thở nổi, chỉ có thể nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi yêu cậu.”

36. Chương 9-2: Lớn Tuổi Một Điểm 9-2

Nếu như thế giới này có cái gì đồ vật chạy nhanh hơn so với vận tốc ánh sáng, thì nhất định đó chính là nhiều chuyện.

Hoắc Nguyên Khanh rơi vào tình yêu cuồng nhiệt lúc này không còn là tin tức được lan truyền trong Hoắc thị, hiện nay tin tức mới nhất mà ai ai cũng mang theo bên người tựa như cầm theo một tấm bảng to có đề mấy chữ “Hoắc tổng giám đốc đương trong giai đoạn yêu thương phiền não”.

Bây giờ Hoắc Nguyên Khanh đã cáo biệt tình yêu đơn phương khổ não, tuy rằng không thể nói là mỗi ngày, nhưng cũng đủ khiến người ta tinh thần sảng khoái, sinh hoạt “Tình cảm” hạnh phúc mỹ mãn, cả người ngoại trừ là bộ dáng kiên cường như thường lệ đối với những kẻ không có liên hệ kia thì trên mặt còn tỏa ra một loại khí chất ngọt ngào không thể nào che giấu được a~ căn bản là khiến cho những kẻ cô đơn kia một phen nhộn nhạo.

Theo lý thuyết mà nói thì Hoắc Nguyên Khanh hẳn là phải rất vui vẻ không có muộn phiền mới đúng, nhưng chỉ tiếc là trời không chiều ý người, thời kỳ trăng mật mới vừa trôi qua một tuần lễ không ngắn cũng không dài, Hoắc Nguyên Khanh lại từ phần tử yêu đương chuyển hóa thành phần tử yêu đương phiền não.

Lại thở dài rõ rệt, cau mày, như đang suy tư điều gì, hơn nữa cho rằng không có ai để ý, tuy nhiên bên ngoài sớm đã bị vô số cái tai dựng thẳng của những kẻ qua đường kia bắt chập nghe lén, đôi lúc lại thì thầm hỏi nhau: “Tại sao?”, điều trước mắt rõ ràng rằng có thể nói cho mọi người biết Hoắc Nguyên Khanh bên trong là đang lâm vào trạng thái yêu đương phiền não.

Mà trong số đám người xôn xao bát quái này ngoại trừ bao gồm tai mắt do Hoắc Nguyên Hi phái tới, hẳn chỉ là muốn quan tâm lão đại một chút thôi, nhưng thật ra sâu xa mà nói có lẽ mọi người cũng hiểu đó chính là mong đợi thời cơ để có thể chê cười lão đại nhà hấn từ trước đến giờ vẫn là gió thổi bất động, sét đánh không sợ kia.

Bất quá hấn cũng biết lẽ độ không dám đi vượt râu hùm a~, ánh mắt gian tà xoay chuyển một cái, cười gian xảo sau đó bắt đầu cầm điện thoại lên gọi đến.

“... Lão ca quả nhiên lợi hại, đương nhiên em người quân sư này cũng không thể không kể công, xem xem~ này không phải là thành công ôm mỹ nhân về sao.”

Câu cá mà ~ đương nhiên phải có mỗi như.

“ ... ”

“Cái gì, có chút vấn đề sao, yên tâm đi lão đại, có em ở đây làm cố vấn ái tình, bảo đảm khiến cho tình yêu của anh thuận buồm xuôi gió.”

Xem đi! Cá này không phải liền được câu lên rồi sao.

“ ... ”

“Ồ! Anh hỏi em tại sao nàng tình nguyện ở bên cạnh anh, sau đó lại đưa ra yêu cầu muốn chuyển ra ngoài sao?!”

Sự tình hình như có chút rắc rối ~ có hay không muốn đem mình ra làm trò cười!!

“... Lão đại a. Cái kia có thể nói là cường ngạnh mà hái dưa, dưa sẽ không ngọt, cưỡng cầu nhân duyên, nhân duyên sẽ không tròn, đạo lý này anh hẳn cũng biết rõ đi!”

“ ... ”

“... Anh hỏi em câu thứ hai là ý gì sao?!”

Thảm, thật giống như đạp phải mìn.

“!!”

“Cái kia. Ý tứ chính là... Anh xác định hai người là tình nguyện bên nhau, nhưng trong quá trình đó không có bất kỳ điều gì ... Ân ~ nói thí dụ như ... Em chỉ là giả thiết thôi nha, chính là cái kia nếu như nàng không đồng ý giao du với anh, anh sẽ chết cho nàng xem, hoặc là ... ”

“ ... ”

Sai rồi, mình không phải là đạp phải mìn không đau, mà hình như là đã đâm đầu vào tổ ong vò vẽ luôn rồi, bên kia câu trả lời cay độc ùn ùn kéo đến, lão đại a, thế nào xưa nay anh chưa từng nói với em, cái lợi hại nhất của anh không chỉ là gương mặt lạnh như băng kia!!

“A ~ lão đại, xin lỗi, em sai rồi, em sai rồi, em không nên nói xấu, nghi ngờ tình yêu giữa hai người, tình yêu của hai người nhất định sẽ thiên trường địa cửu, hai người nhất định sẽ vĩnh viễn tắm trong bể tình.”

“ ... ”

” Hỏi em tại sao hai người đã đều là hai bên tình nguyện mà nàng còn muốn rời đi sao? ...” Nha ~ bản thân mình thực sự đã sai rồi, trước kia không nên nhiều chuyện mà gọi cú điện thoại này, hôm nay đúng là không xem lịch hoàng đạo rồi chẳng những không câu được cá còn mất luôn cần câu a, kia rõ ràng là {Mọi việc đều không thích hợp}.

“Cái này, tình yêu vốn là rất thâm ảo, có lúc coi như yêu nhau đến tâm đầu ý hợp, nhưng nếu thân thể cái kia không cách nào ... Ân ... phù hợp, khả năng cũng sẽ có duyên mà không có phận, có thể khiến vợ chồng bất hòa ...”

“ ... ”

“Y. Anh hỏi em ý là gì sao?!”

“!!!”

“Chính là cái kia. Cái kia có chương ngại nha...”

“ ... ”

” Bảo em nói rõ ràng ra sao...” Trời ạ ~ như vậy còn chưa đủ hiểu sao??

“Liền cái kia ... Vô năng ... Ha ha... Là bất lực ...” Đồ nhất gan, Hoắc Nguyên Hi ta xem thường người, vô năng thì vô năng, đánh cái gì?, cười cái gì a!!

“ ... ”

“Bất ... Bất lực là ý gì sao?!! Cái này... A ~ lão đại em đột nhiên nhớ tới có chút chuyện khẩn cấp muốn làm, không bằng chúng ta ngày hôm nay liền ...”

“ ... ”

“... Không, không, Hoắc thị tổng giám đốc vị trí lão đại anh ngồi là tốt rồi, không cần nhường cho em ngồi thử đâu, em hiện tại rất nhàn rỗi, nhất định sẽ nói rõ cho anh hiểu.”

Tiểu nhân hèn hạ, chỉ có thể bắt lấy yếu điểm của người khác để bắt nạt, cái gì gọi huynh bằng hữu đệ cung kính a, thiết thời bản thân mình còn tha thiết muốn chạy đến quan tâm lão đại. (có sao? ta nghĩ do người nhiều chuyện thì có, đúng là bất quá hại thân, đáng đời ...)

“ ... ”

“... Bất lực, ý tứ ... Liên là ... Lực bất tòng tâm thôi ...”

“!!!!!!!”

“Anh mắng em vô năng, anh mắng em ... Tốt, Hoắc Nguyên Khanh, em đây liền sẽ đem chứng nại kia không thể nói ra được cùng anh nói rõ, bất lực, lực bất tòng tâm chính là nói anh chức năng bị chứng nại + liệt dương + sớm đã tiết rồi!!”

Hừ, ai bảo anh lại hội hung ác lớn tiếng như vậy muốn dùng hơi lạnh đông chết người ta ~ nên em mới ...

“ ... ”

“ ... ”

“Nha ~ em sai rồi, lão đại, ngàn sai vạn sai đều là do em, em không giữ mồm giữ miệng, lão đại anh tuyệt đối là đuôi rồng (ta ko hiểu nó ý gì a~, là so sánh sao), công phu trên giường cũng thuộc loại hạng nhất ... Lão đại nếu cố gắng thì có thể đem cả 18 chiêu ái tình ra mà sử dụng a, em biết anh thể lực hảo, sự chịu đựng tốt ... A... Cầu anh không nên thay đổi đáng dấp nha.”

“ ... ”

“... Ân... Nếu em cũng đồng ý hai người phương diện kia tuyệt đối không có vấn đề, vậy thì tại sao nàng còn muốn chuyển về nhà sao???”

“Ân. Cái này a ~ em nghĩ hẳn là ... hay là ... Có lẽ là nàng cái kia... Ân...”

“ ... ”

“Không nên a! Em không nên ngồi ở vị trí của anh mà suy nghĩ vấn đề kia!!”

“ ... ”

“Không ... Không bằng như vậy đi, phụ nữ đều là cảm tính dễ lay động, đối với bầu không khí lãng mạn đều không có nữa điểm đề kháng, không bằng anh mời nàng đi ăn dưới ánh đèn siêu cấp lãng mạn, sau đó dùng ánh mắt siêu cấp ôn nhu, ngôn ngữ ngọt ngào đánh động đến trái tim của nàng, nàng dĩ nhiên là sẽ nói cho anh biết trong lòng nàng rốt cuộc là đang phiền não chuyện gì a~!”

Má ơi! Chỉ mới nghĩ đến lão đại lạnh lẽo cứng rắn, trên mặt lạnh đến nỗi muốn phun ra băng kia lại đi nói những lời ngọt ngào Hoắc Nguyên Hi trái tim liền một trận vô lực mà co rút.

Chúa a ~ chúa Giê-xu cứu thế a ~ a đi đà phạt a~, đại tẩu tương lai a~, ngàn vạn lần xin hãy tha thứ cho lời nói dối nhỏ nhỏ này, dù sao ngày tháng tươi đẹp sau này muốn sống tốt nhất định phải nhìn theo sắc mặt của đại tẩu rồi!

“ ... ”

“Nếu như không thể ... Không bằng ... ” Mẹ nó, thiếu gia ngài là muốn tới để chế giễu anh, anh không phải thực sự đã xem em là hạ nhân mà sử dụng a!!

“Thật sự nếu không đi, anh không bằng liền trực tiếp đem nàng áp lên giường, làm được nàng rồi không phải tốt hơn sao!”

Hừ hừ ~ Xem ta lợi hại chưa!!

“ ... ”

“A! Anh nói chủ ý này không tệ sao!!”

“ ... ”

“Cái gì nói là miệng chó cuối cùng cũng coi như phun ra ngà voi... Không đúng, không đúng, lão đại, em vừa rồi chỉ là tùy tiện nói đùa một chút, anh chó coi là thật mà làm a, mạng người không đùa được đâu!!”

“ ... ”

“Cái gì nói nàng tuy rằng gầy, nhưng là không có như vậy yếu đuối a!! Lão đại nha, này cùng với yếu đuối không có quan hệ, nữ nhân giống như hoa, coi như to lớn nhưng cũng là rất mãnh khảnh...”

“ ... ”

“Nàng không phải nữ nhân a, vậy thì tốt rồi!!”

Thật tốt, thật tốt, không phải nữ nhân sẽ không làm đến xảy ra án mạng, vẫn còn may không phải là... A!!!

“... Anh nói ... Nàng ... Hắc ... Nàng ... Không phải nữ nhân, lẽ nào người anh yêu là nam nhân!!”

“... Uy ... Uy, lão đại, nói chuyện a... Sao lại như vậy ... Uy ... Uy... Uy ~” tí ~ tí ~ tí ~ thanh âm vừa truyền đến, ánh mắt Hoắc Nguyên Hi tựa như nhìn thấy quái vật không khác biệt, nguyên bản nóng như khoai lang a, hiện tại hắc muốn báo cho mẫu thân biết, nhưng mà con bà nó thế nào cũng không thể cầm lên được điện thoại.

Trời ạ!

Hắc vẫn cho là “Nàng” nhưng lại không phải “Nàng” mà là “Hắc”, cho nên người lão đại yêu là “Hắc”, yêu chết đi sống lại, đồng thời cùng nhau lẫn lẫn bông cũng là “Hắc”, ồn ào muốn chuyển ra ngoài cũng là... “Hắc”, nói cách khác... “Mẹ nha! Lão đại yêu một tên nam nhân rồi!!”

37. Chương 9-3: Lớn Tuổi Một Điểm 9-3

Cúp điện thoại, Hoắc Nguyên Khanh không khó có thể tưởng tượng ra đầu bên kia Hoắc Nguyên Hi nhất định là bộ dáng vô cùng đáng thương, tâm tình phiền muộn đến cỡ nào.

Tuy rằng hắc tự giác không cần đến sự giúp đỡ của người khác, nhưng đối với khối kiến thức nữa vơi về tình yêu của hắc mà nói thì cuộc điện thoại vừa rồi của Hoắc Nguyên Hi, tuy rằng là có phần chế giễu nhưng chí ít cũng có thể giúp hắc một phần xua đi cơn phiền muộn có được một chút cảm giác ấm áp của ánh mặt trời.

Bất quá Hoắc Nguyên Khanh cho tới bây giờ không phải là quá nhu nhược, nhưng nghĩ đến bản thân cũng có một chút bị tên Hoắc Nguyên Hi kia khiến cho run động, mà tên kia thế nào cũng khiến trong nhà một trận gợn sóng, nghĩ đến đây hắc có một loại cảm giác muốn xem kịch vui.

Bất quá vừa nghĩ tới đầu nguồn của cơn chấn động kia, thần sắc của Hoắc Nguyên Khanh có hơi ngưng tụ.

Vốn tưởng rằng cả hai bên đều chấp nhận trung tình thì hai người bọn họ có thể cùng nhau rơi vào trạng thái ngọt ngào, bên tai Hoắc Nguyên Khanh còn không ngừng vang lên giai điệu đêm tân hôn; nghĩ thầm coi như tương lai có sóng lớn có trở ngại, hắc cũng có lòng tin đi đối mặt, san bằng, trong này đương nhiên cũng bao gồm thân nhân của hai người.

Hắc đã dự tính trước hai người có thể sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng ngay tại cửa ải đầu tiên đã có thể khiến bản thân hắc đau lòng khổ sở đến mức này.

Nghĩ đến đây, Hoắc Nguyên Khanh liền không khỏi có chút đau đầu, nếu như Hân Du Sinh thái độ ngang ngược, thô bạo, vô lý, ít nhất hẳn có thể mượn cơ hội để uy hiếp đe dọa, nhưng Hân Du Sinh kia tính tình mềm mại như nước, đúng tới không muốn nói chuyện, quả thực bướng bỉnh tựa như vỏ ngọc trai.

Người cường ngạnh hỏi cậu, cậu cũng không tranh cãi với người, còn dùng cặp mắt ôn nhu nhìn người; có mấy lần bị ép, thái độ quá cứng rắn với cậu, khiến khoe miệng cậu không khỏi lộ ra nụ cười thương tâm, đến cùng bản thân hẳn vẫn là thất bại đồ võ a.

Nhưng hai người ở chung rõ ràng như cá gặp nước ai cũng không thể cách rời nhau, liền ngay cả ở trên giường cũng là hòa hợp gắng bó, ngay cả đêm đầu tiên đó, hẳn cũng là dốc hết sức ôn nhu, yêu Hân Du Sinh đến tận xương tủy; nếu thật sự muốn nói không đủ, cũng chỉ có dự vọng của hẳn là chưa được lấp đầy thỏa mãn mà thôi.

Vừa nghĩ tới Hân Du Sinh kia ánh mắt trong trẻo đương trong cơn dự vọng, hình ảnh cúc hoa không ngừng phun ra nuốt vào hẳn, hạ thân Hoắc Nguyên Khanh không khỏi liền nóng lên.

Kia thân thể dẻo dai, vừa đẹp đẽ vừa quyến rũ, khiến cho hẳn không thể tự kiềm chế một lần lại một lần thâm nhập, một lần lại một lần đòi hỏi.

Hoắc Nguyên Khanh trong nháy mắt không thể ức chế kích động sôi trào, dự vọng phối hợp cùng tưởng niệm uy lực quá mức kinh người, coi như không cách nào lập tức nhìn thấy, như vậy nghe một chút tiếng nói của cậu, cũng có thể có thể an ủi không ít tâm tình nóng nảy của hẳn, mà hay là bản thân hẳn nên suy tính một chút kiến nghị của Hoắc Nguyên Hi cũng không tồi.

※ ※ ※

“Đến đón tôi ... Không cần phiền như vậy ... Ân, hảo ... Bây giờ tối ... Ân ... Không gặp không về.”

Nhẹ nhàng đặt lên microphone, trình độ cẩn thận âu yếm tựa như đối với một món bảo vật dễ vỡ.

Hồi tưởng lại nội dung cuộc điện thoại, Hân Du Sinh thấy được trong lời nói của Hoắc Nguyên Khanh không chút nào che giấu ngữ điệu yêu thương triu mến, bất giác gương mặt lại tựa như chìm đắm trong hạnh phúc mà cười khúc khích.

Rõ ràng là chính mình tùy hứng đưa ra yêu cầu rời khỏi Hoắc gia, cũng không nói rõ ràng nguyên nhân khiến Hoắc Nguyên Khanh hao tổn tinh thần, nhưng tình nhân lại vẫn không ngừng bao dung mình, khuyên nhủ mình, ngẫu nhiên cũng có vài lần không kìm chế được mà sinh khí, nhưng cũng rất nhanh đều không đành lòng mà buông xuống không trách cứ chính mình nữa.

Mấy ngày nay tuy rằng người yêu không có tiếp tục nói về vấn đề này nữa, nhưng cậu biết đối với việc cậu muốn chuyển ra ngoài, Hoắc Nguyên Khanh vẫn là trăm nghìn lần không đồng ý, trăm mặc mấy ngày nay hẳn là cũng đến cực hạn, nghĩ đến tối hôm nay cùng nhau hẹn hò, bất quá cũng là muốn cậu được vui vẻ, sau đó khuyên can cậu dọn về Hoắc gia đi!

Mỗi khi đối mặt ánh mắt ôn tồn sủng ái của Hoắc Nguyên Khanh, Hân Du Sinh luôn có một loại cảm tưởng tựa như rơi vào ảo giác, sự bao dung của hẳn càng làm cho cậu cảm thấy hổ thẹn bởi yêu cầu vô lý của mình.

Rất muốn cứ như vậy để cho bản thân mình luân hãm vào Hoắc Nguyên Khanh, nhưng lý trí chán ghét quấy rầy nói với cậu:

{ Không thể quá dính người a! }

{ Là nam nhân, thế nào có thể vui sướng khi bị người khác ôm vào lòng đây? }

{ Như thế thân thể nông cạn, rất dễ dàng bị mất hứng đi! }

{ Nếu như bị chán ghét thì thế nào đây! }

{ ... Mất đi sự yêu thương của hẳn thì rất túng thiếu sao? }

{ ... Có khoảng cách mới có mỹ cảm ... } (các nàng đang yêu nhớ câu này nha ^^)

Cậu không muốn bị chán ghét, không thể tưởng tượng khi mất đi tình yêu của Hoắc Nguyên Khanh thì phải làm thế nào đây, chỉ là một ý nghĩ xấu hổ thoáng qua, nhưng lại lưu luyến si mê như nữ nhân, muốn đối Hoắc Nguyên Khanh không ngừng truy hỏi, nhưng thật sự là có thể hỏi ra sao?

Muốn nói ra, nhưng lời nói vừa đến miệng lại bị một loại sức mạnh vô hình không biết tên áp chế, mà đối với sự ngập ngừng của cậu, Hoắc Nguyên Khanh bắt đầu tựa như có vật gì đâm và trái tim hắn.

Có nên hay không nói ra đây?

Ý nghĩ của mình như vậy có phải là quá nông cạn rồi không, nếu như không thể tự kiểm chế chính mình mà nói ra, Hoắc Nguyên Khanh ở trong mắt có xem tình cảm chân thành của mình là trò hề hay không đây?

Lắc lắc đầu, đem những ý nghĩ lộn xộn kia trước hết quét sang một bên đi!

Nên để tâm tình cho cuộc hẹn tối nay thì hơn?

Đầu tiên sẽ đi đón con trở về, sau đó tắm rửa, làm bài tập, tuy rằng không thể cùng nhau ăn cơm, nhưng cơm tối nhất định phải chuẩn bị thật tốt mới được.

Bất quá thỉnh thoảng để hai đứa nhóc ăn thức ăn ở bên ngoài hẳn là chúng cũng rất hài lòng đi!

“Àn ~ cũng đến thời gian nên đi đón hai đứa nhỏ rồi.”

Dứt khoát đợi lát nữa ở trên đường hỏi bọn chúng muốn ăn cái gì luôn đi!

Nếu như muốn ăn thức ăn ở bên ngoài, vậy thì phiền phức Hoắc Nguyên Khanh an bài lão Vương trên đường tối thuận tiện mua luôn cũng được.

Đợi lát nữa nếu như tiểu An nghe được chính mình muốn cùng Hoắc Nguyên Khanh ra ngoài ăn cơm tối, thế nào cũng một bộ dáng đáng yêu ngây thơ, mở to đôi mắt thêm nhỏ dãi nói: “Hảo a~! Phụ thân cùng Hoắc thúc thúc muốn ăn bữa tiệc lớn ư”.

Còn nếu như là Tiểu Vân nghe được, có hay không sẽ không có phản ứng gì, chỉ có thể dùng một đôi mắt, cùng gương mặt lạnh nhạt tựa như Hoắc Nguyên Khanh mà liếc nhìn bản thân mình, nhưng mà ...

Chỉ mới nghĩ đến liền đủ khiến Hân Du Sinh đỏ mặt, cậu luôn cảm thấy Hoắc Trấn Vân đã sớm nhìn ra rõ ràng mình bạch quan hệ giữa cậu và Hoắc Nguyên Khanh nên liệu rằng ánh mắt kia có phải là ...

“... Không muốn ~ không muốn ... Vẫn là nên ... Nên ... Xuất môn a~...”

Tiếng đóng cửa vang lên, một căn phòng tràn ngập ánh mặt trời, hồng diễm tựa như gương mặt đỏ bừng vừa rồi của Hân Du Sinh, lẳng lặng lưu chuyển hào quang mấp mờ.

※ ※ ※

Vốn tưởng rằng chỉ là cùng nhau ăn cơm tại một quán ăn, hoặc bất quá là một nhà hàng nào đó thôi, không ngờ vừa ngồi lên xe điện thoại mới hiện đến tin nhắn báo cho cậu biết chính xác địa điểm là một nhà ăn bên trong một căn phòng riêng.

Do dự bước chân đành chỉ ở trước căn phòng, nói thật cậu rất muốn làm người nhát gan mà trốn về nhà, nhưng nghĩ đến ở bên trong có người đang chờ đợi mình, lại nghĩ đến ở trong điện thoại vừa rồi là câu nói đầy tâm tình của ai kia: “Tôi chờ cậu, không gặp không về” Hân Du Sinh mới kéo về tinh thần lấy hết can đảm dùng ngón tay ấn nhẹ xuống chuông điện trước phòng.

Tựa như bị mai phục giống nhau, thời điểm chuông cửa vang lên, Hân Du Sinh bất chợt nhận ra còn chưa đến thời gian của buổi hẹn, cậu cố gắng lấy hết dũng khí bước vào, đem cánh cửa cẩn thận khép lại, dự định là nếu còn sống thì có thể sửa sang chuẩn bị một chút, nhưng bất ngờ bị một cánh tay của ai kia lôi kéo.

Căn bản còn chưa kịp phản ứng, đã bị Hoắc Nguyên Khanh bá đạo hôn môi, linh hoạt dùng đầu lưỡi xâm lấn vào bên trong miệng cậu.

Không hề mong muốn bị như vậy, một trận công kích mãnh liệt bất ngờ ập đến, Hân Du Sinh ngoại trừ không thể thở nổi, chính là một thân thể đều xụi lơ không sức lực.

Như là từ động tác không ngừng nắm chặt tay áo của hắn, Hoắc Nguyên Khanh có thể đón được cậu là đang rất lúng túng, nên bất giác dựa sát vào cổ Hãn Du Sinh thở ra một luồng khí ấm nóng, thanh âm trầm thấp lộ ra một nụ cười tự đắc đầy vẻ nam tính.

“A!!” Hồn dỗi oán giận còn chưa kịp nói ra, lập tức lại rơi vào một trận kinh ngạc khác không khỏi khiến cậu phải thốt lên.

Nam nhân cường tráng dùng cánh tay tựa như ôm công chúa đem Hãn Du Sinh ôm ngang lên, thời điểm đó ngoại trừ kinh ngạc trên mặt cậu còn là một vẻ nhẽo hòng đáng yêu.

“Buông ra, rất nặng.”

“Hiện tại phải luyện tập một chút mới có thể ...”

“Luyện tập.” Bộ dáng ngượng ngùng như vậy là muốn luyện tập cái gì đây?

“Luyện tập thế nào để có thể đem vương tử cưới vào cửa a!”

“Dốt nát... Ngu ngốc a~!!”

Si mê nhìn dáng dấp đỏ mặt ngượng ngùng của Hãn Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh hiện tại còn chưa mang theo dự vọng, chỉ là cực kỳ yêu thương tại trên môi Hãn Du Sinh hôn lên vài cái.

Vẫn là nụ cười mê hoặc, Hoắc Nguyên Khanh vừa mang theo vô hạn nuông chiều lại vừa tựa như chế nhạo ghé vào bên tai Hãn Du Sinh nói nhỏ: “Hiện tại, liền để tại hạ phục vụ vương tử điện hạ của mình đi!!”

Bị nam nhân như vậy ôm vào lòng, xuyên thấu qua quần áo cảm thụ được nhiệt độ cùng tiếng tim đập của đối phương, chỉ cần như vậy, liền cảm thấy hạnh phúc đến khiến cả người muốn choáng váng.

Ánh mắt dừng ở hai bên gò má kiên nghị của nam nhân, Hãn Du Sinh thầm nghĩ, cả đời này ngoài hắn ra còn có ai có thể mang lại cho cậu tình yêu mãnh liệt như thế đây??

Mon: Lời của tác giả Mon giữ nguyên không edit nha^^

[Lần này viết nội dung bất ngờ trường

Đánh chữ tốc độ liền không đủ nhanh

Cho nên trước tiên chút này đó đính sát

Đại gia nếu như yêu thích liền lưu cái nói đi

Như vậy không làm được có thể để cho ta tốc độ viết chữ biến nhanh một chút

Báo trước: Chương sau có nóng bỏng (?) ổng kính ác]

38. Chương 9-4: Lớn Tuổi Một Điểm 9-4

Đại thủ to lớn của nam nhân thực hiện động tác nhẹ nhàng thả Hãn Du Sinh xuống, tựa như đang nâng một cành hoa mềm yếu, dễ úa tàn, cẩn thận mà âu yếm, nhận được một sự ôn nhu che chở như vậy, bất kỳ là ai cũng thấy cảm động không thể cưỡng lại được, bất kỳ ai cũng muốn cam tâm thưởng thức.

Đem chai rượu ướp lạnh trong thùng mở ra, chất lỏng màu vàng óng mang theo sắc thái mỹ lệ cùng bọt khí lóng lánh tuyền vào bên trong chiếc ly nhỏ nhỏ, khiến Hãn Du Sinh mê đắm không ngừng nhìn về phía nam nhân trong tay đang nắm chặt chai rượu vừa tinh tế vừa tỏa ra một mị lực tràn đầy vẻ nam tính.

Rõ ràng là một đôi tay mạnh mẽ như thế, tại sao có thể làm ra động tác mềm nhẹ như vậy, tựa như lúc nó chạm vào thân thể cậu, chạm đến bộ phận kia, có thể khiến cậu nóng bỏng mà phát ra dự vọng?

Nhớ tới chính mình mỗi khi phóng dăng, hai bàn tay kia lại không ngừng trêu chọc khiến cậu không khỏi cảm thấy xấu hổ, lại phát hiện hạ thân của mình cũng không thể kiềm chế mà nổi lên phản ứng.

Trong lòng cả kinh, không còn dám bỏ mặc tư duy chính mình buông thả, Hân Du Sinh liền vội vàng đem tầm mắt dời về phía Hoắc Nguyên Khanh, nhẹ nhàng ngấn đầu nhìn vào mắt hắn.

Trong khoảng khắc đó trong đầu cậu lại nổi lên một trận ảo tưởng có hay không những suy nghĩ trong đầu vừa rồi đều bị Hoắc Nguyên Khanh biết đi, Hân Du Sinh luống cuống, hốt hoảng giơ lên ly rượu trong tay, tựa như che giấu điều gì nói: “Mời anh ... Cạn ly!”

Hoắc Nguyên Khanh rất là rõ ràng, mặc dù là lời nói dịu dàng ôn nhu nhưng nhìn động tác Hân Du Sinh chỉ một hơi liền uống cạn chất lỏng màu vàng óng bên trong ly, hắn không chỉ không muốn ngăn cản mà còn rót thêm vào trong ly cậu, bởi vì trong lòng chỉ đơn giản là đang tính toán mưu đồ xấu xa, thật sự ~ nếu như rượu vào loạn tính thì hắn cũng rất tình nguyện mà tiếp nhận không một lời oán trách.

Sau khi uống cạn rượu trong ly, hương thơm từ đầu lưỡi trong khoang miệng tỏa ra khắp nơi, Hân Du Sinh khoan khoái liền mình muốn che dấu đi vẻ lảng lơ đang dần lưu chuyển tựa như đóa hoa đang nở rộ, mặc cho ánh mắt kia lộ rõ vẻ phóng túng đang nhìn mình, Hoắc Nguyên Khanh theo cổ họng nuốt xuống, lặng lẽ giúp tình nhân rót đầy rượu vào ly.

Kỳ thực từ lúc Hân Du Sinh bắt đầu dùng ánh mắt không chớp nhìn hắn rót rượu, hắn liền biết rõ nhất định trong đầu cậu là đang lưu luyến hình ảnh của hắn.

Hắn thừa nhận đúng là bản thân có ý đồ xấu, mà thử hỏi một chút có nam nhân nào có thể kiềm chế được người mình yêu ở trước mặt làm ra bộ dáng vừa kiêu diễm vừa phong tình như thế, lại còn lộ ra dáng dấp ngượng ngùng nóng bỏng như thế, thật sự có người có thể chịu được hay sao? (chỉ có thể là não tàn rồi mà thôi ^^)

Giả bộ làm ra vẻ không biết gì tiếp tục thưởng thức mỹ vị “Bữa tiệc lớn” trên bàn, Hoắc Nguyên Khanh cười thâm trầm mà quỷ dị, nhẹ nhàng gấp lấy khối thịt trên khai sứ, tinh tế đưa đến bên miệng Hân Du Sinh, sau đó tưởng tượng bản thân mình trở thành khối thịt nóng hổi kia được cậu dùng đầu lưỡi cuốn vào, mà âm thầm ... Rên rỉ...

“Kỳ thực tôi đã sớm tưởng tượng có thể được đút cho cậu ăn như thế ”

Nhẹ nhàng nhắm nuốt đồ ăn Hoắc Nguyên Khanh đưa đến bên miệng, nghe được câu nói kia Hân Du Sinh chỉ có thể dụng ý ở bên ngoài để hình dung.

“Bình thường vẫn luôn hi vọng người được cậu uy ăn chính là tôi, mà không phải hai cái tên tiểu quỷ đầu kia.”

Đương muốn nuốt xuống thức ăn thì suýt chút nữa bị kẹt ở cuống họng, ôi trời, chẳng trách tình cờ những lúc cậu uy Tiểu An cùng Tiểu Vân ăn cơm, Hoắc Nguyên Khanh chung quy là lộ ra gương mặt khát vọng cùng mong muốn, làm hại cậu cho là thức ăn của Tiểu An, Tiểu Vân có phải là đặc biệt rất ngon hay không, nhiều lần còn không nhận được mà lén ăn vài miếng.

Hiện tại mặc dù biết Hoắc Nguyên Khanh là vô cùng oán niệm, nhưng Hân Du Sinh một chút cũng không muốn tra hỏi rõ ràng, trái lại ánh mắt vẫn không đổi hướng nhìn vào thân thể cứng đờ của Hoắc Nguyên Khanh.

Rõ ràng chính là bất chấp đạo lý, tuy rằng một câu nói cũng không có phát ra, nhưng ánh mắt kia lại tỏ rõ quan điểm muốn nói với cậu: { Đút tôi, đút tôi, nếu như cậu không đút tôi, vậy tôi nhất định sẽ rất thất vọng, rất thất vọng, rất thất vọng a~... }.

Hân Du Sinh không muốn để cho Hoắc Nguyên Khanh thất vọng, những người đương yêu tâm lý đều giống nhau, không phải là chỉ hi vọng đối phương cảm nhận được vui mừng cùng hạnh phúc thôi sao.

Đặc biệt là hạnh phúc, vui sướng như thế có thể do chính mình tạo ra, lại càng khiến cậu cảm thấy cảm động vô cùng, ngôn ngữ bình thường không cách nào có thể hình dung được.

Lại như không cách nào khắc chế chính mình khiến cho gương mặt bất giác ửng hồng, Hân Du Sinh cũng không cách nào khắc chế chính mình đem đồ ăn uy đến bên miệng Hoắc Nguyên Khanh, cố gắng kiềm nén không để đôi tay mình run lên, đặc biệt là cặp mắt kia chưa từng buông lỏng vẫn luôn hướng tâm nhìn về

phía cậu, trong phút chốc bỗng phát ra tia sáng vui mừng, càng khiến Hân Du Sinh muốn đem cánh tay thu về.

“Ăn thật ngon.”

Lời nói rất bình thường, nhưng một khi kết hợp với thứ ánh mắt tựa như ngông cuồng của ai kia thì bất chợt lại trở nên mặc danh kì diệu. Tại đây dưới cặp mắt kia, Hân Du Sinh cảm giác được thứ bị Hoắc Nguyên Khanh ăn vào bụng căn bản không phải đồ ăn, mà là chính cậu, bị Hoắc Nguyên Khanh chiếm hết suy nghĩ, sau đó lại bị thêm thưởng như một loại thức ăn thượng đẳng, vào lúc này, Hân Du Sinh lại cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Bất quá so với cái này, tôi càng muốn tại trên bàn ăn đối với cậu làm những chuyện xấu khác nữa.”

Cơ hồ là thâm cảm tạ Hoắc Nguyên Khanh đã đem đề tài dời về việc ăn uống, bởi vậy Hân Du Sinh đã không kịp suy nghĩ ý nghĩa sâu xa của lời nói kia mà trả lời một câu: “Chuyện xấu gì?” Đương nhiên trong này cũng bao hàm luôn sự hiếu kỳ của cậu, dù sao cũng chưa từng nghe qua tại trên bàn ăn có thể làm ra chuyện xấu gì. (ngây thơ quả thực quá ngây thơ, ta còn chưa ngây thơ đến vậy...)

“Muốn biết sao?”

“Ừm.”

“Nhưng là tôi nghĩ coi như tôi nói ra, cậu cũng sẽ không đáp ứng tôi.”

“Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, tôi lại có cái gì không thể đáp ứng chứ.”

“Thật sự.”

“Đương nhiên.”

“Quân tử nhất ngôn, ”

“Hảo A~!!”

Kinh hãi thở gấp, mặc dù đã dững cảm cam kết nhưng Hân Du Sinh vẫn không thể kiềm nén được trước hành động của nam nhân, đầu cậu cơ hồ như bị khét thành một mảnh rồi, kia bên dưới bàn ăn có thể cảm thụ được ngón chân của ai kia đang xoa nắn tại vị trí giữa hai chân cậu.

“Như vậy... Như vậy không được ... A~”

Vừa bá đạo vừa ôn nhu xoa nắn vật nam tính yếu đuối, khiến Hân Du Sinh xấu hổ vội vã ngăn cản, nhưng là ngũ khí vô cùng mềm yếu vô lực tỏa ra mùi vị tình sắc, bên dưới lại càng trở nên hỗn loạn hơn, làm cho cậu trực tiếp liền đem chân khếp lại, kẹp lấy thứ kia đang không ngừng quấy rối.

“Thấy chưa? Quả nhiên vẫn không được nha!!”

Cậu thật sự biết Hoắc Nguyên Khanh chín mươi phần là đang diễn trò, nhưng mà gần đây cậu có cảm giác như bản thân mình đang mắc nợ người yêu rất nhiều, Hân Du Sinh vẫn là không muốn nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt người kia, cho nên mặc dù biết rõ là cạm bẫy, cậu vẫn vô lý mà chấp nhận tựa như hảo phụ thân cưng chiều tiểu hài tử của mình, lần này quyết định mở rộng cả thể xác và tâm hồn mình. (nghe chưa chỉ như là hảo phụ thân đối với hài tử thôi ... lừa ai vậy, nếu nói đây là thể loại phụ-tử thì ta còn tin)

“... Đáp ... Đáp ứng tôi ... Chỉ có thể ở nơi này... Không thể ở ... Trước ... Trước mặt hài tử mà làm như thế này ... ”

Lúng túng mà thấp kém nói xong câu đó, Hân Du Sinh không dám ngăn đầu đối diện với biểu tình của nam nhân, đương nhiên cũng bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy biểu tình mới vừa rồi còn thất vọng tựa như sắp vỡ mặt đến nơi, bây giờ lại giống như mèo con trộm được thức ăn cả người sáng khoáy tràn ngập ý cười.

“Tôi đáp ứng cậu, tôi yêu cậu như vậy, như thế nào lại cam lòng để những người khác nhìn đến cậu...”

Được Hoắc Nguyên Khanh đáp ứng, Hân Du Sinh cũng không hối hận đem hai chân đang đóng chặt chằm chằm mở ra, bàn chân như được tự do lập tức phóng thẳng phản kích.

Nóng chân linh hoạt chạm đến nơi nhạy cảm, gây nên xúc cảm cứng rắn khiến chân Hân Du Sinh không ngừng run lên, cậu cơ hồ nghe được Hoắc Nguyên Khanh cười vui vẻ, chỉ là không có dũng khí ngẩng đầu để chứng thực.

“... Đáng yêu mê người như thế sao có thể lộ ra bộ dáng dâm dăng như thế đây??”

Hai chữ dâm dăng bất giác kích thích cơ quan cảm giác của Hân Du Sinh, trong nháy mắt xúc cảm ẩm ứ ở giữa hai chân sần sật truyền đến, Hoắc Nguyên Khanh khẽ cười trầm thấp càng khiến cho vòng eo cậu một trận tê dại.

Vào thời khắc này cậu mới thật sự hiểu rõ chân của Hoắc Nguyên Khanh thật sự là rất dài, tuy rằng bàn ăn cũng không phải là quá dài, nhưng cậu lại hoài nghi giữa hai người bọn họ thật sự là vẫn còn tồn tại một khoảng cách sao?

Nếu như là có, vậy tại sao hắn chỉ dùng bàn chân thôi lại có thể thoải mái tựa như trêu đùa ong bướm tại nơi tư mật của cậu như thế chứ?

Nếu như là có, tại sao hai ba lần liền lại khiến cho cậu có thể phóng túng như thế chứ?

Vẫn tiến hành dùng cơm như trước, chỉ là tốc độ so với ốc sên cũng không khá hơn là bao, đương nhiên nguyên nhân từ đâu mà ra chắc không cần phải nói rõ ra đâu.

Tham lam nhìn gương mặt tuần tú ửng hồng của Hân Du Sinh, từ từ hướng xuống tai, cổ, sau đó đến xương quai xanh khiêu gợi, cuối cùng là vị trí mẫn cảm ẩn dấu bị che lấp dưới lớp quần áo nhẵn nhụi kia.

Tưởng tượng đến hai điểm mẫn lệ trắng hồng diễm sắc trước ngực, Hoắc Nguyên Khanh không khỏi muốn gây rối, vừa nghĩ vừa hướng đến vị trí đã bị trêu đùa đến ứ đẫm kia nặng nề vịn một cái.

Kia bất ngờ bị vịn một cái, khiến Hân Du Sinh còn chưa kịp mang đồ ăn bỏ vào miệng đã bất ngờ thở gấp một tiếng, mãnh liệt run lên làm cho đĩa thức ăn trong tay mất tốc độ rơi xuống mặt bàn sứ, tạo nên tạp âm sắc bén.

Khóe mắt đỏ lên, con ngươi ứ át, mịt mờ hơi nước tạo ra một mảnh sắc thái quyến rũ, diễm đạm đáng yêu đôi môi đỏ bị hàm răng cắn chặt, nỗ lực ẫn nhẫn ngọt ngào thở dốc.

“... Đại ... Đại ca... Ân ... Không muốn... Từ bỏ ... A...”

Thanh âm ngập tràn trong dục vọng, nói lời cầu khẩn, nhưng lại không biết rằng, từng câu từng chữ nói ra lại càng thêm thôi thúc dục vọng trong lòng Hoắc Nguyên Khanh khiến hắn càng muốn thuận theo thú tính đem tình nhân hung hăng áp chế, hung hăng xâm phạm, tuy nhưng vẫn còn lại một chút lý trí yếu đuối nói cho hắn biết thời điểm vẫn chưa tới.

“Thế nào, đại ca khiến cho cậu không thoải mái sao?”

“... Không... Thoải... Thoải mái ... A ... Không muốn...”

“Nói như vậy, đại ca như thế nào sẽ biết được cậu rốt cuộc là thoải mái hay không thoải mái đây?”

Nói như vậy rõ ràng là đang khi dễ người, khiến Hân Du Sinh đã bị gọi rửa đến mức bạc nhược, không thể kiềm chế được nữa nước mắt tựa như những hạt đậu bắt đầu rơi khỏi viền mắt.

“... Ngứa.”

“Nơi này sao?”

Nóng chân linh động không ngừng quấy nhiễu nơi đang cương lên của Hân Du Sinh, bất ngờ chạm đến điểm mẫn cảm khiến cậu không ngừng thở dốc.

“... Không phải ... Nha ... Ân...”

“Vẫn là nơi này.”

Lướt qua quan đỉnh, Hoắc Nguyên Khanh phóng túng trêu đùa chỉ có hắn mới biết rõ bản thân mình lúc này sung sướng đến mức nào.

“... Không phải ... Đại ca ... Không ... A ... A...”

Không thể nói là không thoải mái, nhưng thực sự thì cách một lớp quần mà trêu chọc như thế quả thực là khiến cậu không thể thỏa mãn được, chính vì thế mà đã rất nhanh chóng liền đẩy Hân Du Sinh đến giới hạn của sự chịu đựng.

“Như thế nào cũng không phải a! Như vậy đại ca cũng không giúp được cậu.”

Nói như vậy Hoắc Nguyên Khanh liền dừng lại động tác không tiếp tục trêu chọc nữa, khiến Hân Du Sinh dục vọng không được thỏa mãn mà lại càng tăng thêm.

“... Tiến vào a ...”

Đã không còn để ý tới xấu hổ, thân thể bị dục hỏa thiêu đốt tựa như chỉ còn lại hư không, Hân Du Sinh tỉnh táo nói ra lời yêu cầu sau đó chỉ mong muốn đào một cái hố để chui vào.

“... Tiến vào ... Đại ca ... Đại ca ... Tiến vào... Đem của anh ... Anh ... Cắm vào thân thể của tôi ... đến ...”

Hoắc Nguyên Khanh chờ chính là câu này, nghe vậy cũng không còn tiếp tục trêu chọc, mà là thật nhanh liền chui xuống dưới bàn, Hân Du Sinh quá bất ngờ căn bản là không có cách phản ứng, quần cũng không có cởi ra chỉ kéo dây kéo xuống đem vật tượng trưng nam tính đang ẩm ướt của cậu lôi ra ngoài, sau đó há mồm tựa như một con sói hoang đem bộ phận phóng túng nóng ấm kia ngậm vào bên trong khoang miệng.

Cuồng dã phun ra nuốt vào, phóng túng hút lấy toàn bộ còn thịt, thậm chí chỉ còn hơi lộ ra một tiểu bộ phận nho nhỏ, Hoắc Nguyên Khanh kịch liệt nhúc nhích đầu lưỡi khiến cho dịch thủy không ngừng chảy ra.

Giống như là muốn đáp lại cảm xúc mãnh liệt của Hoắc Nguyên Khanh, cũng giống như là dục vọng đã kéo dài thật lâu cuối cùng cũng tìm được địa điểm phóng túng, Hân Du Sinh hai ba lần liền mềm mại thổ dốc tiết toàn bộ tinh dịch vào trong miệng Hoắc Nguyên Khanh.

Từ bên dưới bàn ăn ở giữa hai đùi Hân Du Sinh nam nhân lộ đầu ra cổ họng “ùng ục” nuốt xuống, dường như không thỏa mãn liếm liếm một ich bạch dịch còn sót lại bên mép miệng, liền tiếp làm ra động tác thưởng thức món ngon đối Hân Du Sinh khiến cậu không ngừng hoảng hốt vòng eo tựa như bị một dòng điện không ngừng kích thích.

Tạm thời lú lẫm không nói nên lời, Hoắc Nguyên Khanh lộ ra một bộ mặt tựa như muốn nói { Cảm tạ chiêu đãi, mỹ vị cực kỳ hảo }, cùng với đó là một bộ mặt tràn ngập ý cười, một đôi mắt lại càng vô lại không bỏ qua bất cứ vị trí nào trên người Hân Du Sinh, lóe lên ánh bạc dâm loạn nói: “Tiểu Du, để đại ca nghe một chút thanh âm của cậu đi!”

Gọn gàng cởi ra chiếc quần của Hân Du Sinh, thuận thế liền đem hai cánh chân trơn bóng của cậu khiên lên vai, cả người trong nháy mắt bị đẩy ngã về sau khiến Hân Du Sinh kinh sợ thở gấp hai chân kẹp chặt lấy đầu Hoắc Nguyên Khanh.

“Không kịp đợi tôi đi vào đã gấp như vậy, là muốn khiến tôi sớm tiết hay sao?”

Lời nói trêu chọc hưởng màng tai công kích, khiến Hân Du Sinh hận bản thân mình không thể một khắc mà biến mất ngay lập tức, xấu hổ không thôi liền để chân bản thân hơi thả lỏng ra giảm bớt cường độ xuống một chút.

Không còn sự siết chặt như trước, cổ Hoắc Nguyên Khanh trở nên linh động hơn, lập tức tiến quân thân tốc xâm phạm đến cấm địa không có phòng thủ của Hân Du Sinh.

Nụ hoa mềm yếu bị đầu lưỡi kiên cường dầy vò để mở ra, thừa dịp lộ ra khe hở mà tiến vào tựa như linh xà hồi huyết*, bên trong huyết bích non mềm không ngừng quấy rối chuyển động.

(*)Linh xà hồi huyết: rắn về hang a~, ta để vậy cho nó văn chương tí~~

Trong nháy mắt thất lực trở nên tê dại bởi khoái cảm không ngừng kích thích, một lát sau thân thể liền trở nên căng thẳng không ngừng chuyển động tạo thành một vòng cung mỹ lệ, mắt nhắm tựa như sung sướng vừa sợ hãi, khiến Hân Du Sinh chỉ có thể lấy mũi chân bám chặt vào cổ Hoắc Nguyên Khanh để chống đỡ, bởi thể cơ hồ sự tiếp xúc cơ thể càng mãnh liệt hơn tạo nên một tư thái dâm mị mà hoa lệ.

Đầu lưỡi nam nhân hỗn độn tiến hành như động tác giao hoan, huyết động nhỏ hẹp khép chặt, lại bị hấn dùng sức lực ép buộc phải mở ra, mỗi một lần tiến vào đều dùng đầu lưỡi thô ráp chà sát vào các nếp nhăn bên trên động huyết bừa bãi mà tàn phá.

Tiểu thịt nhỏ nhỏ tựa hồ như điểm trí mạng bị đỉnh đến khiến cho Hãn Du Sinh đạt khoái cảm đến co giật thân thể, dục vọng nam căn trưởng đau cơ hồ như muốn bắn, mà hai tay Hoắc Nguyên Khanh lại không chút nào quan tâm đến nơi bộc phát ý nguyện của cậu, khiến Hãn Du Sinh vô cùng khó chịu.

Bàn tay khê run đem côn thịt bên dưới nâng lên, Hoắc Nguyên Khanh ngay lập tức hiểu rõ Hãn Du Sinh muốn làm gì liền vội vả từ bỏ không còn đi trêu đùa bên dưới của cậu nữa mà đem bàn tay to lớn của mình bao phủ lấy tay của đối phương, nhưng là một điểm muốn trợ giúp cũng không có mà chỉ là nắm chặt lấy bàn tay cậu không tha.

Rõ ràng minh bạch từ xưa đến nay khi cùng nhau giao hợp, sẽ là một người duyên dáng một người thô bạo nằm đè lên nhau vừa dâm dăng vừa kiêu diễm, mặc dù không có trực tiếp nhìn thấy nhưng những hình ảnh kia lại không ngừng hiển hiện trước mắt cũng khiến Hãn Du Sinh trong miệng gián đoạn không ngừng thổ dốc càng khiến tăng thêm ba phần tình sắc.

Theo đó Hoắc Nguyên Khanh ngày càng tăng thêm lực đạo, dục vọng cương cứng tràn ra một loại cảm giác cam chịu vô cùng đau đớn muốn được phóng thích, Hãn Du Sinh sớm đã bị lửa tình đốt thành một mảnh hỗn độn giờ khắc này ý thức mới lĩnh ngộ được điều mà khiến cậu rít gào nhất giờ mới thực sự là bắt đầu, bởi lẽ Hoắc Nguyên Khanh căn bản không có dự định sẽ cho cậu giải phóng ngay lúc này.

” ... Đại ... Đại ca ... Ân ... A... Để ... Để tôi bắn... A~...”

Bị dục vọng đẩy tới đỉnh điểm, dùng thanh âm diêm lệ cầu khẩn, dù có là thánh nhân cũng khó bảo đảm không động tình, nhưng Hoắc Nguyên Khanh lại không phải thánh nhân, hơn nữa người hấn yêu bị hấn dẫn dắt một trận thành bộ dáng thê thảm như vậy, cho nên bản thân hấn vô cùng sướng khoái rút ra chiếc lưỡi thô ráp đang làm càn bên trong huyết động, ôn tồn cười nhẹ mút lấy cúc hoa của Hãn Du Sinh, trong miệng lãnh khốc phun ra hai chữ: “Không được!”.

Bất chợt dùng ngón tay thay thế cho đầu lưỡi mà tiến vào bên trong huyết động không ngừng khuấy đảo, khiến Hãn Du Sinh khởi đầu còn muốn nói lời kháng nghị, nhưng bất quá sau đó lại chuyển dần thành những tiếng thổ gấp dâm mị cao vút.

So với đầu lưỡi thì các đốt ngón tay lại càng có lực và vô tình hơn không ngừng châm chọc vào vang lên những tiếng “Ba ... Ba” dâm mị, một làn sóng cao tràn đến tựa hồ muốn đem Hãn Du Sinh nhấn chìm, nơi đó bị che lấp dường như không còn trọng lực khiến cậu đánh mất đáng về bình tĩnh bàn tay nhẹ nhàng cầm chắc vật đang trưởng sung của mình.

Thưởng thức tư thái đẹp đẽ mị hoặc của Hãn Du Sinh, khiến hấn lại càng muốn bắt nạt cậu, muốn xem cậu khóc muốn thưởng thức vẻ đẹp phong tình phóng túng của cậu, như vậy càng khiến hấn kích thích, động tác bất giác cũng nhanh hơn đem ngón tay chôn sâu vào bên trong u huyết lại tựa hồ như mất khống chế mà cuồng loạn quấy rối, cúc hoa ngày càng co rút nhanh hơn tựa như muốn nói cho hấn biết nếu như không buông tay chỉ sợ tình nhân của hấn bị trêu chọc đến mức đạt đến khoái cảm mà hôn mê mất.

Tạm thời từ bỏ rút ra ngón tay đang quấy rối trong động huyết, chỉ trong nháy mắt Hãn Du Sinh liền không kiềm chế được phóng ra một tràng tinh dịch từ trên không trung về nên một đạo đường cung mỹ lệ.

Hãn Du Sinh từ dưới lên trên cả người đều lộ ra một vẻ thất thần khoái cảm, tựa như một đóa hoa tỏa ra dâm hương mê hoặc, khiến hạ thân Hoắc Nguyên Khanh trở nên căng thẳng, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên không có bất kỳ ngoại lực nào tác động đã khiến hấn bắn ra một dòng tinh dịch nóng ấm.

Tuy nói là đã bắn ra, nhưng mà côn thịt cứng rắn không có một chút biểu hiện gì là sẽ mềm xuống, trong chớp mắt liền ôm lấy thân thể đã mềm nhũn không còn chút sức lực gì bên dưới, lỗ mông đem toàn bộ dụng cụ cùng món ăn bên trên quét xuống mặt đất, sau đó nhẹ nhàng đem Hãn Du Sinh đặt lên trên, dùng sức lực mở ra hai cánh chân yếu đuối của cậu, thậm chí còn không kịp đem quần cởi ra, chỉ là qua loa kéo xuống dây kéo móc ra côn thịt bên trong, kế tiếp liền giống như đóng cọc, sâu sắc đem dục vọng trắng kiện của bản thân tiến vào bên trong huyết động mềm mại trơn bóng của Hãn Du Sinh, tựa như dã thú bắt đầu rung động.

Dục vọng vừa mới trải qua cảm xúc mãnh liệt còn chưa dẹp loạn đã nhanh chóng ngóc đầu trở lại, cơ thể mất thăng bằng sắp không chịu nổi nhịp điệu cuồng dã của Hoắc Nguyên Khanh.

“Đại ca... Đại ... A... Không được... Tha... Tha cho tôi ... A ... A...”

“Không được... Ngày hôm nay tuyệt đối, tuyệt đối ... Tuyệt đối không tha cho tiểu đồng tây cậu.”

” Đại ca... Đại ca... Trở nên... A... A... Trở nên xấu xa... Xấu xa... A...”

“Xấu xa cũng tốt, như vậy cậu sẽ không thể rời bỏ đại ca, đại ca yêu cậu như vậy, đại ca nhất định sẽ hảo hảo yêu thương cậu.”

“... Yêu... Yêu anh... Đại ca... Tôi... Thật yêu... Thật yêu anh...”

“... Nếu yêu tôi, tại sao lại muốn rời khỏi tôi.”

Oán hận ở trong lòng lên men, theo chất vẩn mà tuôn ra, Hoắc Nguyên Khanh trong miệng mặc dù nói là thoải mái, nhưng xác thực cũng không thể không buồn phiền, một trái tim tựa như bị sự bất an đâm nhói.

“...”

Nhìn Hân Du Sinh đột nhiên nghẹn ngào không nói, Hoắc Nguyên Khanh càng thêm oán giận toàn bộ đều được chuyển hóa thành hành động cụ thể, rơi xuống về quyết tâm hướng hoa huyết non mềm của Hân Du Sinh càng thêm tuôn trào, nhiều lần đều không buông tha đỉnh sâu đến điểm khoái cảm nhất của cậu khiến Hân Du Sinh càng không thể chống đỡ nổi liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ khoái lạc.

“Cậu nói a! Nói xong đại ca liền sẽ tha cho cậu, nói xong đại ca liền sẽ cẩn thận yêu thương cậu.”

“...”

Ngập ngừng muốn nói nhưng miệng lại không phát ra được thanh âm, dằng dấp đáng thương khiến Hoắc Nguyên Khanh càng thêm yêu thương, biết được người dưới thân đã bị đả động hẳn liền đem cơn thịnh nộ trong huyết động bất giác ngưng trệ động tác, càng thêm gắng sức ghé vào bên tai Hân Du Sinh ôn tồn nhỏ nhẹ nói lời yêu thương say đắm.

” Bởi vì... Bởi vì... Tôi... Nhất định sẽ... Mọi chuyện đều ỷ lại vào anh, so với hiện tại càng... Nghiêm trọng hơn... Muốn tiếp tục với anh ở cùng một chỗ... Nhất định sẽ... Sẽ trở thành gánh nặng... Đều là anh... Tôi không muốn như vậy... Không muốn anh thấy tôi... Mềm yếu...”

Bất ngờ gián đoạn lời nói mang theo điểm thở dài nghẹn ngào, Hân Du Sinh dứt quãng nói ra, đáng yêu đến mức khiến Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy được tim mình sắp bị hạnh phúc làm cho cắn nát luôn rồi, nhưng mà khi nghe lời nói của cậu hẳn thực sự rất muốn lôi cả tim của mình ra để chứng minh cho Hân Du Sinh biết hẳn yêu cậu đến mức nào.

“Không thể... Không thể... Khiến cho... Khiến cho anh không... Không yêu tôi nữa...”

Vừa nói xong lại cảm thấy chính mình nông cạn đến mức xấu hổ, Hân Du Sinh nhắm chặt lại khóe mắt đang đỏ lên, cũng mặc kệ là bởi vì căng thẳng mà lông mi không ngừng run rẩy như cánh bướm, bất an mà hàm răng cắn chặt lên môi, tuy nhiên toàn bộ xem ở trong mắt Hoắc Nguyên Khanh đều là vô cùng trân quý mỹ lệ cùng quyến rũ.

Nguyên lai trên con đường tình yêu vốn dĩ sẽ có nhiều phiền não, không phải chỉ có bản thân hấn lo lắng chính mình trả giá không đủ, mà người kia cũng đã trải qua những nỗi lo lắng buồn phiền như vậy.

“... Đồ ngốc!!”

Câu nói này cậu biết rõ chính là mắng mình, chính vì vậy mà thân thể càng co rúm lại không có đủ dũng khí để mở mắt ra, Hân Du Sinh làm ra bộ dáng yếu đuối dễ vỡ như vậy khiến Hoắc Nguyên Khanh càng muốn yêu thương che chở cậu nhiều hơn nữa.

“Như thế đúng là ngốc mà, tôi như thế nào có thể từ bỏ không yêu cậu được chứ.”

Kinh ngạc mở ra hai mắt sáng rõ tràn ngập nước, Hoắc Nguyên Khanh chờ đợi chính là giây phút này, hẳn muốn Hân Du Sinh dùng ánh mắt này nhìn hắn khắc sâu thân ảnh hắn, như vậy hắn có thể dùng hết tình yêu của mình để yêu thương cậu ... Hôn cậu.

Quần quýt môi lưỡi tham lam nuốt lấy dịch thủy lẫn nhau, dục vọng đang bất động bên trong cơ thể Hân Du Sinh tựa như có hương thú sâu sâu cạn cạn bắt đầu chuyển động gây rối bên trong huyết động non mềm.

Mười ngón tay đan vào nhau, mặc cho hai cánh chân xinh đẹp quấn chặt quanh sống lưng rắn chắc của Hoắc Nguyên Khanh, dùng thân thể kề sát đi cảm thụ tình yêu say đắm truyền đến không ngừng của người bên trên.

Nam căn Hoắc Nguyên Khanh ma sát trườn lộng theo nhịp điệu vào vách tường nhẵn mịn bên trong, Hân Du Sinh gắng gượng lại thất lưng theo từng động tác ra vào của nam nhân.

Tiếng thở gấp thô ráp, yêu kiều, mồ hôi, dịch thể toàn bộ hòa quyện thành một mảnh hỗn độn, vốn tưởng rằng các cơ quan cảm giác đã có thể gắng gượng kiềm nén hạ thân không tiết ra ái dịch nhưng không ngờ tại thời điểm Hoắc Nguyên Khanh kề sát bên tai thì thầm nỉ non phát ra một câu cậu liền không thể kiềm nén được mà tiết ra.

Xúc động mãnh liệt cùng thân thể kích tình, khiến huyết động vốn đã nhỏ hẹp lại càng co rút nhanh hơn, vách tường bên trong mạnh mẽ thu hợp khẩn cấp ngậm lấy mệnh căn Hoắc Nguyên Khanh, tựa như một con thú hoang bị thương nhưng không còn đường thoái lui Hoắc Nguyên Khanh ra sức đỉnh thật mạnh vào nơi sâu nhất bên trong huyết động, cuối cùng không thể chống cự nổi sức hấp dẫn của mị thị non mềm đem bạch dịch nóng bỏng tiết đầy bên trong hoa huyết.

Bất luận là thể lực hoặc tinh lực đều vô cùng dồi dào, Hân Du Sinh giờ khắc này ở trước mắt chợt lóe lên một tia bạch quang sau đó liền ngất đi, chỉ là mặc dù ý thức đã mơ hồ nhưng bên tai vẫn không ngừng nghe thấy câu nói kia của Hoắc Nguyên Khanh.

Câu nói khiến cậu hạnh phúc đến mức không kiềm chế nổi mà tiết thân, nhưng cũng khiến cậu không nhận được mà vô cùng phiền não: { A, chúng ta kết hôn đi! }.

LỜI TÁC GIẢ MON KHÔNG EDIT NHA~~

[Bản này thật sự rất dài

~Đánh ta khoái tắt thở

~Vốn là dự định phân hai lần thiếp

Nhưng là vừa sợ sệt sẽ phá hư một mạch hét thành cảm giác

Cho nên vẫn là một lần dính vào

Bởi vì thật sự rất mệt

Cho nên nếu như không có đặc biệt phản ứng

Cũng không có ai đến giảm bản tưới

Như vậy bản này ta nghỉ ngơi cái hai, ba cái lễ bái

Hắn là cũng còn OK đi!!]

39. Chương 9-5: Lớn Tuổi Một Điểm 9-5

“Tiểu Du, cậu thời điểm nào sẽ nguyện ý đáp ứng yêu cầu của tôi đây?” Hoắc Nguyên Khanh lời nói không sợ hãi vô cùng thoải mái, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc tiết lộ ra một loại khí thế không cho phép Hân Du Sinh trốn tránh.

Tuy rằng trong lời nói vẫn chưa chỉ ra rõ là hẳn muốn cậu đáp ứng điều gì, nhưng Hân Du Sinh lại biết rõ điều Hoắc Nguyên Khanh yêu cầu chính là vấn đề kết hôn giữa hai người.

Kỳ thực từ khi cậu nói ra vẫn chưa muốn kết hôn thì Hoắc Nguyên Khanh liền xảo nguyệt thuyết phục chính mình trước tiên về ở chung, tạm thời sẽ không đề cập đến vấn đề kết hôn kia. Nhưng là cậu hoàn toàn không nghĩ tới cái gọi là tạm thời kia lại ngắn ngủi như vậy.

Nguyên bản cậu còn ngây thơ cho rằng cái gọi là tạm thời nếu nhanh thì cũng 1, 2 năm còn nếu chậm thì cũng 5, 6 năm còn nếu như vận khí tốt có thể khiến cho Hoắc Nguyên Khanh quên đi vấn đề này tuy nhiên đây chỉ là cậu dùng tâm thái đa đoan mà vọng tưởng thôi.

Mà thực sự có dùng đầu rồi để suy nghĩ cũng có thể chứng minh cậu ngây thơ, cậu thế nào có thể thắng được một tên cáo già xảo hoạt ngang dọc nhiều năm trên thương trường như hắn đây?

Bọn họ ở chung với nhau coi như cũng vừa tròn ba tháng, tuy nhiên cái mà Hoắc Nguyên Khanh gọi là [tạm thời] thì chỉ vãn vãn trong vòng một tháng đã kết thúc cái này đúng thực là đã trở thành lịch sử danh từ luôn rồi.

Khi ở cùng nhau đến tháng thứ hai thì cậu bắt đầu chuyển sang thế phòng thủ cố gắng vượt qua mọi sự công kích của Hoắc Nguyên Khanh, có tranh chấp, có gào khóc, có phản đối, cũng có chiến tranh lạnh, tuy nhiên thường thường vẫn là Hoắc Nguyên Khanh cúi đầu trước, bản thân cậu cũng biết rõ đây là do Hoắc Nguyên Khanh bao dung sẵn sóc mình.

Đến ngày hôm nay vừa bắt đầu đến tháng thứ ba, nhìn sang Hoắc Nguyên Khanh vẫn là đôi mắt nghiêm túc đang chờ đợi câu trả lời của mình, cậu biết bản thân mình lần này coi như là làm nũng, chơi xấu, hay kháng nghị cũng không có biện pháp trốn tránh. Đột nhiên, linh quang lóe lên, cậu đã biết cách nên trả lời Hoắc Nguyên Khanh như thế nào rồi.

“Nhanh nhất một tuần lễ sau sẽ trả lời anh, có được hay không.” Hân Du Sinh âm thầm đắc ý, bất động thanh sắc đùa giỡn. Chính mình chỉ cam kết kỳ hạn nhanh nhất, cũng không có nói kỳ hạn chậm nhất sẽ là ngày tháng năm nào đâu.

“Được!” Hoắc Nguyên Khanh cười ôn nhu thỏa mãn, Hân Du Sinh coi như chính mình thực hiện được quỷ kế nhỏ nhỏ nhưng lại không nghĩ tới Hoắc Nguyên Khanh liền hỏi tiếp “Kia, thời điểm chậm nhất còn chưa trả lời tôi đâu? Tiểu đồng tây này”

Hân Du Sinh tâm tình đương đắc ý lại giống như bị giội một chậu nước đá lên người, khoe miệng nhỏ nhỏ không còn bật nổi nụ cười. Rõ ràng đã phát hiện ra trò vặt của Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh lại còn cố ý nói: “Cậu hẳn là sẽ không cố ý cho tôi thời gian để tôi chờ ngốc đi! Tiểu Du.”

Nhìn dáng dấp sừng sốt khả ái của Hân Du Sinh, Hoắc Nguyên Khanh không khỏi yêu thương dùng mũi nhẹ nhàng ma sát vào mũi của cậu.

Mặc dù hơi có điểm bắt nạt người, nhưng hẳn chính là cực kỳ yêu thích bộ dáng ngốc nghếch không kịp phản ứng ngây thơ giống như một con mèo nhỏ của Hân Du Sinh, quả thực khiến cho người ta muốn đem cậu nuốt vào trong cơ thể, lại càng khiến hắn kiên định hơn không muốn để cậu tiếp tục trốn tránh.

“... Không... Không có a!” Cảm nhận được trên lỗ mũi ngứa ngứa, Hân Du Sinh mang theo tâm tình chột dạ, ấp úng trả lời.

Tiếp tục vì muốn dời đi lực chú ý của Hoắc Nguyên Khanh, cũng không biết là đơn thuần hay là nên nói dừng cảm, Hân Du Sinh xấu hổ nhắm mắt hôn lên miệng người đang muốn khi dễ mình, chính vì thế mà một giây sau liền bị quăng ngay lên giường.

“Nếu như muốn mời tôi thì bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng hoan nghênh a.”

Căn bản còn chưa làm rõ ràng được tình hình lại nghe Hoắc Nguyên Khanh nói ra câu nói này, cũng không có cơ hội đem nghi vấn nói ra khỏi miệng, Hân Du Sinh cả người đều bị khí tức nam tính cuồng dã bao phủ.

Tựa như lũ khách lâu ngày lạc trên hoang mạc bất ngờ gặp được nguồn suối mát, bất chấp lễ nghi dùng đầu lưỡi thô bạo thâm nhập vào bên trong nội bích khô khan còn chưa tỉnh ngủ, không ngừng trêu chọc mị thị non mềm đang ẩn nấp bên trong, mãi đến khi vật kia không chịu đựng nổi mà khởi vũ, mãi đến khi

chủ nhân không kìm nén được mà phát ra tiếng thở dốc không ngừng, Hoắc Nguyên Khanh mới bất ngờ lui ra khiến cho địa phận kia lưu luyến không thôi.

Thưởng thức hai gò má như được dát lên một tầng mịn sắc của Hân Du Sinh, khiến tay chân cùng cơ quan cảm giác của Hoắc Nguyên Khanh không ngừng bị kích thích muốn được hưởng lợi.

Một đôi tay cũng không vội vàng mà từ từ vén áo của cậu lên khỏi thân thể, nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong, sau đó một đường thẳng tiến đến thắt lưng, một tay vỗ về vòng eo xoa nắn cái rốn non mềm, một tay cũng không yên ổn ngắt lấy hai điểm hoa anh đào trên ngực tựa như một chú ong thợ đang chăm chỉ hút mật, hận không thể dùng ngón tay chà xát đến mức tiết ra dịch mật thực sự.

Hai chân cũng rất nhanh chóng tinh tế tiến vào giữa hai đùi cậu, dùng đầu gối to lớn của mình ma sát lên bộ phận nam tính của Hân Du Sinh, cố gắng kìm nén lại dục vọng không ngừng bộc phát của mình.

Cẩn thận ngậm lấy vành tai trắng mềm, nghiền ngẫm cắn nhẹ tựa hồ như đang thưởng thức một đóa hoa tươi đẹp, đầu lưỡi không ngừng chạm sâu vào từng ngách nhỏ sâu thẳm, tràn ngập gọi tình.

Trong chốc lát xúc cảm từ hai tai truyền đến khiến Hân Du Sinh không kìm nén được mà phát ra tiếng thở dốc.

“... Ân... A...”

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới từ ngoài vào trong đều bị xâm lấn, ngay cả linh hồn cũng sắp bị kéo đi khắp nơi luôn rồi, sự ma sát không ngừng khiến bộ phận e lệ kia không nhịn được mà cương lên.

Bàn tay đang liên tục chiến đấu ở các chiến trường bất ngờ hạ xuống, cách một lớp quần bông mà xoa bóp nội bộ đang dâng trào, thô ráp thở dốc mang theo nụ cười xấu xa nói: “Cậu nơi này vừa cứng lại vừa ướt a~, tiểu Du.”

“... Ân... Không nên... Nói... A...”

“Không thể nói sao? Nhưng là còn thật đại ca cũng vừa cứng lại vừa ướt a~, không tin cậu sờ thử một cái xem.”

Thanh âm dây kéo từ phía sau truyền đến, cảm nhận được vật đang đặt ở giữa đùi cực nóng và khổng lồ, bình thường đã khiến người ta không thể nào khinh thường được, bây giờ lại cộng thêm âm hưởng mập mờ càng khiến người khác trong đầu không khỏi phác họa ra một hình ảnh hung khí dũng mãnh đáng sợ.

“A...”

Như thế nào đi nữa dù là có trở mình, cũng không chống cự nổi dục vọng đang nóng rất tựa như hỏa thiêu kia, bàn tay bị lôi kéo đặt lên mệnh căn đương phần chắn không ngừng phát ra khoái cảm kia.

“... Nóng...”

“Thích không?” (ta đề nghị cho anh này thêm một thuộc tính là dám dâng hay biến thái công gì đó đi ... sắp không chịu nổi bởi mấy lời ảnh nói rồi T.T)

“...Thích... A...”

Từ khe hở thật nhỏ bên trên tiết ra dịch thể, khiến cho bàn tay vì giảm đi sự ma sát mà trượt đến tận mật túi, Hân Du Sinh trước mắt chợt lóe lên từng đạo từng đạo bạch quang, cũng bởi sự chuyển động này mà còn thật trong tay cũng bất ngờ trượt đi như được xoa nắn, khiến cho Hoắc Nguyên Khanh ồ ồ thở dốc, cũng nhờ tiếng thở của nam nhân mà Hân Du Sinh an tâm hơn khi chứng minh được bản thân mình vẫn còn tồn tại chưa bị tình triêu nuốt chửng.

“Bỏ vào trong thân thể cậu cũng thích giống như vậy phải không?” Tư tưởng tựa hồ đã đồng bộ, nghĩ đến hình ảnh còn thật nóng bỏng tiến vào bên trong, Hoắc nguyên khanh cảm nhận được đùi Hân Du Sinh có chút căng thẳng mà co giật, cơ hồ cậu không thể khống chế được hung khí trong tay không ngừng tăng trưởng, “Hay là càng thích hơn đây??”

“Không muốn... Đại ca... Bắt nạt... Bắt nạt người...”

Bị tình dục khiến cho toàn thân ửng hồng, nam nhân kia lại không biết xấu hổ nói lời nói trêu chọc càng khiến cho cảm xúc thêm mãnh liệt kéo đến, trong miệng tuy rằng đầu óc vẫn còn phân rõ ràng, nhưng thân thể lại ngứa ngáy tưởng nhớ đến khoái cảm lúc được lấp đầy bởi dục vọng của nam nhân, bất giác không tự chủ được đem vật đang cầm trong tay đặt trước khe hông, vòng eo lại như liễu gặp gió nhẹ nhàng chuyển động.

Quyến rũ đến mãnh liệt như vậy, tình nhân lại chân thành lộ ra dáng dấp phóng đãng như thế, khiến cho còn bồng ở giữa hai chân bị kích thích đến ngẩn đầu lên trời gằm thét muốn đi xâm chiếm mật huyết non mềm trơn nhẵn của tình nhân.

“Tiểu phiến tử* ”

(*)Tiểu phiến tử: tên nhóc lừa đảo.

Cầm lạng gào thét một hồi sau đó đối tình nhân muốn yêu say đắm, không kịp đợi cũng vô pháp chờ đợi, bàn tay to lớn đẩy ra cánh hông trắng nõn chỉ thấy ẩn giấu bên trong một nụ hoa tươi thắm đã bị đâm dịch phía trước chảy xuôi thấm ướt một mảnh, tạo thành một cảnh xuân sắc khiến cho mãnh thú giữa hai chân không ngừng phát cuồng.

Hai ngón tay cái xen vào giữa nụ hoa, huyết động mềm mại nóng ầm bắt đầu quần chặt lấy không thôi, hai ngón tay lại càng cố dùng sức, lôi kéo trêu chọc, khiến cho người bên dưới vì bị khiêu khích mà lộ ra dáng dấp dâm đãng kiều diễm, càng khiến còn thịt cường bạo không chịu khuất phục nổi đầy gân xanh, nhất định phải hung hăng tiến vào, thế là sẽ đem hoa huyết kia hoàn toàn xâm chiếm, dùng ái dịch nóng bỏng của chính mình làm chất xúc tác càng khiến bản thân thêm phần phóng túng.

“Bảo bối... Cậu thật chặt...”

Vòng eo tựa như đã không còn chịu sự khống chế của chủ nhân không ngừng lắc lư lay động, lại không hề chú ý đến nội bích bên trong cúc hoa vì bị trừu động không ngừng mà trở nên mềm nhũn.

“... Đại ca... Đại... A. A...”

Muốn không ngừng kéo dài khoái cảm mãnh liệt này, nhưng dục vọng đã sớm đạt đến cực điểm không thể chịu đựng nổi từng cú thúc mạnh mẽ của nam nhân, khoái cảm từ vòng eo không ngừng truyền đến, khiến nam căn phía trước phóng ra từng đợt bạch dịch, làm cho hậu huyết không ngừng co rút ép lấy còn thịt bên trong bắn ra từng làn tinh dịch nóng ầm tràn ngập hậu huyết.

Cảm xúc mãnh liệt đi qua cả căn phòng đều tràn ngập tiếng thở dốc kịch liệt.

Trong giây lát thần trí thoáng cái đã hồi phục, nhìn thấy rõ dáng dấp hiện tại của mình, Hãn Du Sinh xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái hố để chui xuống cho xong.

Hai người quần áo mặc dù bừa bộn nhưng vẫn cứ mặc nhiên như thế không hề để ý đến, vừa mới trải qua cảm xúc mãnh liệt kia nhưng dù sao thì dục vọng của hắn vẫn còn trong cơ thể mình, mà đây chính là trọng điểm, chính mình vậy mà ... Vậy mà lại gặp đến nỗi quần cũng chỉ mới cởi đến giữa bắp đùi, còn Hoắc Nguyên Khanh chỉ mới kéo xuống khóa quần đã liền cùng mình...

Trên mặt đã không còn chỉ là xúc cảm ửng hồng, Hãn Du Sinh ai oán nỉ non: “Đại ca, đều do anh hại lắm...”

Lại không nghĩ rằng đối phương càng lộ ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng đáp một tiếng “Tôi mới bị cậu hại lắm.”

“Tôi nơi đó có hại anh sao? ” Hãn Du Sinh không phục lên tiếng muốn đòi lại công đạo.

“Đương nhiên là có.”

“Vậy anh nói nơi đó của tôi hại anh như thế nào a~ ”

Nghe thấy nam nhân mang theo ý cười khăng định một câu, giận dữ cầm lấy bàn tay Hoắc Nguyên Khanh đương trêu ghẹo trên ngực mình đưa đến bên miệng nhưng lại một điểm cũng không dám cắn lấy, giống như một con mèo nhỏ ngang ngược, khiến cho ai kia trong lòng nổi lên một cơn sóng nhẹ.

“Ai bảo cậu cái miệng nhỏ ở phía trên kêu êm tai như vậy, còn miệng bên dưới lại cắn chặt như thế, làm hại tôi không thể hảo hảo yêu thương cậu, mới như vậy đã sớm tiết, cho nên cậu nói có phải là đã hại tôi rồi hay không.”(đúng là ngang ngược a~).

Mới vừa rồi ... Như vậy tính là sớm sao? Nhưng là bản thân mình còn sớm hơn, vậy mình cũng coi là tiết sớm sao?

Nghe có chút choáng váng Hân Du Sinh theo bản năng trở về vẻ trầm tư, mặc dù cảm thấy được như thế cũng rất đúng nhưng lại không nghĩ ra có chỗ nào đó không thích hợp, ngay lập tức cậu liền bị câu nói tiếp theo của Hoắc Nguyên Khanh dời đi lực chú ý.

“Cho nên cậu phải có trách nhiệm bồi thường tôi.”

“Bồi... Bồi thường!?” Tóc gáy dựng đứng dự cảm dường như có chuyện xấu sắp xảy ra, “Thế nào bồi thường??”

Nhẹ nhàng chạm lấy cái miệng nhỏ bé đang ngơ ngác bên dưới của tình nhân, Hoắc Nguyên Khanh đem thân thể người yêu chần chừ lại: “Cứ như vậy dùng thân thể của cậu bồi thường a.”

Cái miệng nhỏ đang định kháng nghị lại nụ hôn kia, thì phía sau lại truyền đến xúc cảm, cao trào vừa mới qua đi, cơ thể vẫn cứ như cũ mà nhạy cảm dục vọng lại bắt đầu khôi phục, Hoắc Nguyên Khanh kề sát vào tai cậu trịnh trọng nói “Lần này nhất định phải để cho cậu biết được sức chịu đựng thực sự của tôi.”

Nha ghen ngào nuốt xuống, Hân Du Sinh quần áo còn chưa chỉnh tề lại bị ăn thêm một lần nữa ... Ai... Còn mấy lần nữa đây!!.

Mon: còn một chương nữa lát ta đăng luôn là xong nha^^

40. Chương 9-6: Lớn Tuổi Một Điểm 9-6 End

“... Mặc kệ thế nào, kết hôn là chuyện đại sự, dù sao thì vẫn phải có sự đồng ý của các thành viên trong nhà mới được ...”

Vì không cẩn thận nghe được câu nói này, Hoắc Nguyên Khanh mấy tháng nay rời khỏi nhà hiện tại bất đắc dĩ vì hạnh phúc của bản thân đành ngậm ngùi quyết tâm bước vào phòng ăn.

※ ※ ※

“Ba, mẹ.” Hướng về phía phụ mẫu vấn an, Hoắc Nguyên Khanh đồng dạng nhận được ánh mắt kinh ngạc của một đám người đang chăm chú nhìn mình, ngồi vào bàn ăn đã được chuẩn bị vô số những món ăn mỹ vị, hân hăng lặng lẽ chờ xem ai có thể không kìm chế nổi mà mở miệng trước tiên.

“Khanh a~!” Đúng như dự đoán, Hoắc Nguyên Khanh vị trí ngồi còn chưa nóng, mẫu thân vẫn là dùng ngữ khí khiến người ta dễ hiểu làm này mở miệng tra hỏi.

“Có chuyện gì, mẫu thân.” Hoắc Nguyên Khanh lấy ngữ khí bất biến ứng vạn biến trả lời, chỉ là lần ánh mắt lại tràn ngập ý cười.

Liên Thu Nguyệt hắng giọng, bộ dáng phi thường nghiêm túc tựa như ta đây đã bắt được đuôi của người rồi, nói: “Nghe nói con ở bên ngoài không hề tinh khiết cùng đồng tính giao du”.

Nghe vậy, tuy rằng vẫn cố nhịn được không đem một miệng đầy cơm phun ra ngoài nhưng vẫn không thể tránh khỏi một trận ho khan kịch liệt, mọi người không hẹn trước nhưng lại muốn cùng nhau nói lên một câu: { Quả nhiên đã đánh giá thấp mẫu thân chính mình, đại nhân không nói thì thôi một khi đã nói thì chỉ khiến cho người ta kinh ngạc muốn không thừa nhận năng lực cũng không được. }

Xoa xoa thái dương, Hoắc Nguyên Khanh cảm thấy được đối đầu với mẫu thân, chỉ có thể là tốc chiến tốc thắng mới chính xác, cho nên cũng là nhàn nhạt trả lời một câu: “Con là muốn cùng cậu ấy kết hôn, nên cũng không tính là không tinh khiết cùng đồng tính giao du.”

Câu này so với câu nói vừa nãy của Liên Thu Nguyệt càng làm cho mọi người trở mắt ngoác mồm, mấy người đầu mày cuối mắt, cuối cùng tính theo địa vị thường thì Hoắc Nguyên Hi vẫn là bị đẩy ra làm quân cờ thí, hần kinh hoàng lên tiếng: “Lão... Lão đại, anh không sao chứ!?”

Vừa liếc mắt lại nhìn thấy vẻ mặt uy nghi băng lãnh của Hoắc Nguyên Khanh, haiz quả nhiên vừa rồi chỉ là ảo giác, thế nhưng một câu tiếp theo đã hoàn toàn đẩy ngã Hoắc Nguyên Hi.

“Đối phương hy vọng có thể được mọi người trong nhà đồng ý mới nguyện ý theo con kết hôn, cho nên, nếu như mọi người có thể thuyết phục cậu ấy, như vậy con sẽ đáp ứng tiếp quản vị trí tổng tài Hoắc thị.”

※ ※ ※

Đương an tĩnh nằm nghỉ trưa lại bị tiếng chuông cửa thanh thúy đánh vỡ, Hân Du Sinh có chút ít kinh ngạc sau đó chỉ đành cười khổ đi ra mở cửa, nghênh đón hai vị đại nhân đến từ Hoắc gia tiến vào nhưng lại sớm có dự cảm chẳng lành, đó là Hoắc mẫu Liên Thu Nguyệt và nữ nhi duy nhất của Hoắc gia Hoắc Như Nguyệt.

Mặc dù trong lời nói không có vẻ gì là nặng nhẹ hay vũ nhục tuy nhiên thái độ của đối phương là một bộ dáng nhất định sẽ không khuất phục.

Biết rõ, tại thời điểm khi cậu còn đang căng thẳng chào hỏi khách khứa, Hoắc mẫu cũng không biết cấm kỵ mà lặng lẽ theo giới cậu, sau đó hai mắt sáng lên nói với cậu một câu: “Cậu nói đi, điều kiện ra sao cậu mới bằng lòng đáp ứng.”

Tuy rằng Hoắc mẫu thái độ hòa hoãn, nhưng khi nghe vào tai Hân Du Sinh vẫn là cực kỳ lúng túng, cắn răng, cậu nỗ lực kìm nén tâm tình, đúng chuẩn mực nói: “Tình yêu của tôi không có điều kiện, cũng không bán.”

Hoắc mẫu vừa nghe, lập tức như pháo liên châu nói: “Ai ô, thế nào cậu như vậy nghĩ không ra, cậu không suy nghĩ một chút hai nam nhân như vậy không tên không phận cùng nhau có thể có cái kết quả gì tốt đẹp đây, cậu hãy nghe tôi nói, chỉ cần cậu nghe theo lời của chúng tôi, từ đây liền trời cao biển rộng.”

Nhìn Hân Du Sinh vẫn là yên tĩnh không tiếng động không kháng cự, Hoắc mẫu lại càng đứng ngồi không yên, miệng vẫn không ngừng khuyên can: “Hơn nữa cái gì mà có bán hay không, lại nói ở nước ngoài tiêu xài nhiều như vậy, chúng tôi ra ít tiền, cũng là muốn biểu đạt thành ý thôi, cậu tuyệt đối đừng khách khí a!”

Cậu biết là Hoắc gia tài cao thế lớn, chỉ là không nghĩ tới liền muốn đem cậu xuất khẩu ra nước ngoài a, chẳng lẽ xã hội dân chủ này vậy mà muốn đem một người đương sống sờ sờ nói không muốn gặp thì sẽ không gặp sao? Nghĩ tới đây, Hân Du Sinh không khỏi phẫn uất, nguyên bản đối với hai mẹ con Hoắc gia đang có một chút hảo cảm nay đã bị bào mòn đến hết luôn rồi, tuy nhiên dù sao cũng là trưởng bối nên cậu mới miễn cưỡng mà nhịn xuống.

Đại khái cũng nhìn ra sắc mặt Hân Du Sinh không tốt, Hoắc mẫu thân liền thay đổi chiêu thức, bày ra bộ dáng đau khổ vô cùng.

“Hơn nữa ta cùng cha của Nguyên Khanh tuổi đều lớn như vậy rồi, sống thêm cũng không được mấy năm nữa, nên nghĩ trước khi lâm chung có thể muốn làm những điều mà nửa đời trước chưa kịp làm, cậu xem nể mặt hai chúng ta đều đã già như vậy mà đáp ứng chúng ta đi!”

Đã sớm biết là sẽ có chiêu này, chỉ là vào thời điểm đối mặt thì tim vẫn không nhịn được mà co rút lại, khiến người ta đau lòng ... Muốn khóc a.

Cậu không muốn như vậy làm khó dễ người khác, nhưng cậu cũng không muốn từ bỏ ái tình của mình, hít sâu một hơi, Hân Du Sinh đối Hoắc mẫu quỳ xuống nghẹn ngào nói: “Hai người còn có con trai, con gái, tôi yêu hần cũng chỉ có một mình hần, xin đừng buộc tôi rời hần đi.”

Không khí đương yên tĩnh đột nhiên bị một động tác cùng ngôn ngữ khiến Hân Du Sinh sợ hết hồn, Hoắc Mầu không ngừng dây dưa đem cậu nâng dậy, vừa la vừa hét: “Đứa nhỏ này nói cái gì đây? Ngốc như vậy mà thế nào lại có thể thu phục được lão đại nhà ta nhỉ, hảo đoan đoan nói cái gì chia tay”

Thái độ nghiêm cần nói một câu: “Không cho chia tay.” Hân Du Sinh bị làm một đoàn hỗn loạn, hoàn toàn bối rối.

May mà trong một đoàn hỗn loạn này vẫn còn có một người thứ ba sáng suốt, Hoắc Như Nguyệt một bộ dáng lạnh lùng lẳng lặng đối Hân Du Sinh nói: “Tôi nghĩ gia mầu có khả năng đã tạo nên một điểm hiểu lầm, ngày hôm nay chúng tôi đến đây không phải yêu cầu cậu chia tay với đại ca, mà là muốn xin cậu đáp ứng cùng đại ca tôi kết hôn.”

Nghe vậy, Hoắc mầu kinh ngạc mở to mắt nói: “Ồ, ta chưa nói rõ ràng sao? Ta ý tứ rõ ràng chính là chỉ cần cậu chịu cùng Nguyên Khanh kết hôn, ta cùng cha nó điều kiện gì cũng sẽ đều đáp ứng, còn có...”

Biết Hoắc mầu ngữ khí cùng cá tính không biết nể người, Hoắc Như Nguyệt liền nhanh chóng cắt ngang: “Mẹ, người cũng đừng làm loạn thêm nữa!”

Sau đó đưa mắt dời về phía Hân Du Sinh, tinh táo đối cậu nói: “Tiếp tục, chúng ta bàn vào chính sự đi!”

※ ※ ※

Mờ mờ ngồi ở bên trong phòng làm việc, Hân Du Sinh vẫn không có cách nào kìm nén cảm xúc rung động vừa mới phát sinh khi nãy.

Vừa rồi mới mười mấy phút trước đây mầu thân cùng muội muội của Hoắc Nguyên Khanh đến cũng mang cho cậu một chút xung kích.

Nếu như hôm nay bọn họ không đến cậu vĩnh viễn cũng sẽ không biết được Hoắc Nguyên Khanh ở sau lưng mình lại hy sinh nhiều như vậy.

Còn bản thân cậu, đến tận cùng đã vì Hoắc Nguyên Khanh mà làm được cái gì đây, giống như khi nãy Hoắc Như Nguyệt hỏi cậu, “Bản thân cậu đang do dự cái gì đây?”.

Nhắm mắt, để cho suy nghĩ của mình lắng đọng trong giây lát, bất chợt nghe được thanh âm du dương trầm ấm của một ca khúc được hát bởi một nữ ca sĩ mà từ nãy đến giờ vẫn bị lãng quên.

[Cho là lớn tuổi một chút thì da mặt có thể dày một thêm chút

Gặp phải người thích mình lại không hề nghĩ tới mà muốn trốn chạy thật xa

Anh lại đối với tôi vừa mỉm cười vừa nhìn lên vài lần

Tôi chỉ có thể làm ra bộ dáng thực nữ kêu ngọt giả vờ như không nhìn thấy

Anh cười rõ lên thật đáng yêu, kiểu tóc cũng là kiểu đáng mà tôi thích

Có thể hay không có thể hay không lại nhìn tôi một lần nữa

Tôi là một đứa ngốc chỉ có thể âm ỷ nhưng lại rất nhát gan

Đứng tại chỗ không dám đi tới cũng không nỡ từ bỏ

Anh là mặt trời là vương tử là người đàn ông của đời tôi

Bỏ qua anh có hay không sẽ bỏ qua hạnh phúc cả đời...]

Tựa như được thức tỉnh, Hân Du Sinh nở nụ cười, đúng vậy, bản thân mình thật sự là quá nhát gan, người yêu đã tạo cho mình nhiều dũng khí đến vậy, thì bản thân mình còn đang chần chờ gì nữa đây?.

Vừa nghĩ thông suốt, tâm tình cũng trở nên sáng sủa, tự dưng thấy bản thân có chút không thể chờ được nữa, có mấy lời muốn nói với người mình yêu, chính vì thế cậu liền bỏ qua điện thoại, chạy như bay ra khỏi cửa muốn đi tìm người yêu.

※ ※ ※

“Cậu nói cái gì!!”

Không nhận được mặc dù bản thân đang đứng trước bàn báo cáo với rất nhiều người, Hoắc Nguyên Khanh vẫn không biết kinh sợ mà vui mừng hô to.

Tiếp theo đó liền nhanh chóng đứng lên rời khỏi ghế dựa cả người cũng không thềm để ý đến hàng trăm ánh mắt kinh ngạc đang đổ dồn về phía mình.

{ Tôi nói nếu như anh có thể tài giỏi trong lúc chúng ta nói chuyện qua điện thoại mà tìm đến trước mặt tôi, vậy chúng ta liền kết hôn đi! }

“ ... ”

Chân không ngừng hướng bên ngoài phòng làm việc đi tới, trong lòng lại không ngừng nguyên rửa là ai đáng chết đem phòng làm việc của hắn xây to như thế.

{ Đại ca thế nào lại không nói lời nào, là không muốn theo tôi cả đời quấn lấy nhau sao? Nếu là như vậy, vậy tôi cúp điện thoại đây... }

“Không cho phép cúp máy, cậu nếu như dám cúp điện thoại, tôi liền đem cậu trói ở trên giường, tận tình yêu thương, yêu đến cậu một tuần lễ... À không... Là một tháng cũng không xuống giường được.”

{ Nhưng là đại ca nha, vạn nhất trước khi anh tìm tới tôi điện thoại lại hết pin không gọi được nữa thì phải làm thế nào đây? }

“Ai cho phép cái điện thoại chết tiệt kia hết pin... ” rõ ràng nghe được thanh âm tắt máy, Hoắc Nguyên Khanh cấp bách hoàn toàn không để ý đến tính chất của câu nói, mở cửa, chợt nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng tươi cười lọt vào mắt.

{ Anh tìm được tôi }

Vào giờ phút này, nhất định phải đối mặt nói “Tôi yêu cậu, ”

Sau đó...”Chúng ta kết hôn đi!”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nien-ky-dai-lieu-nhat-diem>